

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the entire cover is black. Scattered throughout are numerous red rose petals, some whole and some broken, creating a sense of movement and elegance. The petals are concentrated more towards the top and bottom edges, with a few floating in the center.

ARROGANT *Bastard*

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

ZARA COX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

PIATKUS

İlk olarak 2017 yılında ABD'de Forever, an imprint of Grand Central Publishing tarafından yayımlandı İlk olarak 2017 yılında İngiltere'de Piatkus tarafından yayımlandı

Telif Hakkı© 2017 yazar Zara Cox

Kara Koyun'dan alıntıdır telif hakkı © 2017 Zara Cox'a aittir

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayımlandığı cilt veya kapak dışında başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. ISBN

9780349414812

Piatkus

An imprint of

Little, Brown Kitap Grubu

Carmelite House

50 Victoria Embankment Londra

EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi

www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthaf](#)

[BİRİNCİ](#)

[BÖLÜM](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Dördüncü Beşinci](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[İKİNCİ BÖLÜM: YEDEKLEME](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci On İkinci On](#)

[Üçüncü On Dört](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Yirmi](#)

[On Beş On Altı On](#)

[Yedi On Sekiz On](#)

[Dokuz](#)

[ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: YANIK](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki Bölüm](#)

[Yirmi Üç](#)

Bölüm Yirmi Dört Yirmi
Beş Yirmi Bölüm Bölüm
Yirmi Bölüm Yirmi
SekizAltı Yedi
Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Zara Cox

Tony'ye. Aşk için. Her şey için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Birinci Bölüm

Killian

Günüümüz

Onu buldum.

Dört yıl iki ay sonra.

Ekrana bakıyorum, kanım damarlarıma rahatlama, şok, öfke ve sevinç pompalıyor. Duyguların kokteyli beni birkaç dakikalığına felç ediyor.

Sonra kendimi gördüklerimi analiz etmeye zorluyorum.

Saçları farklı. Daha uzun. Daha koyu. Eskiden yumuşak, dostane dalgaların olduğu yerde düz ve sert. Kamera objektifinin yakaladığı çenesinin kıvrımı da farkı gösteriyor. Daha zayıf. Daha sert. Bu belirsiz açıdan bile, her türlü nezaket izinin silinip gittiğini söyleyebilirim. Günah, trajedi ve dehşet tarafından aşındırılmış. Değişim muhtemelen kaçınılmazdı ama yine de kanıtları görmek istemiyorum.

Başka biri için bu resim gülünç derecede belirsiz, saç, çene ve omzun bulanık siyah-beyaz pikselleşmesinden başka bir şey değilmiş gibi görünecektir.

Algoritmanın neredeyse isteksizce, atılacak olasılıkların tortusundaki son bir olasılık yığını olarak ve ardından süper bilgisayarımın spam klasörüne eşdeğer bir yere atmasının nedeni budur; kod, sil, sil, sil komutumu beklerken sabırsızca kaydırır.

Ama o olduğunu biliyorum. Alnının üstünden aşağıya doğru çekilmiş koyu deri şapkasına rağmen. Gerçek şeklini gizlemek için tasarlanmış hantal ceketine rağmen. Gizliliği çok şey anlatıyor. Ayrıca, o benim kanımda, kalp atışımda. Çıkmaz sokaklarla ve sonuçsuz umutlarla geçen onca yıldan, acı veren hayal kırıklıklarından ve solduran umutsuzluktan sonra, bu sefer sadece... biliyorum.

Bu o. Dul.

Yakınlaştırma tuşuna bastığımda elim titriyor. Her zaman yardımcı olan beynim neşeyle benden kaçmaya devam edebileceği tüm yolları sayarken içim çalkalanıyor ve biraz midem bulanıyor - eğer bir saniyeliğine kafamı çevirip masamdaki diğer üç ekrandan birine baksaydım. Süper akıllı bilgisayarına güvenseydim ve gözden geçirmeden silme komutunu kabul etseydim

samanlık dağımdaki bu özel iğneyi. Eğer dün gece böyle belirsiz bir görüntüyü yakalamak için kodu bir kez daha değiştirmemiş olsaydım.

Kahretsin, yanlış zamanda gözümü kırpmış olsaydım... Çene ve omzun o büyüleyici açısına bakarken kendime sonsuz olasılıklarla işkence ediyorum.

Hain parmaklarımı çaresiz bir merakla defalarca üzerinde gezdirdiğim bir çene.

Suçlu ama içten içe pişmanlık duymayan başımı yasladığım bir omuz.

Onda çok daha fazlası var. Yasak vücudunun her bir santimine değer verdim, bana verdiği her fırsatta onu becerdim. Ta ki sistematik olarak kendini hayatımdan silene kadar.

Ama neden New York? Ve neden şimdi?

Onun ne kadar iyi olduğunu biliyorum. En iyisi o, yoksa bu kadar uzun süre benden kaçamazdı. Onsuz bir dört yıl daha geçirme düşüncesi içime soğuk bir yumruk indiriyor. Bununla birlikte, o olmadan önümüzdeki dört yılı atlatamayacağımın kesinliği de geliyor. Buraya kadar gelebilmek için dayanma gücümün son kırıntılarına kadar dayandım.

Ama burada...

Dul.

Gözlerini göremiyorum ama bir parça yumuşaklık taşıyacaklarını düşünerek kendimi kandırmıyorum. Yaptığımız şey bizi sonsuza dek değiştirdi. Ve daha iyisi için değil.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Yavaşça nefes veriyorum. Ekranımdan kaybolursa diye göz kırpmaktan korkuyorum. Bulunduğu yerin enlem ve boylamını kopyalayıp sunucumdaki bir düzine kasaya kaydetmiş ve ekrandaki her bir veriyi ezberlemiş olmam önemli değil.

New York City. East Fifty-Third Caddesi. CCTV kamerası. Milyarda bir çekim.

Gözlerimi ondan ayırmadan telefonuma uzanıyorum ve sesli aktivasyon uygulamasına basıyorum. "İyi akşamlar, Bay Knight."

"Nala, bana Killian demeni daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Henüz varsayılan ayarlarımı değiştirmediniz Bay Knight."

Dudaklarım seğiriyor ama tam olarak bir gülümseme oluşmuyor. Gözlerim kırpma ihtiyacıyla sulanıyor. Ama direniyorum. "Geçen hafta değiştirdim. Tekrar sıfırladın, değil mi?"

"Sizi temin ederim, bunu yapabilecek durumda değilim."

"Evet, . Tamam. Benim için bir arama yap. Pilot. Eve."

"Pilot aranıyor. Ev," diye yanıtlıyor dişi yapay zeka beni.

Los Angeles'ta yaşayan İngiliz pilotum Nelson Whittaker ikinci çalışta telefonu açtı. Saat sabahın üçü ama sanki normal çalışma saatleriymiş gibi cevap veriyor. Adil olmak gerekirse öyle. Benim işimde her şey normaldir.

"Günaydın, efendim."

"Havaalanına ne kadar çabuk gidebilirsin?" Şak diye söyledim.

"Pantolonumu giyer giymez ve oğlumu uyandırmak için üzerine bir kova su döker dökmez," diye cevaplıyor karanlık bir kıkırdamayla.

Onun bilgilerini birkaç elektronik kasaya daha kaydederken parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor. "William'a özürlerimi ilet," diyorum.

"Gerek yok. Yeni kızla bir tur daha atmak için can atıyor." Yeni kız, geçen ay özel jetler koleksiyonuma eklediğim Bombardier Global 8000.

"O halde, bir saat içinde Van Nuys'ta görüşmek üzere." Sabahın bu saatinde, Santa Monica'daki dairelerinin trafiği onları oraya hızla ulaştıracak kadar hafif olmalıydı.

"Orada olacağız." Boğazını temizliyor. "Şehir dışı uçuşlarla ilgili evrakları bekliyorum-"

"İcabına bakılacak. Ayrıntıları size mesaj atarım ama her zamanki parametrelerin dışına çıkmayacağız."

"Çok iyi, efendim. Varış yeri?" diye keskin bir şekilde sorar.

Bakışlarım o çeneyi takip ediyor. Omzunu. Saçları. Dört yıllık çalkantılı duygular serbest kalmakla tehdit ediyor. Göğsüm yanıyor, ama onu zapt ediyorum. "New York."

"Peki dönüş uçuşu için başvuruda bulunmam gerekiyor mu?" Nelson soruyor.

"Henüz değil. Bir süre orada olacağımı tahmin ediyorum." Onu bulana kadar. Kollarıma geri dönene kadar. Kendi isteğiyle gelmeyecek ama bu başka bir günün sorunu.

"Anladım."

Aramayı kesiyorum ve gözümü kırıp bir sonraki ekrana geçmeden önce bir dakika daha resme bakıyorum. İhtiyacım olan havacılık veri tabanını hacklemek ve ilgili bilgileri girmek beş dakikadan az sürüyor.

Aşağıya koştüğümde şoförüm Russell beni bekliyor. Dünyanın dört bir yanında ev sahibi olmanın bir avantajı da bavul hazırlamaya gerek kalmadan bir anda toparlanıp gidebilmek. İhtiyacım olan tek şey sırtımdaki giysiler, bilgisayarım ve diğer gizli elektronik aletler.

"Gitmeye hazır mısınız, efendim?"

Başımı sallayıp fazladan bilgisayar çantasını uzatıyorum ama arka koltuğa kayarken cevap vermiyorum. Resminin hala ana ekranımda olduğundan emin olmak için bilgisayarımı tekrar açmak için can atıyorum. Ekran canlandığında ve onu tekrar gördüğümde daha rahat nefes alıyorum. Şokun geçtiğini ve yerini beklentinin aldığını fark ediyorum. Büyüyen şaşkınlık gibi. Ama aynı zamanda... Kızgıyım. Bir ilişki ya da yaşadığımız her ne haltsa sona erdiğinde içinin parçalanması başka bir şey. Hiçbir açıklama yapılmadan içinin boşaltılması, kanlar içinde ve yarı ölü bırakılmak başka bir şey.

Bana yaptığı şey bu. Her ne kadar onu kollarıma geri almak istesem de, çözmem gereken bir sürü değişken duygu var. Vücudum bana hemen bir çözüm yolu sunuyor ve sikim pantolonumun içinde canlanıyor. Tasmaını zorlayan hevesli bir tazi gibi, gıcırdayan çeneme ya da öfkeli nefes alışlarıma pek aldırmış etmeden esniyor. Ne istiyorsa onu istiyor. Ve onu gerçekten suçlayamam. Bu çok uzun zaman önceydi. Ve ben onu henüz tam anlamıyla geri alamadım.

Kızgınlığımla nefes alıyorum ve onun görüntüsünü okşama dürtüsüne direniyorum.

O gittiğinden beri bunu yeterince yaptım.

Bir dahaki sefere boşaldığımda, , dizlerinin üzerinde ya da sırt üstü olacak... ya da hangi şekilde istersem, sessizce öfkeli sikime söz veriyorum.

Gecenin bu saatinde çok az trafik var, ama havaalanına giden kısa yol boyunca ekrana bakıyorum. Fotoğraf beni kamçıladi. Gözlerimi ondan alamıyorum. Tıpkı onu ilk gördüğümde gözümü ondan alamadığım gibi.

Tanrım, sadece beş yıl önce neredeyse onun kader doğum günü partisine gidemeyecek miydim? Karanlığımı Xanaxville'in ortasındaki bir evin yan kapısından tamamen yanlış bahanelerle sürüklediğimde ve ayaklarımın altındaki toprağın kaydığını hissettiğimde?

Sanki birkaç yaşam boyunca onu arzulamış ve kaybetmişim gibi hissediyorum. Bunlardan birinde bile benimle tanışmamış olmayı diliyor, biliyorum. Ama artık bunun pek bir önemi yok.

Oldu. Biz olduk. Ve bu sefer... Onu tekrar kaybetmeyi planlamıyorum. Bunu başarmak için ne ileri gidebileceğimi düşünürken yumruklarım sıkılıyor. Benimle savaşıacak. Bu onun doğasında var. Bu kavgayı kaybedebilirim bile. Ama *"ya denerken ölürsün ya da ölürsün"* teriminin benim için sadece bir kelimedenden daha fazlası olmasının bir nedeni var. Bizim için.

"Başka bir tıbbi acil durum mu, Bay Knight?"

Ekrandan başımı kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Arabadan indiğimi ve özel uçuşlar için ayrılmış VIP terminal binasına girdiğimi hatırlamıyorum.

"Maalesef evet," diye cevap veriyorum, bakışlarım etrafta toplanan üniformalı görevlilerden uzaklaşıp ekrana kaymaya başlamıştı bile.

"Lanet olsun, dünyanın en kötü şansına sahip olmalısın, ha?" Gümrükçü adam göçmenlik bürosundaki adamın yanında duruyor. İkisi de bana bakıyor. Ne için? Her şeyi berbat edeceğimi ve havacılık sokağa çıkma yasağı dışında uçmamı sağlayan bilgileri girmek için sistemlerini hacklediğimi itiraf edeceğimi mi düşünüyorlar? Doğru ya.

"Bana ihtiyaç duyulan yere giderim. Bu tür şeylere yardım edilemez," diye samimiyseniz cevap veriyorum.

Gülüyor ve ikimiz de omuz silkiyoruz. Halı kaplı resepsiyon alanında beni takip ediyor ve ben de ona birkaç yüz dolarlık banknot uzatıyorum, oysa uçağımın kalkış izni alması için gereken yarım saatlik çalışma karşılığında üç kat ödeme alıyor.

Her ikimiz de kendimizi biraz tatmin olmuş ama biraz kazıklanmış ve biraz da kirlenmiş hissederek yollarımızı ayırıyoruz. Para benim için hiçbir şey ifade etmiyor ve bu gece sokağa çıkma yasağı saatleri dışında uçmak için bir bahane uydurmak beni çok az kötü hissettirse de, istediğimi elde etmek için söylemem gereken gereksiz yalanlardan nefret ediyorum.

Seçtiğim mesleğin ne olduğu düşünüldüğünde bu gülünç ötesi bir durum.

Uçağıma doğru acele ediyorum, beklentinin pençesi her adımda daha da sıkılaşıyor. Altmış üç yaşından çok daha genç, ince uzun Nelson uçaktan önce çıkıyor, onu Will izliyor. Baba-oğul pilot ekibi üç yıldır yanımda çalışıyor. Aralarında kırk yıllık havacılık deneyimi var, bu da bana hayatımın büyük, berbat manzarasında endişelenecek bir şey daha veriyor.

Nelson gerekli uçuş öncesi evrakları imzalayıp panoyu görevliye geri verirken, "Siz hazır olur olmaz biz de gökyüzüne çıkmaya hazırız," diyor. "Doktorunuzun Teterboro'da hazır bekletileceği bilgisini aldım," diye ekliyor, dili yanaklarında.

"Bu harika bir haber Nelson. Doktorumun şoförlüğümü de yapabileceğini varsayıyorum?" Onu uçağın merdivenlerinden yukarı doğru takip ederken sordum.

"Ondan ne isterseniz yapmaya hazır efendim. Helikopter pilotunuz olmasını isterseniz helikopter lisansı var. O çok

bu şekilde çok yönlü."

"Hatırlat da bu yıl Noel ikramiyene biraz daha ekleyeyim, Nelson."

"Merak etmeyin efendim, hatırlatma e-postam tam zamanında gelecek."

Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum, ancak kısa süre sonra keskin anılar, asit suçluluğu ve çalkantılı beklenti tarafından yeniliyor. Uçuş öncesi her zamanki Hine konyak shot'ımla yanıma gelen uçuş görevlisini el sallayarak uzaklaştırıyorum.

Sessizce geri çekiliyor ve nihayet yalnız kaldığımda, parmağımı ekranın üzerinden yanağına doğru kaydırmaya cesaret ediyorum. Yapay bir dokunuş ve içim serbest düşüşe geçiyor.

Sarsıntı, beni ve mürettebatımı gökyüzüne iten motorların gücünden kaynaklanıyor olabilir. Ya da sadece ondan gelen dehşet verici zincirleme reaksiyon olabilir.

Kime aşık olacağınıza karar veremeyeceğiniz evrensel bir inançtır. Bu teoriyi açıklayan bir sürü kitap var.

Ben saçmalık diyorum.

O gün çekip gidebilirdim, oraya yapmak için gittiğim şeyi başkasına yaptırabilirdim. Ben Arkansas'a o yolculuğu yapmadan önce üstlerim zaten çıkar çatışmasından yakınıyorlardı. Benim ondan nefret ettiğimin iki katı kadar benden nefret eden kardeşimi görmek için üç yıl daha bekleyebilirdim.

Alevlerin çıtırtısı, parıltısı ve kükremesi, cehennem ateşinin zavallı ruhumdan geriye kalanları tüketmekte olduğu konusunda beni uyardığında oradan uzaklaşmalıydım.

Onun iyiliğini kirletmemek için kendimi durdurabilirdim. Aşık olmaktan kış üstü düşmekten. Ama yürümeye devam ettim. Ve attığım her adımda, lanetlendiğimizi biliyordum. Çünkü her adımda onun potansiyelini görüyordum, dehasını, güzelliğini ve kusurlarını özömsüyordum.

Farkında bile olmadan beklediğim her şey oydu.

Ve pırıl pırıl havuz ile doğum günü pastasını keserken durduğu çiçeklerle kaplı masanın üzerine saçılmış boktan Tupperware arasında bir yerde, sadece... almaya karar verdim.

Tek sorun, sonunda Dul'a dönüştürdüğüm, dünyayı fetheden kadın Faith Carson'ın bana ait olmamasıydı.

Arkansas yasalarına göre yasal olarak başka bir adama aitti.

Rotamı mı değiştirdim? Geri mi çekildim? Çıkar çatışmasının profesyonel değil, içgüdüsel ve reddedilemez bir şekilde kişisel olduğunu kabul ettim mi?
Siktir, hayır.

İkinci Bölüm

Killian

İlk adım kolaydı.

Ben bir casusum. İsteksiz de olsa. Bu rolü hiç istemedim ama sonunda kabul ettim. Ayrıca... bu işte çok iyi olduğum ortaya çıktı. Ya da öyleydim. Faith'le tanışana kadar. Onu işe almanın kolay olduğunu düşündürdü bana. Çok geçmeden gerçeği keşfettim.

Benden çok daha iyiydi.

Birlikte ilk görevimizde ne kadar iyi olduğunu öğrendiğimde üzülmedim bile. Güzellik ve zeka, herhangi bir senaryoda çılgınca bir kombinasyondur. Onunla ölümcüldü. Beni aklıyla öldürmediği zamanlarda tek düşündüğüm onun öldürücü vücudu ve onu becerebileceğim yeni ve yaratıcı yollardı.

O gün, büyüdüğüm evde, onun yanında yürürken ve bir daha asla isteyerek bir araya gelmeyeceğim insanlarla tanışmaya cevap verirken bile, istemediğim çok kuru çikolatalı kek dilimini bitirmeden önce bile, kaderlerimizin zaten aynı hızda olduğunu biliyordum. Ve bunun nedeni, onunla olan mutlak meşguliyetimin beni ağabeyimin gülümseyen dudaklarından dökülen sessiz kezzaba karşı izole etmesi değildi. Casus olmadan önce, bunu nasıl yapabildiğini sık sık merak ederdim -her fırsatta beni sözleriyle paramparça ederken diğer herkese bu kadar nazıkçe gülümseyebildiğini. Birazcık akli olan herkes ölesiye nefret ettiğimizi anlayabilecekken, neden bu kadar zahmete girdiğini merak ederdim.

İki şey çok geçmeden netleşti. Matthew Knight doğuştan politikacıydı, damarlarında dolaşan pisliğe kadar. Ve bir casus olmak gözlerimi gülümseyen suikastçıların varlığına açtı.

Ama konudan sapıyorum.

Dul. Temel casusluk eğitiminin size kulak vermenizi öğrettiği alarm zillerini neşeyle görmezden gelerek aktif olarak kampanya yürüttüğüm tek acemiymi. Onları görmezden gelmekle ilgili bir sorunum yoktu. Dışarı çıkıyordum. Yetkililer işimin bittiğini biliyorlardı ama onu işe alma önerimi açgözlülükle kabul ettiler. Onun benim sonuncum olması gerekiyordu, hükümetin kazdığı memnun kodlama mağarasına çekilmeden önceki isteksiz zafer turum

beni dışarı çıkardı. Yirmi dokuz yaşına geldiğimde, ülkeme hizmet etmeyi ya da daha doğrusu, her fırsatta yeteneğimi sömürürken beni çiğneyip tükürmesine izin vermeyi bırakmıştım.

Kimi kandırıyorum ki? Onun kendime verdiğim bir hediye olması gerekiyordu.

Ta ki her şey ters gidene kadar. Çok ileri gidene kadar.

Yine de, borçlu olduğumuz kefareti birlikte ödememiz gerekiyordu. Ayrı ayrı değil. Ve sessiz karanlıkta değil.

Titreyen parmağım ekrandan düşüyor. Aldığım derin nefes, kendini tekrar yukarı fırlatmadan önce ciğerlerime zar zor ulaşıyor. İçimdeki tedirginlik ve sonunda dizüstü bilgisayar ölümüne kavrayışımı yanımdaki kanepeye bırakacak kadar bırakıyorum. Ayağa kalktım ve kokpite doğru yöneldim.

Baba ve oğul ben içeri girdiğimde omuzlarının üzerinden bakıyorlar, varlığımdan biraz ürkmüşler. Benim için çalıştıkları onca zaman boyunca, onların alanına muhtemelen bir kez girmişimdir. Patron gibi ve güven verici bir şeyler söylemeliyim.

Siktir et.

"İnmemize ne kadar var?" Şak diye söyledim.

Karşılıklı bakışlar. "Kırk beş dakika önce havalandık, efendim." William söylüyor.

Kaşımı kaldırıyorum.

Boğazını temizliyor. "Dört buçuk saatten önce olmaz, efendim."

Çok uzun. "Bu tahmini süreyi biraz kısaltmanın bir yolu var mı?" Will kaşlarını çatı. "Uh..."

"Bu teneke kutuyu biraz daha hızlandıramayacağımıza emin misin?" Kontrollere bakıp hızlıca bazı hesaplamalar yapıyorum. "En yüksek hızımıza yakın bir yerde değiliz."

"Bu doğru, ancak bunun için havacılık yetkililerinden izin almamız gerekiyor."

"İzin al. Gerekirse birine rüşvet verin."

Nelson başını sallamadan önce bir süre bana baktı. "Bunu yapmanızı tavsiye etmem efendim. Parmak eklemlerimize sert bir şekilde vurulmadan olmaz. Ve açıkçası, Bayan Butterworth ve tahta cetveliyle ilgili anıları yeniden canlandırmamayı tercih ederim."

Will nefesinin altında kıs kıs gülüyor. Ona attığım bakış sesi kesiyor ve boğazını temizliyor.

"Ama dilerseniz bize eşlik edebilirsiniz," diye teklif ediyor Nelson

rahatsız edici birkaç saniyeden sonra.

Vücudumdaki her zerre dizüstü bilgisayarına dönmek için zorlansa da yardımcı pilotun arkasındaki atlama koltuğuna düşüyorum.

"Stacy'den sana yiyecek ya da içecek bir şeyler getirmesini isteyebilir miyim?" Will sorar. "Hayır, ama ne istediğimi biliyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Gaz kolunu biraz yukarı itmen için. Bunu yapabilir misin?"

Baba ve oğul tekrar birbirlerine bakarlar ve sonra cevap vermeden kararlı bir şekilde yüzlerini ileriye dönerler.

Gözlerimi kapatıyorum, başımı duvara yaslıyorum ve içimde dolaşan hayal kırıklığı şeytanlarını serbest bırakmamak için dişlerimi sıkıyorum.

Beş saat. New York City.

İndiğimde Dul'un orada olması gerekiyor.

İlk fırsatta kollarıma atılmasından başka her türlü senaryo şu anda katlanabileceğimden çok daha fazla.

Küçük bir parçamın onu benimle birlikte cehenneme sürüklemek istemediğini bilmesi gerekiyor. Samimiyetsiz davranıp hissetmediğim bir pişmanlığı tüm kalbimle itiraf etmeyeceğim. Ama belki bu küçük itiraf bir işe yarar... kim bilir. Bir şeyler başarabilir. Beni içeri almasına yetecek kadar mı? O iyiliğe tekrar dokunmama, beni canlı canlı yiyen kâbusları yatıştırmama yetecek kadar mı?

Ya da o yanımdayken cehennem o kadar da yalnız bir yer olmadığı için onu tekrar aşağı mı sürükleyeyim? Gerçekler beni rahatsız etmiyor. Yaptığım şeyi yapmak, başardığım şeyi başarmak için bir dereceye kadar ahlaki iflas olmalı.

Ya onu geri almak için bunu kullanmam gerekirse? Siktir et, zaten lanetlendim.

Üçüncü Bölüm

Kara Dul

Koş.

Bu kelime beynime saplanıyor ve saniyeler sonra göbeğime ve başımın yan tarafına gelen gerçek bir tekmede yankılanıyor. Nefesim yarı şaşkınlık, yarı acıyla kesiliyor ve kıcımın üzerine sert bir darbeye iniyorum.

Koş.

Kalkmam, üç haftadır dolabımın arkasında sabırla bekleyen o siyah acil durum çantasını almam ve şehirden gitmem gerekiyor. Aniden gelen telefon yeterince kötüydü. Gölgede kalması gereken gölgeyle yüz yüze geldikten sonra içgüdülerimi görmezden gelmek? Evet, kafama bir tekme yemem lazım.

Peki neden kendi tavsiyeni dinlemiyorsun? Nefesimi tutmaya çalışırken kafamın içindeki ses benimle alay ediyor.

"Tekrar gitmeye hazır mısın?"

Gözlerime süzülen ter damlalarını kırıştırarak uzaklaştırıyorum ama zarlarımdaki hafif tuzluluk hissini memnuniyetle karşılıyorum. Garip bir şekilde, kaburgalarım ve omuzlarımda zonklayan acıdan daha fazla, bana hayatta olduğumu söylüyor. Belki de beni gözlerimi açmaya ve gerçeklerle yüzleşmeye zorluyordur? Kimliğim açığa çıktı-

"Hey, B? Orada uyanık mısın? O kafa tekmesi beynini yerinden oynatmadı, değil mi?" Muay Thai eğitmenim başını eğmiş ve yüzünde bir sırıtişla bana bakıyor. O benim her zamanki antrenman partnerim değil. Soho dövüş kulübünün sahibi ve her zamanki antrenörüm Kevin, Chicago'da bir MMA yarışması için uzakta, bu yüzden bu soytarıyla sıkışıp kaldım.

Kambur pozisyonumdan doğrulurken gözlerimi deviriyorum. "Vücudumdaki herhangi bir şeyi yerinden oynatmak için senin zayıf kışkı tekmelerinden çok daha fazlası gerekecek."

Bakışları tahmin edilebileceği gibi üzerimden kayarken dişlerimi sıkıyorum. En azından oyalanmıyor. Profesyonelliğini devam ettirmeye çalışmadan önce hızlı bir erkek takdiri alıyorum. "Gözlerindeki sersemlemiş bakışlar sana karşı yumuşak davranmamı söylüyordu."

"Lütfen. Daha önce iki kez kapıştık, Anwat. Senin zavallı kışkıyı yendim.

Her iki seferde de, sözde en iyi oyununu getirmiş olmana rağmen." Sesime olabildiğince alaycı bir ton katıyorum. Umarım bu onu yapmak istediği şeyden, yani kendi çıkarını destekleyecek bir yol bulmaktan vazgeçirir.

Tahmin edilebileceği gibi, egosuna yönelik doğrudan meydan okuma karşısında gözleri parlıyor. "Paranı akıllı ağzının olduğu yere koyup tekrar gitmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Bu fikri ortaya atıyorum ve eldivenimdeki cırt cırtlı şeritle oynarken onun siyah kauçuk paspasın üzerinde bir ileri bir geri gezinmesini izliyorum. Belki de bir raunt daha yapmalıyım. Diğer her şeye dair düşünceleri, özellikle de kaçmam gerekirken dövüşmeye devam etmenin sonunun iyi olmayacağını söyleyen neon ışıklarla yansıtılan düşünceyi silmek için kör edici acı gibisi yoktur.

Anwat yavaşça yaklaşıyor, gözlerini kısıyor ve niyetli bir şekilde önümde duruyor. Gülmek istiyorum. İki dakika içinde vücudundaki tüm önemli kemikleri kırabilir ve birkaç organını ciddi şekilde tehlikeye atabilirim. Yeteneklerimi yıllardır kullanmadım ama bir kez öğrendim mi, o bilgi asla kaybolmaz. Özellikle de tehlike tehdidi her zaman var olduğunda, asla atamadığım ikinci bir deri gibi.

Anwat çenesini sallayarak beni çağırıyor. Onu yumruklama isteği içimde dalgalanıyor. Bu da kesinlikle kullanabileceğim başka bir yol. Ama bu tür bir eylemi hak edenlere ayırıyorum ve Ceza Kulübü'nde bu ayrıcalık için para ödüyorum. Bu yüzden cazibeden uzaklaşıyorum. "Üzgünüm, günışığım. Belki bir gün beni etkilemen için sana bir şans veririm."

Ellerini yavaşça indiriyor, yüzüne kızgınlık damgasını vuruyor. "Ne oluyor lan, B? Bana iki saatliğine yer ayırtmıştın. Sadece yirmi dakika oldu."

Omuz silkiyorum. "Altına sıçmana gerek yok, Anwat. Para iadesi talep etmeyeceğim. Git benden bir bira iç."

Eldivenlerinden birini gereğinden fazla güç kullanarak çekip çıkarıyor. "Ben bira içmem."

İçimi çekiyorum, eldivenlerimi çıkarıyorum ve ayaklarının dibine bırakıyorum. "O zaman bir buzlu çay al. Tanrım, sen hep böyle sinir bozucu musun?" Yanından geçerken söyledim.

"Hep böyle kaltak mısın?"

İçimi saran korkuyu bastırmak için bir kez daha savaşılmaya can atarak etrafımda dönüyorum. "Az önce bana ne dedin sen?" diye bağırdım.

Hemen geri adım atar, ellerini özür dilemek ve teslim olmak için kaldırır. "Her şey yolunda, B. Her şey yolunda."

Ringden çıkarken korkaklığı için birazcık pişmanlık duyuyorum ve

duşa girdim. Birkaç dakika boyunca sıcak spreyin altında duruyorum ve artık saklanamadığım şeyi kabulleniyorum.

Bu böyle edemez.

Savaş ya da kaç. Birini seçmeli ve onunla cehenneme gitmeliyim. Ama savaşmak uzun zaman önce beni terk etti. Dört yıl önce Kahire'de soğuk ve karanlık bir odada kalbim durdu ve diğer her şeyi de beraberinde götürdü. Hayır, her şeyi değil. Ham, içimi boşaltan suçluluk duygusu kaldı. Uzun bir süre boyunca, benden hiçbir yardım almadan neşeyle kök salan ve kendini besleyen tek duygu buydu. Ama yavaş yavaş diğer duygular da kendilerini partiye davet ettiler.

Korku. Endişe. Apati.

Özlem. Bazen bu en kötüsüydü, o karanlık, acımasız, içini dışına çıkaran özlem. Onun için.

Kabuslarım onunla dolu. Şehvetli rüyalarım da. Uyanık saatlerim onun düşüncesiyle savaşmakla geçiyor. Ama o asla gitmiyor. Hep oyalanıyor. Her zaman alay ediyor.

Onun anısı içimde o kadar canlı bir şekilde titreşiyor ki sanki içimde yaşıyor. En karanlık gecelerimde, Kahire'deki o son görevde içimde bir şey bırakmış olma ihtimaliyle oynuyorum. Bu ihtimalin dışında değil. Bu yüzden sırf bunu öğrenmek için birkaç bin dolar ödeyerek gizli bir laboratuvarda kapsamlı bir vücut taramasından geçtim. Onu bana yönlendirecek bir metal etiketleme çipi taşımadığımın kanıtı, hepsi kafamda olsa bile, arzuladığım nesnenin hala üzerimde bir etkisi olduğu fikrini ortadan kaldırmadı.

Yasak arzumun sunağında kurban ettiğim boşa harcanmış ruhumun parçası, onu geride bıraktığımda ne kadar ileri gittiğimin sonsuza dek kendi vasiyeti olacak.

Belki de Punishment Club'da yönetici olarak başarılı olmamın nedeni budur. Altı aylık bir iş olması gerekiyordu. Dört yıldan fazla oldu. İlk başta özel kulübün duvarları arasında kendi günahlarım için kurtuluş bulabileceğimi hayal ettim. Ne de olsa, günahlarının kefareti ödemek isteyen diğer insanlar için yarattığım bir yerdi. Para kazandıran bir girişim olarak son derece başarılı oldu. Ancak benim için böyle bir kurtuluş olmayacağını çabucak kabul ettim. Dönüştüğüm kişi için geri dönüş yoktu. Bu yüzden cezalandırıcı rolümü benimsedim.

Ve sonra kayıtsız kaldım. Arkadaşlık kurmaya bile kalkıştım.

Ta ki üç hafta önce gelen ilk telefona kadar. Savaş ya da kaç.

Musluğu kapatıp duştan çıkıyorum, düşüncelerim hâlâ içime dönük. Yoga pantolonu, atlet ve fermuarlı kapüşonlu tişörtten oluşan geleneksel siyah kıyafetimi giyiyor, nemli saçlarımı sıradan siyah bir şapkanın altına sokuyor ve sırt çantamı omuzlarıma alıyorum. Elim kapının kolunda duraklıyorum, kalbim yapmam gerektiğini bildiğim şeyin aciliyetini hissediyor. Kendimi toparlamak, kalp atışlarımı yavaşlatmak için birkaç nefes alıyorum. Kararımı sağlamlaştırmak için.

Uçuş.

Neredeyse durağan bir hayat sürdüğüm dört yılın ardından, yeniden aday olacağımı kabullenmek düşündüğümünden daha kolay. Belki de patronum Axel Rutherford'un beni anlayacağını bildiğim içindir. Her şeye rağmen, Cleo McCarthy ile kendi sarsıntılı kurtuluşunu buluyor. Onun hakkında öğrendiğim birkaç şey, hayatımı zorlaştırabileceğini söylüyor ama geldiğim gibi sessizce ortadan kaybolmama engel olmayacağını biliyorum.

Uçuş. Tamam.

Yirmi dört saat açık spor kulübünden çıkıyorum, sessiz sokakları hızlıca, alışlagelmiş bir şekilde gözetledikten sonra dışarı adım atıyorum. Bu kulübü seçmemin tek nedeni Soho'nun en tatsız bölgesinde yer almasıydı. Yardımsever bir ruh bir süre önce birkaç sokak kamerasını da devre dışı bırakmıştı ve üçüncü vandalizmden sonra şehir yetkilileri onları değiştirmede.

Her ne kadar burası ile altı blok ötedeki dairem arasında bir düzine daha yolu dikkatle geçmem gerekse de bu benim lehime oldu. Daha fazla koruma için kapüşonumu şapkanın üzerine çekiyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. Kılığım güneş gözlüğü eklemek için can atıyorum ama gecenin bu saatinde bu çok fazla dikkat çeker, bu yüzden telefonumu çıkarıp evrensel "telefonumla zaman geçirme, tehlikesin" pozisyonunu benimsiyorum.

Evden üç blok ötede bunu hissettim. İlk başta karıncalanmanın farkına varamıyorum çünkü bu kusursuz hissi en son yaşamamın üzerinden epey zaman geçmiş. Ya da belki de üç hafta önceki telefon görüşmesi gibi bunun da gerçek olmasını istemediğim için buna direniyorum.

Bu his hızlı, sert ve gerçek bir şekilde yayılıyor. Takip ediliyorum. Şok beni delip geçiyor. Dizlerimi zayıflatmaya yetiyor, neredeyse tökezlememe neden oluyor. Buzdan pençeleri içime doğru sürüklemeye yetiyor. Bir nefes alıyorum, omzumun üzerinden bakmadan etrafımı ölçüyorum ve zihinsel olarak kaçış olasılıklarını gözden geçiriyorum.

Onları kapıma kadar getirmeden eve dönmemin imkânı yok. Metro söz konusu bile olamaz. Çok fazla kamera var. Aynı şey diğer toplu taşıma araçları için de geçerli, gecenin bu saatinde bile.

Hiç tereddüt etmeden koşmaya başladım ve kuzeye doğru ilerledim. Neyse ki burası New York, kimse sabahın birinde şeytanlarından kaçan bir kadına kaşlarını kaldırmıyor.

Beş saniye içinde bu numaranın işe yaramayacağını anladım. Büyük bir motorun -muhtemelen bir minibüs ya da SUV- hızlanan belirgin sesi, kuyruğumun dört tekerlek üzerinde yedeklendiğini doğruluyor. Belki de birden fazla.

Kalbim boğazıma sıçradı.

bütün gece koşmaya devam edecek kadar formdayım. Ama peşimdekilerin başka fikirleri olduğunu hissediyorum. Yaya olanları henüz duyamıyorum ve arkamı kontrol etmek için durmak beni yavaşlatacak ama orada olduklarını biliyorum. Ve bir zamanlar benim olduğum kadar iyi eğitilmiş olmadıklarını düşünerek kendimi kandırmıyorum.

Kahretsin. Sokaklardan uzaklaşmalıyım. Bir blok ötedeki restoranlara ve açık işyerlerine bakıyorum, herhangi birinin içine girip arkasından çıkabilir miyim diye merak ediyorum. Ama yine de sokakta olacağım, muhtemelen bir ara sokakta köşeye sıkışmış olacağım. Bunu göz ardı ediyorum ve başka bir sokağa doğru koşuyorum. İleride solumda tanıdık bir anıt görüyorum.

Washington Square Park.

Çok fazla açık alan var ama gecenin bu saatinde caddeden daha iyi bir seçenek olması için yeterince ağaç örtüsü var. Yaya geçidi tabelası ve bunun doğru yolda olduğuma dair bir alamet olduğunu ummaya cesaret ediyorum.

Devrilen motorun sesi bu umudu bir saniye sonra yerle bir ediyor. Artık gizlilik için bir girişimde bulunmuyorlar. Bu tam bir takip. Hâlâ arkamdaki ayak seslerini seçemiyorum ama parkın içine doğru koşuyorum, mermer kemerden geçiyorum ve sola, en yakın ağaç kümesine sapıyorum. Erken yaz yapraklarının daha iyi bir örtü sağlayacağını gördüğümde kırılan umudumu biraz olsun geri kazanıyorum. Kenarlara sarılmak için yeterli sokağa dönmek güvenli olana kadar parkın çevresinden ayrılmayın.

Parkın yarısında, küçük ormanın ortasında, kendimi büyük bir kayın ağacının arkasında durmaya zorluyorum. Çarpan kalbim duymamı zorlaştırıyor ama sık nefesler alıp kendimi dinlemeye zorluyorum.

Hiçbir şey yok. Hiç uyumayan bir şehirde kendini geri dönüştüren insanlığın seslerinden başka bir şey yok.

Şapkamı geriye doğru çeviriyorum, böylece beni ele vermiyor.

ağacın arkasından dışarı bakıyor.

Güvende olduğumu düşünerek kendimi kandırmıyorum. Hâlâ dışarıdalar. Ve benim konumum da bir sonraki vurgununu finanse etmek isteyen bir uyuşturucu bağımlısı tarafından soyulmak için en uygun yer. Ya da daha kötüsü. Gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için etrafımı iki kez kontrol ediyorum. Sonra olabildiğince sessiz bir şekilde sırt çantamın yan cebine uzanıyorum. Fermuarın açılma sesi sessizliği bir jet motoru gibi yırtıyor ve korku daha da tırmanırken dişlerimi sıkıyorum.

Elim, üç hafta önce o istenmeyen telefonu aldığımdan beri taşıdığım kompakt Ruger'ın üzerine kapanıyor. Silahın soğuk metali güven vermiyor ama sağladığı sahte koruma için minnettarım. Onlardan kadar nefret etsem de, silahlar en acımasız piçin bile bir saniye tereddüt etmesine neden olur-

"Beni o şeyle mi vuracaksın Faith?"

Zihnim, merkez üssündeki patlamayla başa çıkmaya çalışmadan önce birkaç saniye boyunca bomboş kalıyor.

O ses. *O ses!* Oh Tanrım.

Buz gibi bir ürperti bedenimi sarıyor, hemen ardından öyle günahkâr ve muazzam bir arzu geliyor ki topuklarımın üzerinde sendeleyip ağaca yaslanıyorum. Ağzımın sözsüz, sersemlemiş bir solukla açık olduğunun farkındayım ama kapatamıyorum.

O burada.

Killian Knight.

Varlığının çekim gücü beni acımasızca kendine çekiyor, sanki beni doğrudan yörüngesine çekmeye kararlıymış gibi. Boştaki elim ağacın kabuğunu kavriyor. Destek için mi? İçime çarpan ihtiyaca karşı direnmek için mi? Hiçbir fikrim yok.

Bir şekilde beni unuttuğunu düşünerek kendimi kandırdım. Beni geçmişine ittiğini ve Cairo'dan sonra yoluna devam ettiğini. Oluşturmaya çalıştığım her düşünce kırılıyor. Burada olduğu gerçeği, her zaman emrettiği türden bir insan gücüyle, sadece adı kafamda yankılanana kadar diğer her şeyi engelliyor.

Killian.

"Evet, benim bebeğim," diye cevap veriyor, düşüncelerimin beni her zaman korkutan o sinir bozucu çözümlemesini sergiliyor.

Oh Tanrım...

"Hayır," diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Evet," diye karşı çıkıyor. Sonra en yakındaki ağacın arkasından çıkar. Uğursuz gölgelerle dolu bir dünyada karanlık bir gölge. Tanım o kadar yerinde ki, zor yutkunuyorum.

Koş.

Hareket edemiyorum. Bana doğru yaklaşırken olduğum yerde donup kaldım. Yarım düzine metre ötemde durdu. Bakışları bana takıldı, gözleri yakın karanlıkta beni inceliyor.

"Sana ne öğrettiğimi unuttun mu?" Sesi derin. Yumuşak. Bir zamanlar beni Fas'ta götürdüğü bir kulübün iç mekânı kadar karanlık ve çökmüş. Ve beni onunla birlikte dünyanın ucundan düşürecek kadar hipnotik.

"Ben...ne?"

"Kafasına nişan al, tatlım. Tabii eğer ateş etmeyi planlıyorsan." Karanlığa bürünmüştü, kıyafeti de benimki kadar karanlıktı.

Onun da benim kadar değişip değişmediğini anlamak için yüzünü yeterince net göremiyorum. Ama buna gerek yok. Killian Knight her şekilde tehlikeyi temsil ediyor. Ama en çok korktuğum şey ona olan bağımlılığımı. Ve her iyileşen bağımlı gibi, nüksetme korkusu asla uzakta değildir. Benim durumumda, sadece bir metre uzakta.

Koş.

"Ateş etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" İçgüdülerimin yapmamı istediği şeyi yapmak yerine meydan okuyorum. Mantiken, kaçmak artık bir seçenek değil. Ben bir sonraki ağaca varmadan beni yakalayacaktır. Denemek zaman kaybı olacak.

"Hayır, tam tersine, bence bunu çok istiyorsun. İşte bu yüzden sana kafana nişan almanı söylüyorum" diyor. Tavsiyesi bana doğru bir adım daha atmasını engellemiyor.

Onun ilk soluk kokusunu aldığımda içim daralıyor. Nefes almayı kesiyorum çünkü onun yoğun sarhoş edici kokusunun kafamın içinde olmasını istemiyorum.

"Ne halt istiyorsun?" Sesim hiç düzgün çıkmıyor ama umurumda değil.

"Beş yıl önceki o günden beri istediğim şey. Ağustos'un yirmi beşiydi, değil mi?" Sesinde şimdi çok daha fazla duygu var.

Çağırıştırır. Çalkalar. Yakar.

Ağustos'un yirmi beşi. Benim doğum günüm. Belki de karma hiç unutmayayım diye böyle tasarlamıştır. Ama içimden bir ses, yılın herhangi bir gününde tanışmış olsaydık, o tarihin de hafızama aynı canlılıkla kazanacağını söylüyor. Tıpkı

takip eden günler oldu.

Silah ılınca titriyor ve düşürecekimden korkuyorum. Sol elim ağaçtan ayrılıyor, böylece silahı sabit tutmak için sağ elimi kavrayabiliyorum. "Onu alamazsın. Her ne . O yüzden kendine bir iyilik yap. Arkanı dön ve geldiğin yere geri dön."

"Oh, tatlım. Bunu yapamayacağımı sen de benim kadar iyi biliyorsun." Sesinde bir parça acıma, hatta belki de pişmanlık var. Ama geri kalan yüzde doksan dokuzu soğuk, elik gibi sert bir kararlılık.

İçimde rahatsız edici bir his sarsılıyor. Dehşet mi? Beklenti mi? İkisini de reddediyorum. "Neden olmasın?"

Cevap vermiyor. Onu zorlamıyorum çünkü gerçekten bilmek istemiyorum.

"Beni nasıl buldun?"

Bir adım daha atıyor ve gözlerinde parıldayan çıplak kararlılığı yakalayabileceğim kadar yakınıma geliyor. "Büyük zorluklarla. Ama şunu bil bebeğim. Aramaktan *hiç* vazgeemedim."

"Keşke yapsaydın."

Başını sallarken bir hareketlenme oldu. "Hayır, bilmiyorsun. Eğer olsaydı, o silahın emniyeti kapalı olurdu ve ben de son nefesimi ayaklarının dibinde veriyor olurum."

Lanet olsun. "Kullanmak zorunda önce mantıklı davranıp çekip gideceğini umuyorum."

"Ve umarım bundan kurtulursun da seni kollarıma alıp ölesiye öpebilirim. O dudakların tadına bakmayı ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin bebeğim. Önce beni öpeceğine söz verirsen beni vurmana bile izin veririm."

Bu kez boğazımdan bir nefes boşalıyor. "Ciddi olamazsın
-."

"Oh, öyleyim, tatlım. Ölümül. Lanet olsun. Ciddi." Onun ham kenarı sesi, beynimin kabul etmeyi reddettiği kaçınılmaz mesajı iletiyor.

Killian Knight benim için burada. Ve ne silahım ne de sözlerim onu amacından saptıramayacak.

Ben de bana kalan tek seçeneği seçtim. dakika önce bir kenara attığım seçeneği. Dönüp kaçıyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, beni beş saniye içinde yakaladı. Tahmin edilebileceği gibi, ben de

Sahip olduğum her şeyi. Ama bir nefeste ve bir sonraki nefeste beni etkisiz hale getiriyor ve ben kapana kısıliyorum, sırtım ona dönük, ona karşı.

Omuzlarımızdan kalçalarımıza kadar bedenlerimiz birbirinin üzerine basar.

Tanrı. Onun vücudu. Kokusu. Sürekli nefes verişini ensemden hissediyorum. Vücudunun benimkine karşı olan heyecan verici gerçekliği dayanılamayacak kadar fazla. Ben ölüyorum.

Bu yüzden daha çok mücadele ediyorum. Kollar pençe. Bacaklar birbirine dolanıyor. Hepsi sessiz bir savaşta çünkü çığlıklarım istemediğim dikkatleri üzerime çekecek. Dikkatleri üzerime çekmeden ondan kurtulmalıyım.

Bir kez casus olan her zaman casustur.

"Dur. Ben senden çok daha güçlüyüm. Sana zarar vermek istemiyorum," diye kulağıma nefes veriyor.

"O zaman beni rahat bırak!" Tıslayarak karşılık veriyorum. İç çekiyor. "İnanç-"

"Tanrım. Bana öyle deme!" Bu isme tepkim içgüdüsel. Bir zamanlar olduğum kadının hatırlatılmasına dayanamıyorum. Eş, sadık kilise müdavimi, Küçük Liderler Bağış Toplama Kulübü başkanı. Güneş elbiseleri, göz kamaştırıcı gülümsemeler, kabarık kestane rengi bukleler ve güzel olan her şey.

Ölüyor, ölüyor, ölüyor.

Belime dolanan kol beni daha sıkı bağliıyor. "Senin için geldim, Faith."

Titrememi ya da onunla birlikte gelen yasak heyecanın tehlikeli telaşını durduramıyorum. Böyle hissedemem. "Hayır."

"Evet." İkimizi de etrafında döndürüyor ve bedenimi en yakın ağaca bastırıyor. Sert, kaslarla dolu vücudunun bana karşı hissi, varlığımın her atomunu ateşli bir serbest düşüşe gönderiyor. Anılar bu şekilde ön plana çıkıyor - savaş eğitiminde, Meksika'da salsa ritmiyle dans ederken ve sevişirken... Tanrım, beni bu şekilde almasını ne kadar sevmişim - ve düşünülemez olanı yapıp ağlamak istiyorum.

Killian Knight hayatıma girdiği gün kaçmam gereken her şeydi. Dizlerimin üzerine çöküp kurtulmak için dua etmem gereken her şey. Ben tanışmadan çok önce kardeşi ona şeytan diyordu. Büyük bir abartı olduğunu düşündüğüm şeye gülmemeliydim. Haç çıkarmalı ve birkaç kez daha Meryem Ana'ya dua etmeliydim.

Çünkü bundan sonra olacaklar cehennemde ön sıralarda yer almamı garantiliyordu. "Bırak gideyim, Killian. Lütfen."

Adını dudaklarımda duymak mı onu ürpertiyor bilmiyorum. Yoksa sesimdeki çıplak yalvarış mı? Her iki durumda da, nefes vermeden önce dudaklarının başımın tepesine bir öpücük kondurduğunu hissediyorum. "Hayır. Asla."

Dövüş başladı. Onu yerinden oynatmak için ağaçtaki gücümü kullanıyorum. O kımıldamaz bir dağ. Şapkamı çıkarıyor ve parmaklarını saçlarımda arasına sokarak beni daha da hareketsiz tutuyor. Vücudu benimkine daha sert bastırıyor ve kığımın kıvrımında sikişin sert hatlarını hissediyorum.

Boğazımdan çıkan ses, öfke hırıltısı ile arzu iniltisi arasında bir şey. Onun sert, kocaman ve içimin derinliklerinde, beni zevkin en ateşli derinliklerine doğru sarsan anısı, hatırlamak istediğim bir anı değil. Soyunduğumuz andan itibaren Killian'ın dudaklarından dökülen gırtlaktan gelen kirli kelimeleri de hatırlamak istemiyorum. Ama kafamın içinde durdurulamaz bir yıkım yolu açıyorlar ve pazar gününe kadar kendi kığım on şekilde tekmelemek istiyorum.

"Şşş, bebeğim, hatırlaman sorun değil," diyor yatıştırıcı bir şekilde, duygularımla o kadar uyumlu ki korkutucu.

"Siktir . Bu iyi değil. Asla iyi olmayacağım."

"Biliyorum. Ama bu hala devam ediyor. Senin için geldim ve sensiz gitmeyeceğim."

"Beni son gördüğünden beri uysal ve yumuşak biri olduğumu düşünüyorsan, büyük bir sürprizle karşılaşacaksın."

Parmağının boynuma doğru kaydığını, saçlarımda tarayıp ortaya çıkardığını hissediyorum. Dokunuşuyla vücudumun titremesine engel olamıyorum, ne kadar istesem de.

"biliyorum. Ama benimle gelmene ihtiyacım var. Bunun için şimdiden özür dilerim."

"Ben...ne?" Başımı çevirmeye başladım. Boynuma değen soğuk ve nemli bir şey içimde bir şok etkisi yaratıyor. Uzuvarlarımdaki hissi kaybetmeye başladığımda bile içimi buz gibi bir korku kaplıyor. "Killiarrrr..." Şakağımda bir öpücük daha hissettiğimde isminin ikinci kısmı dilimde bir slur olarak kalınlaşıyor.

"Sen benimsin, Faith. Her zaman benim olacaksın. Ve üzgünüm ama bu kısım pazarlığa açık değil."

Tatlı bir unutkanlık beni alıp götürmeden önce duyduğum son sözler .

Dördüncü Bölüm

Kara Dul

Kafam pamuk yünü ile dolu ve ağzım Gobi çölündeki her kum tanesinin içine doldurulmuş gibi hissediyor.

Tamamen uyanmadan önce bile, uyuşturulduğumu biliyordum. Ne yazık ki, beni uyutmak için kan dolaşıma ilk kez kimyasal madde pompalanmıyor. Yaşadığım hayatın bir sonucu bu. Son dört yıldır saklandığım hayatın.

Kalp atışlarımı tam olarak duyamıyorum ama ağzımda yabancı bir tüp olmadığından, en azından geçen seferki gibi entübasyon yardımıyla değil, kendi başıma nefes aldığımı biliyorum. Bu iyi bir başlangıç.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda neyse ki ışıklar azdı. Bir odada, bir kanepede, bir apartman dairesindeyim. Kahretsin.

Akşamki olaylara dair hatıraların geri dönmesi birkaç dakika alıyor ve döndüklerinde de biraz yamalak oluyorlar. Ama onun varlığı hemen fark ediliyor.

Bir anlığına, bir hastanenin daha sert ışıklarını, acil servisin aceleci seslerinin bana en derin, en karanlık bokun içinde olmadığımı söyleyen bir soundtrack sağlamasını diliyorum. Ama tabii ki bu imkânsız. Hastane demek isimler, kayıtlar ve benimle ilgili her şeyi bilmek isteyen saldırgan doktorlar demek. Ve siyah sitelerdeki meraklı bilgisayarlar, yanlış bir adımdan kaynaklanan en küçük lokmanın üzerine atlamaya hazır.

Harekete geçmeyerek ve kaçmam gereken zamanda kaçarak zaten sıçıp batırdım. Bu sorunu daha da derinleştirecek bir şey dilemek bile aptalca. Bu yüzden hemen karşıma çıkanı ele alıyorum.

Bir nefes alıyorum ve etrafım onun kokusuyla sarılıyor. Tanrım, çok güzel kokuyor. Gözlerimi kapatıp kaçınılmaz olanı engellemek istiyorum. Başka bir parçam nefes almayı tamamen kesmek için haykırırken bile daha derin bir darbe almak istiyorum, böylece gelecek olanla yüzleşmek zorunda kalmayacağım. İlk seçeneği seçiyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Onunla tekrar yüzleşmem. Henüz yüzleşmem.

Killian.

"Beş dakikadır uyanıksın. Beni daha ne kadar görmezden geleceksin?" diye soruyor derin, ciddi ses.

Titrememin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğundan emin değilim. "Sen..." Dilim işbirliği yapmayı reddedince duruyorum. Çenemi oynatıyorum ve tekrar deniyorum. "Bana ilaç verdin..." Sesim sanki bir şişe votka içmişim ve onu iki düzine Jägermeister shot ile takip etmişim gibi çıkıyor.

"Sessizce gelmeni sağlayabilmemin tek yolu buydu."

Parktaki son anlar hâlâ bulanık, ama doğru bir değerlendirmeye varacak kadarını biliyorum. "Sen bir...pisliksin."

"Evet."

İnkâr etmeye çalışmaması bile beni sinirlendiriyor. "Bunu yapma... lanet olsun."

"Sana katılıyor muyum? Neden katılmayayım? Bu doğru."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ama sanki bir sıra şekerleme kemiriyormuşum gibi hissediyorum. Bana her ne verdiyse etkisinin geçmesi zaman alıyor. Fiziksel tepkilerimi yavaşlatıyor ama beynimi keskin tutuyor. "Bana ne verdin?"

"Henüz bunun için resmi bir isim yok. İstersen daha iyi olduğunda birlikte bir isim bulabiliriz."

Bunu görmezden geliyorum çünkü ağzım gereksiz konuşmalarla vakit kaybetmek istemeyecek kadar kuru. Ayrıca, Killian Knight'ın o hipnotik sesiyle önerdiği herhangi bir şeyi yapacak kadar uzun süre kalmaya niyetim yok.

Derin bir nefes alıyorum ve çılgılık atma isteğimi bastırıyorum. Çılgılık atmaya başarabilecek miyim? "Ne zamandır... baygınlığım?" diye soruyorum.

"Üç saatten biraz az. Muhtemelen susamışsınızdır. Üzgünüm ama henüz sana su veremem. Seni aramak için çok uzun zaman harcadım, şimdi beni boğmanı istemiyorum. İlacın etkisi on dakika içinde geçecek. Yanımda bekleyen bir bardak su var. Ya da istersen mutfakta şampanyayı soğutabilirim. Nasıl istersen öyle kutlarız" diye cömertçe teklifte bulunuyor.

Sen delisin, demek istiyorum. Ona bir düzine farklı aşağılayıcı isim takmak istiyorum. Zihin durumunu sorgulayacağım. Ama hepsi doğru olurdu. Biliyorum çünkü ortak bir noktamız var. Hayır, ortak bir *noktamız vardı*. Bir operasyonun heyecanının yüksek olduğu zamanlarda, bu sadece Killian ile kovaladığım gerçeğinden sonra ikinci sırada geliyordu. Ve her başarı bizi kendi karanlık saplantılı seks girdabımıza ve sonunda bizi mahveden suçluluk duygusuyla dolu yıkıma sürükledi.

Casusluk dünyasının Bonnie ve Clyde'ı, bir ekip üyesi

bizi etiketledi. Ve çok da değildi. Tek şey, zafer ateşi içinde yok olmadık. Henüz. Ama kaderin bizden intikam almaması için o sınırı çok fazla okşadık. Şimdiden kalbimden kocaman bir parça kopardı. Alınacak çok az şey kalması beni neredeyse eğlendiriyor.

Neredeyse. Çünkü kadere meydan okumaktan daha iyisini biliyorum.

"Neden?" Bunun yerine soruyorum çünkü bana bazı cevaplar verebilecek tek soru bu.

"Sana parkta söyledim. Sen bana aitsin. Artık seni bulduğuma göre, gitmene izin vermeyeceğim."

Bu sefer ürpertiği biraz daha fazla hissediyorum. Daha fazla parçacık somut anılara dönüşüyor. Başımı sallamaya çalışıyorum ama çok az hareket ediyor. "Hayır. Daha fazlası var."

Olmak zorunda. Benim tanıdığım Killian gerektiğinde acımasızdı. Bu casus olmanın doğasının bir gereği. O dünyada siyah ya da beyaz yoktu, sadece sonsuz, her şeyi kapsayan bir gri vardı. Ama bir şeyler çok yanlış gitmediği sürece, o hatırı sayılır yeteneklerinin karanlık tarafını bana karşı asla kullanmayacağını biliyorum.

Ama sonra dört yıl boyunca birbirimizi görmedik. Peşimden geleceğinden şüphelenerek veda etmeden ondan kaçtım. Belki de saklanmakta çok iyiydim. Belki Kahire'de olanlar onu da en az benim kadar etkilemiştir.

Bunu yakında öğreneceğimden hiç şüphem yok, bu yüzden o anıları bir kenara itip sessizliğin tonunu okumaya çalışıyorum.

"Haklısın, daha fazlası var. Ama bunun için zamanımız var." Kalbim sıkışıyor. "Bilmek istiyorum. Şimdi bilmek istiyorum."

"Ve beni neden terk ettiğini bilmek istiyorum," diye cevap veriyor, ses tonundaki o sertlik geri gelmiş.

"Nedenini biliyorsun. Bu...asla ."

Gülüyor, acı dolu derin bir ses ama yine de uzun zamandır duyduğum en seksi şey. Sırt üstü yatıyorum, lanet olası bir kuzu yavrusu kadar çaresizim; ses, sağlığımı acımasızca hiçe sayarak hassas, muhtaç parçalarımı saldırıyor. Meme uçlarım sıkışıyor ve zirve yapıyor. Isı bacaklarımın arasına hücum ediyor ve klitorisimi neşeyle okşuyor.

"Sanki sabah güneşin doğup doğmayacağına dair bir seçeneğiniz varmış gibi konuşuyorsunuz. Bu saçmalıkla gerçekten zaman kaybetmek istiyor musun?"

"Bu... benim hayatım... saçma değildi."

"Tanışmamızdan önceki hayatından bahsetmiyorum. Yaşadığın o varoluş bahanesini terk ettikten sonra olanlardan bahsediyorum. Keşke olmasaydık demek işe yaramaz bir saçmalık. Bana baktığın an senin olmuştum. Ve sen beni almaya hazır ve istekliydin. Şimdi bunların herhangi biri için suçluluk duymak zaman kaybı."

"Bana ne hissedeceğimi söyleme." *Evet, bu gerçekten güçlü bir geri dönüş.*

Bir dakika sonra iç geçiriyor. Arkamda bir yerde hareket ettiğini duyuyorum. Muhtemelen öne doğru oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, korkunç keskin zekâsıyla bir sorunun üstesinden gelmek üzereyken yaptığı gibi. Gelmekte olan şeyden neredeyse korkuyorum. Ama her küçük şeyden korkmaktan yoruldum. Ve evet, suçluluk duygusundan da yoruldum. Keşke Killian'ın suçluluk duygusundan kurtulduğu kadar kolay kurtulabilseydim.

Dört yıl önce onu terk ettiğimde zaten bu yükü bırakmanın yarısına gelmişti. Ona olan kızgınlığımın dayanılmaz boyutlara ulaşmasının nedeni kısmen buydu. O kötülüklerimizi çok kolay bir şekilde geride bırakmayı başarmıştı, bense günahlarımın tohumları içimde canlı bir şey gibi büyürken sıkışıp kalmıştım.

"Bunca zaman sonra hâlâ beni istiyorsun. İsteddiğini biliyorum. Bu inanç ortadan kalkana kadar hiçbir şey peşinden gelmemi ve benden tekrar kaçmayı başarırsan seni tutmamı *engellemez.*"

"Sen... yanıyorsun. Seni istemiyorum," diye yalan söyledim. "Dört yılı aşkın süredir seni istemiyorum. Bırak gideyim, New York'tan ayrılalım ve bir dört yıl daha seni düşünerek bir dakika bile geçirmediğimi kanıtlamaktan mutluluk duyayım."

Birkaç saniye cevap vermiyor ama ağır bir şekilde nefes veriyor. "Bu benim cesedimi çiğnedikten sonra olacak." Bu, karnımın derinliklerinde yankılanan alçak sesli, ölümcül bir yemin.

"Bunu da ayarlayabilirim," diye cevap veriyorum, içimde kök salan titremeye rağmen

Ben.

Kıkırdıyor. "Tamam, al . Silah hemen yanında. Seç

"Bensiz yaşamayı bu kadar çok istiyorsan beni vur." "Ne?"

"Konuşman şimdi daha net. Muhtemelen şimdi hareket de edebilirsin. Bir dakika daha bekle, sonra oturup silahı alabilirsin."

Başka bir soğuk anı yerine otururken nefesim biraz kesiliyor. Bir can alma anısı. "Seni istemediğimi böyle mi kanıtlamamı istiyorsun? Çünkü

cinayet işlemem için mi?" *Yine mi?*

"Bunu sonlandırmak için kesinlikle kesin bir yol," diye yanıtlıyor. "İkimizin de acısına son verebilirsin."

Sesinde hiç mizah yok. Tuhaf bir his enseme kavlıyor. Tanrım, ciddi olamaz, değil mi? Son bulanıklığı gidermek için başımı sallıyorum. Genişleyen hareket alanı, bana verdiği şeyin sistemimi terk ettiğini doğruluyor.

Başımı kaldırıp etrafıma düzgünce bakarken şakağım biraz zonkluyor. Acele etmiyorum, ona tekrar bakmam gereken anı erteliyorum. Silah söylediği yerde, masif koyu ahşap ve camdan yapılmış alçak, pahalı görünümlü bir sehpanın üzerinde duruyor. Karşımda, geniş bir cam pencerenin altında benim uzandığım gibi uzun bir seksiyonel kanepeler duruyor. Dışarıdaki ışıkların açısına bakarak yüksekte olduğumuzu söyleyebilirim. Kahretsin, bu da buradan çıkma şansımın sınırlı olduğu anlamına geliyor. Bu bilginin bende yarattığı korkuyu belli etmemeye çalışıyorum.

Şık, asma mermer şömineye, pelüş halıya, zevkli sanat eserlerine ve pahalı mobilyalara bakıyorum. Mekan minimalist olabilir ama sınıf ve para kokan türden.

Hiç şaşırmadım. Killian Knight, ben onunla tanışmadan çok önce ciddi anlamda zengin biriydi. Bir teknoloji dehası ve kodlayıcıdan casusa dönüşmüştü, casusluk savaşını kazanmaya hevesli bir hükümet tarafından bolca ödüllendirildi ve her icadına saldırdı.

Tanıştığımızda yirmi dokuz yaşındaydı ve emekli olmaya hazırdı. Ya da o öyle söyledi. Bu bir yalan olabilir. Onlarda da çok başarılıydık. Özellikle de kendi kendimize yedirdiklerimizde.

Zaman ona ne yaptı? Parkın gölgelerinde onu kadar net görme şansım olmadı. Hâlâ emin değilim. Ama sonsuza kadar bu lanet koltukta kalamam.

Karnım iyice sıkışmış bir halde geçici olarak doğruluyorum ve bacaklarımı yere doğru sallıyorum. Ancak o zaman kapüşonumun gittiğini fark ediyorum, şapkam da öyle.

"Eşyalarım nerede?" Gözlerimi şömineden ayırmadan soruyorum. "Benden sonsuza kadar kaçamazsın, tatlım. Bana bak," diye emrediyor.

Kendimi korumam *hayır* diye bağırmamı gerektiriyor. Ama bu kadar saçmalık yeter. Yetişkin erkekleri ağlatmak benim iş tanımımın bir parçası. Bu boğayı boynuzlarından tutma zamanı.

Başımı yavaşça sola çeviriyorum ve gözlerimi Killian Knight'a dikiyorum.

Dört yılı aşkın bir süredir ilk kez. Tahmin ettiğim ve boş yere olmamasını umduğum gibi, bakışlarımız kilitlendiği anda nefes alma yeteneğimi kaybediyorum.

Kobalt mavisi gözleri etrafıma diktiğim zırhı tereyağını delen sıcak bir bıçak gibi kesiyor. Kahverengi saçlarından birkaç ton daha koyu kaşları, dikkatli gözlerinin üzerinde düşünceli bir şekilde duruyor.

Yüzü hatırladığımdan daha zayıf ve elmacık kemikleri biraz daha keskin. Kare, kirli sakalın gölgelediği çenesi ve uzun saç modeliyle daha sert bir görünüm kazanmış. Ama dikkatimi çeken ağzı oluyor. Killian'ın dudaklarıyla ilgili hiçbir şey değişmemiş. Üst dudağı her zaman karanlığı ve zalimliği ima eden sert, kavisli bir çizgi. Daha dolgun olan alt dudağı ise cinsel cazibenin son sözü. O dudakların bana neler yaptığının, beni nasıl çılgılık attırdığının, yalvartırdığının ve coşkuyla pençelettiğinin anısı, güçlü bakışlarıyla açtığı çatlaktan süzülüyor.

O sessiz, ölümcül bakış yüzümü tarıyor, gözlerimin içine tekrar bakmadan önce tenimin her santimini inceliyor. "Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor, sesi derin ve yaşadığı duygularla sert. Kadınlar için bilinen en seksi ses. Doğruca kalbime nişan alıyor.

Ses beni daha da zayıflatmadan bakışlarımı kaçırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Çaresizce, birkaç metre ötede oturan ve beni korkutan tek bir konsantrasyonla beni izleyen adamdan başka bir şeye odaklanıyorum.

Siyah deri bir koltukta oturuyor. Yere çömelmiş ve evim dediğim Gramercy Park'taki dairenin bir aylık kirasına mal olacak kadar pahalı görünen türden. Yanında, bana söz verdiği su bardağının bulunduğu daha küçük bir sehpa var. Bardağın yanında bir kase buz parçası, bir havlu ve bir pipet var.

Silahı yok, yani benim silahımla üstünlük bende olacak. Ama Killian Knight'ı vurmayacağım. Bunu ikimiz de biliyoruz. Yine de kaçmak zorunda kalırsam onu etkisiz hale getirmekten çekinmem.

"O muhteşem kafanda her ne planlıyorsan, bana merhamet et ve bunu ölümcül yap?"

Rastgele mırıldandığım sözler tedirginliğimi artırıyor. "Tanrım, lütfen böyle konuşmayı keser misin? Seni vurmayacağım."

Ağzının bir köşesi kalktı. "Tamam. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Şimdi bizim hakkımızda konuşabilir miyiz?" diye öneriyor.

Sarsılarak ayağa kalkıyorum ve biraz sallanınca yüzümü buruşturuyorum. "Konuşacak bir şey yok. Daha önce aramızda her ne olduysa bitti ve bitti. Eşyalarım nerede?" Ona bakmaktan özenle kaçınırken etrafıma bakıyorum.

"İhtiyacın olduğunda geri alacaksın. . Henüz ayağa kalkmamalısın."

"Ben iyiyim," diye bağıyorum, tam da şakaklarıma ağır bir zonklama gelmeden önce. Hareketin zayıflığı fark edilmeden önce bölgeye masaj yapmak için elimi kaldırıyorum. Ellerimi bırakıyorum ama artık çok geç.

Ayağa kalkıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Elinde bir bardak suyla yürüyüşünü izliyorum. Killian kendini formda tutmuş. Bunu parkta onun sert vücuduna bastırduğım zaman anlamıştım. Ama şimdi onu görünce, geniş omuzlarını ve eskiden bir odaya girdiğinde hemen dikkat çeken uzun bacaklı seksi havasını izleyince, kendimi kesinlikle, utanç verici bir şekilde daha zayıf hissediyorum.

Bana ulaştı ve bardağı uzattı. "Otur ve bunu iç."

Bakışlarımı onun bedeninden kaydırıyorum, arkamı dönüyorum ve başımı sallıyorum. "Senden hiçbir şey kabul etmiyorum. Beni tekrar uyuşturmayacağını nereden bileceğim?"

"Çünkü seninle bir konuşma yapmak istiyorum. Bunu yapmak için de uyanık ve tetikte olman gerekiyor."

"Bozuk plak gibi konuşmak pahasına, birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok."

"Konuşmayı tükettiğimizden eminseniz, başka aktiviteler önerebilir miyim?" diyor, sesi biraz daha kalın.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ve Tanrım, bu öneriyi kabul edemem. Birazcık bile. ". "

Ağır ağır iç çekiyor. Eskiden beni güldüren tanıdık, melodramatik bir ses. Bu anı beni çok etkiliyor. Bakışlarımı tekrar pencereye kaydırıyorum. Şafak hızla yaklaşıyor. Birkaç saat daha Ceza Kulübü'ne dönmeme gerek yok. Ama dışarıda, geçmişim tarafından şiddetle kesintiye uğratılmış bir hayatım olduğunu hatırlamak beni çok etkiliyor.

"Burada kalamam," diyorum ona bakmadan. Cevap vermiyor.

"Beni kaçırarak her ne planladıysanız, işe yaramayacak," diye vurguluyorum. Daha fazla sessizlik. İsteğim dışında, dikkatim tekrar ona çekildi. O da

Bardak sehpanın üzerinde ve bakışları bedenimde. Tanrı bilir ne söylemek için ağzımı açıyorum ama gözlerindeki bakış beni durduruyor.

Gözleri üzerimde gezinirken hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. "Ne kadar güzel olduğunu unutmadım, ama Tanrım, tam burada, önümdeyken, hatırladığımdan bile daha güzelsin." Sesi çakıllı ve pürüzlü, içimde dolaşan aynı çalkantılı açıklıkla dolu.

Ve böylece kapana kısıldım. Onun sözleriyle. Gözleri tarafından. adamın her özüyle. Üzerimdeki etkisi en başından beri utanç verici derecede zahmetsizdi. İsteğim dışında, kendime onun küçük bir parçasına izin veriyorum ve bakışlarımın da ona ziyafet çekmesine izin veriyorum.

Zaman Killian'ın düşmüş melek görünümünü daha da ölümcül bir hale getirmiş. Etrafındaki hava tehlikeyle ve parmağımı koyamadığım başka bir şeyle dolup taşıyor.

"Değişmişsin," diyorum, incelemelerime dayanırken omuzlarında ve gövdesinde hareket eden pamuktan biraz daha fazla dikkatim dağılıyor. "Daha sert görünüyorsun." Daha önce yumuşak olduğundan değil.

"Sensiz cehennem gibiydi," diye cevap veriyor basitçe.

Killian'ın beni kelimelerle etkisiz hale getirme yeteneği, onunla ilk karşılaşmamızdan birkaç dakika sonra ayaklarımı yerden kesmişti. Ölümcül etkisi hâlâ geçmedi. "Bunu sanki daha önce cennetteymişiz gibi söylüyorsun."

"O zaman başka şekilde ifade edeyim. cehennemin farklı bir türü oldu. Beni terk ettiğinden beri cehennemin birkaç katmanı olduğunu keşfettim."

Aldığım her nefes zayıf bir şekilde ciğerlerime doluyor. "Çektiğin acılardan beni sorumlu tutamazsın."

Kişisel alanıma yaklaşıyor. Neredeyse oksijeni paylaşana kadar. Karıncalanmam, tüm vücudum sadece Killian Knight'ın başarabildiği ince bir frekansta titreşene kadar yoğunlaşıyor. "Yapamaz mıyım? Birçok şeyde başarısız olmuş olabilirim ama sana benim için ne kadar önemli olduğunu söylemekte ya da göstermekte başarısız olmadığımı biliyorum. Ayrılmanın bana ne yapacağını çok iyi biliyordun," diyor sesinde bir ürpertiden daha fazlası ile.

"Killian..." Sesim bir porno filmin ortasındaymışım gibi çıkınca duruyorum ve boğazımı temizliyorum. Gözleri karardığında bunun onun üzerindeki etkisini görüyorum.

"Tanrım, rüyalarımda adımı bu şekilde söylediğini kaç kez duyduğumu biliyor musun?"

"Killian-"

İçinden sert bir ses yükseliyor. "Adımı böyle söyleyip duruyorsun

ve bana yapmamız gereken konuşmayı unutturacak. Bunun yerine vücudundaki giysileri çıkarmayı ve kendimi bu zayıf, kaba yeni senle yeniden tanıştırmayı görev edineceğim. Bu arada hoşuma gitti. Eski sende bir sorun olduğundan değil. Gerçi saç rengi konusunda tam olarak ikna olmadım ama yine de ikna olabilirim-

"

"Dur! Tanrı aşkına, beni delirtiyorsun."

Bana bakarken dudaklarında yarım bir gülümseme beliriyor. Ama gözlerinde hiç mizah yok. Beni bir şahin gibi izliyor. İçgüdülerimi takip edip tekrar kaçmaya çalışırsam beni bir saniyede yakalayacağını bilecek kadar.

"Diğer iletişim biçimlerini denemeye hâlâ çok açığım," diyor hoyratça. Gözleri ağzıma kilitlenirken açlıktan alev alev yanan ikiz ateşler gibi.

Gözlerinin kaldığı yerde başlayan şiddetli karıncalanma dudaklarımı yalamak istememe neden oluyor. Tekrar ve tekrar. Sadece öpücüğünün hatırasının hatırladığım kadar akıl uçurucu olup olmadığını görmek için. Tanrım, buna daha fazla dayanamayacağım. Ondan birkaç adım uzaklaşıyorum ve masanın üzerindeki bardağa başımı sallıyorum. "Suyu şimdi alabilir miyim?"

Bakışları yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Tabii ki."

Bardağı almak için arkasını döndüğü anda, oturma odasından çıkan tek açıklığa doğru fırlıyorum. İki yanında iki koridor bulunan geniş bir giriş. Arkamdan bardağın masaya çarptığını duyuyorum, tam da o nefesinin altında küfretmeden önce.

Artık benden dilek kabul etmediğini bildiğim Tanrı'ya hızlı ve çaresiz bir dua mırıldanıyorum ve sağ koridordan aşağı atlıyorum. Fuayeyi ve geniş çift kapıyı gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor. Onlara ulaşıyorum ve sonra Killian'ın neden kaçma girişimim karşısında telaşlanmaktan çok öfkeli olduğunu anlıyorum.

Önümdeki kapı sıradan bir kapı değil. Başlangıç olarak, kolu yok. Yine de yaklaştığını duyduğumda cesurca bir açıklık arıyorum. "Zamanını boşa harcama.

Dört gündür şehirdeyim. Seni bulduğumda birkaç ihtimalin gerçekleşmesi için yeterince zamanım oldu. Mesela şu ön kapı." Elimi kapının çerçeveyle birleştiği ince kenar boyunca kaydırırken bana doğru ilerliyor. Hiçbir şey yok. Parktaki ağaçta yaptığı gibi ellerini başımın iki yanına yerleştirdiğinde hâlâ arıyorum.

Arkamı dönmüyorum. "Solunda," diyor kulağıma usulca, sessizlik gergin bir şekilde uzadıktan sonra

An.

İsteksizce başımı çeviriyorum ve duvara yerleştirilmiş ince bir panel görüyorum. Uzanıp bir düğmeye dokunuyor ve şık cam yüzey neon mavisi renkte yanıyor. "Alfanümerik kod, kalp atışlarımı kaydeden sıcak bir avuç içi izi ve retina taraması. Ve bunlar sadece başlangıç için. Eğer bir mucize olur da daireden çıkmayı başarırısan -ki bunu yapma yeteneğini küçümsemiyorum- asansöre ulaşmadan önce bir kapı daha var. Onun için de farklı komutlar gerekiyor. Bu kapıya gelince, ahşap gibi görünebilir, ancak iki dış katman arasına yerleştirilmiş bir titanyum panel var, sadece sırt çantanızda bir balta taşımanız ve onu kesmeyi düşünmeniz durumunda. Yirmi sekizinci kattayız. Yangın merdiveni geçici olarak devre dışı bırakıldı ve pencereler sıkıca kapatıldı."

Gitmemi engellemek için aldığı önlemlerin her bir maddesiyle kalbim karnıma doğru iniyor.

"Bu kattaki diğer tek sakın, dairesini bir süreliğine boşaltmak için çok cömert bir teklifi kabul etti, bu yüzden tüm kat bize kaldı."

"Tatildeymişiz gibi davranmayı bırak, Killian. Beni kaçırdın." "Seni güvende tutuyorum."

"Tanrım, sen kandırılmışsın. Seni istemeyen bir kadını hapsedmek için bu kadar ileri gittiğine göre sen de gerçekten çaresiz olmalısın."

"Beni istemiyor musun? O zaman neden titriyorsun bebeğim?" Dudakları kulağımın altındaki hassas deriyi sıyırmadan hemen önce nefesi üzerimde geziniyor.

"Eğer anlamadıysan söyleyeyim, titriyorum çünkü çok kızgıyım."

Aramızdaki boşluğu yavaşça kapatırken göğsü sırtıma sürtünüyor. "Öyle olduğunu biliyorum. Ben de buradayım. Hayal kırıklıklarını benim üzerimde istediğin şekilde giderebilirsin. Ama bu daireden ayrılmayacaksın."

Elimi kapıya çarpıyorum, onun yakınlığından vücuduma yayılan güçsüzlük karşısında biraz panikliyorum. "Bu delilik. Beni sonsuza kadar burada tutamazsın."

Hiçbir şey söylemiyor ve endişem artıyor. Geçmişte saplantılarımızın bizi her şeye karşı ne kadar körleştirdiğini biliyorum. Eğer Killian bunun bir parçasını bile muhafaza ettiyse, başım büyük belada demektir. Ayrıca Killian konuşmadığında, bunun sessizliğinin duygularını ifade edeceğine inandığı için olduğunu da biliyorum.

Ağzı omurgamın üst kısmını sıyrıyor ve sonra daha sıkı, daha uzun bir öpücük için geri dönüyor. Ondan kaçmak için nafile bir çabayla kendimi kapıya doğru bastırıyorum.

"Killian, hayır."

"Evet. Vücudumdaki her nefesle, evet," diye ısrar ediyor huysuzca.

Beynimdeki erimeyle savaşıyor ve bir parça akıl sağlığımı korumak için mücadele ediyorum. "Sen... beni buraya getirmenin başka bir nedeni olduğunu söylemiştin."

Sert bir şekilde nefes veriyor. "Var, ama Tanrım, bu kadar yakinken seninle konuşacak kadar doğru düşünmemi nasıl beklersin? Tekrar içinde olmak için ölürken? Şu anda sana ne kadar ihtiyacım olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Konuşmayı kesmesini umarak cevap vermiyorum. Binlerce anı parçasını çağrıştırmayı bırak.

"Arkanı dön bebeğim," diye ısrar ediyor. "Öp beni."

Başımı sallıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama gidecek bir yer yok. "Bana neden tehlikede olduğumu düşündüğünü söyle."

"Sanmıyorum. Ben biliyorum."

Sesindeki sarsılmaz kesinlik. Kilitli kapı. Parktaki ekstra insan gücü. İtaat etmemi sağlamak için beni bayıltması.

Beni takip etmek ve kaçırmak için kendi kişisel nedenleri olabilir, ancak içimdeki sıkışma bana *daha fazlasının* gelmesinin gerçekliğini değiştireceğini söylüyor. Muhtemelen uzun vadede. Ama bundan kaçış yok. Artık yok. Ve eğer bir hayalet yeniden uyanıyorsa, bunun hangisi olduğunu bilmek istiyorum.

"Kim?" Kelimeyi kapalı kalmak için savaşıyor bir boğazın içinden zorla çıkarıyorum.

Yavaşça nefes alıyor. Nefesini boynumda hissettiğimde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Cairo."

Beşinci Bölüm

Kara Dul

Kahire. Aman Tanrım.

"Hayır. Bu imkansız."

"Öyle değil. Ben de inanmak istemedim. Ama öldürdüğümüz canavarlar artık ölü kalmaktan mutlu değiller."

Cevabının sessiz ağırlığı içimdeki her şeyi donduruyor. Killian'ın ellerini omuzlarıma koymasına ve parmaklarını çıplak kollarımdan aşağı çekmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Nasıl... Ne zaman... Neden?" Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Kahire'nin gün batımına doğru yelken açmadan önceki son görevimiz olması gerekiyordu. Ya da insanlar bizim taşıdığımız zehirli yüklerle nereye giderse oraya. Bunun yerine ruhumu ebedi lanetten kurtarmak için elimde kalan çok az şeyi feda ettim. Ve yine de bu yeterli olmadı. Kırılmış ve kanlar içinde sürünerek uzaklaştığımda, hiçbir şey değildim.

Ayaklarımın dibine bıraktığı bombanın çağrıştırdıklarıyla boğuşurken, parmakları bileklerimi kelepçeliyor. Kırılmaz tutuş ve bu eylemdeki boyun eğmeye yönelik sözsüz emir, yanan duyularımı topraklıyor ve dikkatimi bir kâbustan diğerine kaydırıyor. Bir saniye sonra vücudunu benimkine bastırıyor. Beni tekrar zapt etmesine, hâkimiyetini kullanmasına kızamayacak kadar şok olmuş durumdayım.

Bugünlerde kendime biçtiğim rol, bir müşterinin özel bir kıyafet talep ettiği istisnai durumlar dışında, altı inçlik topuklu ayakkabılar ve baştan aşağı deri giymeyi içeriyor. Ama spor ayakkabılarımla Killian'dan bir karıştan daha kısayım. Ufak tefek olabilirim ama uzun zamandır hiçbir erkek beni savunmasız hissettirmedi. Killian dışında hiçbir erkek. Ve bu beni her zaman tahrik eden türden bir savunmasızlıktı. O zaman bunu biliyordu. Şimdi de buna güveniyor. Serbest bırakılmayı talep edemeden önce, duruşunu genişletiyor ve kalçalarını uyluklarıyla destekliyor, vücudunu bana daha da fazla hükmetmek için kullanıyor.

"Sana her şeyi anlatacağım," diye mırıldanıyor kulağıma, sesi o kadar sert ki neredeyse tutarsız. "Söz veriyorum. Ama dört yıldan fazla oldu, bebeğim. Burada ölüyorum. Bana bir şeyler vermelisin." Kalçalarını içime doğru sallıyor, aletinın çubuğunu sırtımın küçük kısmına sıkıca bastırıyor.

Tanrım, hatırladığımdan daha da kalınmış ve ben hafızamın keskinliğiyle gurur duyuyorum. Hayatımı birkaç kereden fazla kurtardı.

Başımı sallamak için kendimi zorlarken bile amım sıkılıyor. "Seni becermeyeceğim, Killian." Söyleyişimden memnunum. Sert. Özlü.

Parmakları bileklerimi sıkıca kavrarken gergin iniltisi boynumda bir kahkahaya dönüşüyor. "Bunun farkındayım. Hâlâ bilmediğim nedenlerden dolayı bıçağı biraz daha saplaman gerekiyor. Ama bir şeye ihtiyacım var. Kahretsin, sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor.

İçim jöleye dönüşmekle tehdit ediyor. "Sakso ve el işi de masada değil," diye çıkışıyorum.

Başparmakları bileklerimin iç kısımlarını okşuyor, hızla atan nabzımın üzerinde oyalanıyor. "Yeterince adil. Zaten şu anda o güzel dudaklarını sikimin üzerine koysan muhtemelen kendimi aptal durumuna düşürürüm."

"Pazarlık yapıyormuşuz gibi davranıyorsun. Bu bir pazarlık değil. Bu benim sana istediğin her şeyin masada olmadığını söylemem."

"Üzgünüm, tatlım. Bu benim için işe yaramayacak."

"Killian-"

"Şimdi bileklerini bırakacağım," diye araya giriyor. Sesindeki keskinlik geri geldi. Daha keskin. Daha sert. "Olduğun yerde kal. Seni bir daha apartmanın içinde kovalamayacağım."

"Sen-"

"Şşş. Şartlarını belirttin. Seni dinledim. Şimdi sen beni dinle." Bir bileğini bırakıyor ve elini saçlarımda hissediyorum. Düğümü çözüyor ve atkuyruğumu tutan bant bir an sonra çekilip çıkarılıyor. Sabırsız parmakları saç tellerimin arasından kayıyor ve bir avuç tutup beni tekrar hapsederken nefesinin altından hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Son dört gündür senin burada, elimin altında olduğunu bile bile zar zor yemek yiyebildim ya da uyuyabildim. Sana yılların cehennem gibi geçtiğini söylemiştim. Bu son günler ise tam bir işkencenin ötesindeydi. Daha küçük bir piç kurusu seni bir kez daha kollarında, canlı ve çok güzel görmekle yetinirdi."

Ağzı çenemde ve yanağımda geziniyor ve kaba kirli sakalının fırçasıyla ürperiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o kirli sakalın sürtünmesini istediğim diğer yerleri umutsuzca düşünmemeye çalışıyorum.

"Ama bu piç, *senin* piçin, seni tekrar tatmak için aklını kaçırıyor. Eğer seni becermek söz konusu değilse, bir sonraki en iyi şeyi yapacağım."

Vücudum ateş gibi yanıyor ve ağzım açık kalıyor. "Hayır... bu

değil... yapamazsın-"

Beni etrafında döndürüyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor. Çarpışan iki meteor gibi, patlama dehşet verici ve kalbimi bir saniyeliğine durduracak kadar yoğun. Sonra dilini alt dudağımın üzerinde kaydırıyor ve her şey serbest düşüşe geçiyor. Killian öyle bir yoğunlukla ağzımı yalayıp yutuyor ki, neredeyse sınıra ne kadar yakın olduğundan korkuyorum. Ama kendi açlığım onunkine katılmak için çılgın zirveye doğru tırmanırken, bu his sona erdiğinde utanacağımı bildiğim kuduz bir vahşilikle kovalıyorum.

Ve bitmek zorunda. Bu kadar uzun süre sadece onun karanlık, bağımlılık yapan ve uçlarda yaşamının norm haline geldiği dünyasına geri çekilmek için kaçmadım. O dünya beni parçaladı ve eminim ki toplamayı başardığım parçalar eskiden olduğum kişinin zavallı, acınası bir mozaigi. Ama sahip olduğum tek şey o. Ve ondan o kadar kolay vazgeçmeyeceğim.

Öpücüğü ne kadar yıkıcı olursa olsun.

Dili yavaş, pis bir dansla benimkine vuruyor ve dizlerimin tamamen kontrolüm dışında bir tepkiyle sarkmasına neden oluyor. Karşılıklı zevk içinde inliyor ve siki karnıma doğru zıplıyor. Ve bu duygu bir kez doğduktan sonra beslenmeyi gerektirdiği için hareketi tekrarlıyor. Ben umutsuzca ıslanana ve beline doladığımı hatırlamadığım ellerim sırtını kazıyana kadar tekrar tekrar.

Killian ağzını benimkinden ayırıp arkasına yaslandığında ikimiz de yeterince oksijen almak için mücadele ediyoruz. Koyu, çalkantılı bir maviye dönen gözler, karıncalanan ağzıma yerleşmeden önce yüzümü tırmıklıyor. "Tanrım, bebeğim, lanet dudakların. Bu muhteşem, çılgın, lanet ağız."

Ben cevap verecek kadar beynimi karıştıramadan tekrar inliyor, başını eğiyor ve saldırıya yeniden başlıyor. Dudaklarım alev alev yanıyor. Göğüslerim dikkat çekmek için çılgınlık atıyor ve meme uçlarım elmas kadar sert. Ve bu sadece kuzeyde olan şey.

Güneyde, klitorisim normal boyutunun üç katı gibi hissediyor ve amım, bir horozla doldurmazsam kendisine kalıcı olarak zarar vereceğinden korkmama neden olan öfkeli spazmlarla sıkılıyor ve açılıyor. Killian'ın sikiyle. Hemen şimdi. Killian'ın beni sadece öperek orgazma davet ettiği zamanki gibi beni erken bir orgazmıla utandırmadan önce. Ve ben umutsuzca, görkemli bir şekilde bahsi kaybettim.

Hayır. Tanrım, hayır. O hatırlatıcıyı hain bedenimin yakınında istemiyorum. Ama Killian'ın elleri zihin değiştiren işkenceye katıldı. Onun

Parmakları boynumda geziniyor, boğazıma vuran nabızda oyalanıyor. Sonra köprücük kemiğimden aşağı inip atletimin yakasını takip ediyor. En uzun süre orada kalıyor, aşağıya kaydığı zamanı uzatıyor. Ellerini göğüs kafesimden aşağı kaydırmak için göğüslerimi atlادığında çılgılığını zar zor zapt ediyorum. Belimden kavrayıp beni ayağa kaldırıyor ve beni tekrar yere bırakmadan önce bir başka şehvetli öpücük için ağzı benimkiyle birleşiyor.

Ve sonra başını kaldırıyor. "Hazır mısın?" diye hırslıyor ağzıma karşı.

Beynim birkaç saniyeliğine karışıyor, işleyen duyularım henüz bana dokunmadığı yere odaklanıyor. "Ben...? Bir sonraki en iyi şey derken kastettiğin beni öpmek değildi, değil mi?"

Cevap vermeden önce alt dudağımı ısıırıyor. "Seni öpmek, uğruna seve seve bir uzvumu kesebileceğim bir zevk. Ama hayır, kastettiğim bu değildi. En azından bu sefer değil."

Başparmakları göğüslerimin kıvrımlarının hemen altındaki bölgede gezinerek beni daha da çılgına çeviriyor. "Ben... sen..."

"Daha fazla bekleyemem, bebeğim."

Bir an sonra parmaklarını yoga pantolonumun bel bandına sokup kararlı bir hareketle aşağı doğru çektiğinde hedefini acı verici bir şekilde fark ediyorum. Likra ve saten, bir sonraki nefesimi emmeden önce kalçalarımın yarısına kadar yuvarlanıyor. Dudaklarıma yükselen ateşli protesto, Killian'ın ortaya çıkardığı şeye bakarken yüzüne bir göz attığımda sönüyor.

Doymak bilmez bir açlık ve yoğun acının çarpık bir karmaşası. Boğumlu bir sevinç ve kınama. Burun delikleri hafifçe alevlenirken rengi artıyor. "etmemişsin," diye geveliyor sonunda. Gözleri amımdan ayrılmıyor. Başka tarafa bakmaktan aciz görünüyor.

"Hayır..." *Senin için değil* demekten kendimi zor alıkoyuyorum. Nasıl hissettiğime bakmaksızın, bu sözler bir şekilde önemsiz görünüyor. Ayrıca, yalan da olurlar. Killian'dan ayrıldığımdan beri başka hiçbir erkeğin beni böyle görmediğini hatırlamak şehvet sisini delip geçiyor. Ellerimi hareket ettiriyorum ama asla hedeflerine ulaşamıyorlar.

Killian bileklerimi yeniden tutuyor. "Kal," diye sertçe emrediyor.

"Bana ne yapacağımı söyleme." Cevabım bu sefer acınacak kadar zayıf. O da başparmaklarını avuçlarımdan içine sokup parmaklarımı düzelttikten sonra düz bir şekilde

Kapı. Ellerini bırakmadan önce parmakları bir saniyeliğine benimkilerin üzerinde geziniyor.

Kal.

Ellerimi bırakıp o kelimeyi söylemek için içimdeki tüm gücü kullanıyorum. "Hayır. Buraya kadar."

Derin bir nefes çekerken göğsü genişliyor. Benimle konuşmak üzere olduğunu biliyorum. Ve Tanrım, bir parçam bunu istiyor. Ama bu on çeşit boktan bir durum. Kendime onu en başta neden terk ettiğimi hatırlatıyorum. Çünkü bizim tarzımızdaki yanıcı seks nereye götürüyor. Delilik ve parçalanmış ruhlar.

"Bebeğim-"

"Hayır!"

Hemen geri adım atıyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

Bacaklarım titriyor, kıyafetlerime uzanıyorum. Yüzüne binmek için can attığınız adam sizi sarsılmaz bir yoğunlukla izlerken, yoga pantolonunuzun karmakarışık lastikleri arasında külotunuzu aramanın biraz onursuz bir yanı olmalı. Özellikle de tüm parmaklarınız işe yaramaz başparmaklara dönüştüğünde.

Külotumun içine girmek için çabaladığımda yüzüm yanıyordu. Ve Killian sessizce tekrar öne çıkıp, pantolonumu elimden çekip aldığı ve tekrar giymeme yardım etme görevini üstlendiğinde, kendimden o kadar iğreniyorum ki sessiz kalıyorum ve yapmasına izin veriyorum.

Saç bandım görünürde yok, bu yüzden dağınıklığı omuzlarımdan üzerinden ve kulaklarımdan arkasından itmekle yetiniyorum. "Şimdi sen... biz..." *Siktir git, beyin. Acınası halini topla. Sana ihtiyacım var.*

"Şimdi dudaklarının tadının ne kadar güzel olduğunu yeniden öğrendiğime göre? Sadece beni öperken bile nasıl bu kadar ıslanabiliyorsun?"

Yüzüm *ne yaptığının* taze bir tonuyla yanıyor. "Artık devam edebilir miyiz?"

"Tabii ki." Yaklaşıyor, elini sırtıma koyuyor, sanki bir devlet ziyafetinde yerimizi almak üzereymişiz gibi, sanki onu ölesiye öperken saçlarını pençelemişim gibi değil. "Sana dairenin geri kalanını göstereyim. Sonra konuşuruz."

Reddetmek istiyorum. Gitmem için kapıyı açmasını talep etmek istiyorum. Ama az önce kendimden esirgediğim orgazmın yoğunluğu beni dilsiz bırakmaya yetecek kadar beyin hücremi kızarttı. Ayrıca, eğer haklıysa -ve ne yazık ki Killian, hayatının bu kısmı söz konusu olduğunda, nadiren yanılıyor- ve gerçekten de son görevimizdeki canavarlar

Parmak uçlarımdaki her bilgi kırıntısına ihtiyacım olacak. Ve bir zamanlar tüm saplantılarımı ve en karanlık kabusumu somutlaştıran adam bunu sağlayacak kişi.

Ben de başımı salladım. Ama elimi tutmaya gittiğinde geri çekiliyorum. Ya öyle yapacaktım ya da başladığı işi bitirmesi için yalvaracaktım.

Elini cebine sokmadan önce yüzünde hüzünlü bir eğlence beliriyor. Oturma odasına geri dönerken pantolonundaki kocaman ereksiyona bakmaktan kaçınıyorum. Tanrım, acı çekiyor olmalı. Killian hazzı erteleme konusunda bir usta ama sekssiz geçen dört yılın bir his olduğunu biliyorum. Az önce bunu pervasızca göstermenin kıyısından döndüm.

Bu konuda ne kadar sert olursa olsun, kolay olamaz. Ancak bir saniye sonra Killian'ın seks konusunda benim kadar zor durumda olmayabileceği aklıma gelince, bu düşüncemden vazgeçiyorum. Benden farklı olarak, tamamen yoksunluk noktasına kadar seçici olmayabilir. Belki de kendini hiç tutmamıştır.

Tanıştığımızda tam olarak bir keşiş değildi. Tam tersine. Elektronik kara defteri silinmeden önce çeşitli kadınlarla birkaç garip konuşmasına tanık oldum. Ama silinmemiş miydi?

Beynimin bu soruyu takıntı haline getirmekle tehdit eden kısmını kapatıyorum ve etrafıma odaklanıyorum. Oturma odası ilk başta düşündüğümünden çok daha büyük. Açık alanın sonunda, arkasındaki aynalı raflarda çok çeşitli şişe likörlerin sergilendiği bir bar var. Barın yanındaki daha küçük bir grup kanepesi, güneşin ufukta belli belirsiz bir görünüm sergilediği Doğu Nehri'nin çarpıcı manzarasına bakıyor. Yumuşak, sıcak tonlar sanatı tamamlıyor ve odayı çarpıcı bir başyapıt haline getiriyor, ancak buraya gayrimenkullere hayran olmak için gelmedim.

"Tamam, oturma odası. Kontrol et." Hızlı ses tonum bana zoraki bir gülümseme daha kazandırdı.

"Sırada mutfak var." Fuayeye doğru ilerliyor ama bu kez sol koridoru kullanıyor. Mutfak da oturma odası gibi para, zevk ve kokuyor. Fütüristik görünümlü aletler lekesiz yüzeylerde parıldıyor ve şık bir kahvaltılık adası ile tabureler maraton sonrası seks atıştırmaları için mükemmel. Kahvaltılık tezgâhının başında durmuş, hiçbir şey giymeden Killian'ın en sevdiği kahveyi yapan başka bir kadını hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum. Eskiden yaptığım gibi.

"Mutfak. Kontrol et." "Bekle."

Dişlerimi sıkıp döndüğümde onu buzdolabındaki sürahidenden taze bardak su doldururken buluyorum. "O bir bardak suyu hiç içmedin. Su içmen gerek." Yanıma geldi ve bardağı uzattı.

Bu akşam olan her şeyin taze bir hatırlatıcısı olarak alıyorum. Tanrım. Sadece birkaç saat önce Soho'daki dövüş sanatları stüdyosundan bir sonraki hamlemin ne olduğunu bildiğime ikna olmuş bir şekilde mi ayrılmıştım?

Sanki o zamandan bu yana bir ömür geçmiş gibi hissediyorum. Suyu içiyorum, son damlasına kadar içtiğimde hafifçe şaşıyorum. Bardağı benden alıyor ve tura devam ediyoruz. Karşılıklı rıza ile yatak odalarında oyalanmıyoruz, ki üç tane var ve bir tanesi benim dairemde daha büyük.

Son oda çalışma odası. Killian içeri girdiğimde beni nelerin beklediği konusunda hiçbir uyarıda bulunmuyor. Muhtemelen duvarlarda birkaç düzine kez çoğaltılmış resmimi gördüğümde bunu kabullenmemi beklediği içindir. Odanın ortasında durup gölgeli resme bakıyorum.

Büyük boy, küçük ve ikisi arasında. Hepsi de yanağımın ve çenemin aynı tek gölgeli görüntüsünü gösteriyor. Şokum geçti ve onunla yüzleştim.

"Beni böyle mi buldun?" Bu soru bu gece birkaç kez aklımdan geçti.

Dikkatli bir şekilde başımı sallıyor.

Yüzümü buruşturdum. O gün, endişelerimin beni ele geçirmesine izin verdiğim ve her zamanki dolambaçlı yolum yerine Yukarı Doğu Yakası'na giden daha direkt yolu seçtiğim gündü. Patronum Axel Rutherford'un Ceza Kulübü'ndeki bir seansın ardından bileklerinde ciddi morluklar ve kesikler oluşmasına neden olan cezayı talep etmiş olması önemli değildi. Bir patrondan daha fazlası olarak görmeye başladığım adam, belli belirsiz tanıdığım bir cehennemden geçiyordu, bu yüzden katı patron/çalışan ilişkimizi bir kenara bıraktım ve Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesine gittim.

Killian, antrenörüm olduğu zamanlardan hatırladığım sesiyle, "Dikkatsizdin," diyor.

Omuz silkiyorum.

"Nereye gidiyordun?" diye üsteliyor, sesi biraz daha hırçınlaşıyor.

"Fark eder mi?"

Delici gözleri bir parça kısıyor. "Hemen değil, hayır."

Bu da üçüncü derece geliyor demek. Eğer burada kalırsam. Ki kalmayacağım. "Bana Kahire'den bahset. Ne kadar eminsin?" Küçük bir parçam yanlış anladığına dair umutlu.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra çenesini masasının arkasındaki iki yüksek arkalıklı deri sandalyeye doğru salladı. Benim için bir koltuk çekiyor ve ben de son teknoloji ekranların önüne oturuyorum. Otururken yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum ve bakışlarım hiçbir azalma belirtisi göstermeyen ereksiyona kayıyor. İç kaslarım boş bir kas hafızası refleksiyle kasılıyor ve kendimden biraz daha nefret ediyorum.

Elektronik bir klavyeyi çalıştırır, bir düğmeye dokunur ve Killian Knight başka birine dönüşür. Olağanüstü bilgisayar dehası.

Casus olmadan çok önce kodlama becerileriyle ünlüydü. Özgeçmişine böylesine tehlikeli bir meslek eklemek çok riskli bir şey olsa da, bir teknoloji tanrısı olduğu ve bu nedenle parmaklarının ucunda sosyal medya hackleme ve gözetleme becerileri olan inekler tarafından tapıldığı düşünülduğünde, teknolojiyi manipüle etme yeteneği onu aynı zamanda dahi bir casus yapan şeydi.

Bir dakika boyunca parmaklarının klavyenin üzerinde uçuşmasını izliyorum. Ekranda üç resim yanıp sönüyor. Nefesim boğazımda kilitleniyor ve buz gibi parmaklar boynumda geziniyor. Dört kişiden ikisini tanıyorum. Ted Milton ve Shane Richards. Dönmek istemediğim başka bir hayattan yüzler. Cansız gözlerle ekrana bakan yüzler. "Aman Tanrım. Bu ne zaman oldu?" Fısıldıyorum.

"Geçen ay boyunca. Ted ilkiydi. Üç hafta önce Londra'daki otel odasından kayboldu. Cesedini dört gün sonra East End'de terk edilmiş bir depoda buldular. Shane, Ted'in cesedinin bulunmasından bir gün sonra kaçırıldı. Dubai'den başkente giden bir uçakta yer ayırtmış. Uçağa hiç binmemiş. O da birkaç gün sonra bulundu."

Haberleri ve saklayamadığım göz kamaştırıcı bağlantıyı sindirmekte zorlanıyorum. "Nasıl... öldüler?"

Killian'ın çenesi gerilir. "İşkence görmüşler."

Kalbim parçalandı. Casuslar öncelikle bir şey için işkence görürler.

Bilgi.

"Şimdi anladın mı?"

Başımı sallıyorum, hâlâ inkâr içinde yaşamak istiyorum. "Hâlâ aktifler miydi?" Kaşlarını çatıyor. "Evet, ama bunun ne önemi var ki?"

"Artık aktif değilim. Oyunun dışındayım, unuttun mu?"

Parmakları tekrar klavyenin üzerinde gezinirken yüzü sertleşiyor. Sayfalar ve sayfalar dolusu saçmalık ekranlarda kayıyor, arada bir bulanık resimler yanıp sönüyor. Bir tuşa basıyor ve ekran donuyor. Karmakarışık kodlar arasında *KNIGHT WIDOW* adını birkaç kez görüyorum. Neredeyse sormaya korkuyorum. "Neye bakıyorum ben?"

"Kod adımızın ve resimlerimizin son altı ay içinde benden başka biri tarafından kaç kez arandığı."

Dehşet karnıma yumruk atıyor. "Ben... bu demek değil ki..."

"Evet, öyle. Uyanma vakti Faith. Avlanıyoruz."

Altıncı Bölüm

Kara Dul

Kahire'nin, tüm dünyaya yayılmış güçlü bir seks ticareti çetesini çökertmek için beş yıl süren bir operasyonun son aşaması olması gerekiyordu. Çalıştığım ajans - adı Fallhurst Enstitüsü olan gizli bir hükümet kuruluşunun bir yan kuruluşu - bir düzineden fazla ülkede kilit siyasi figürlerin kökten karıştığına dair kanıtları ortaya çıkardıklarında operasyona dahil oldu. *Boktan boyutlardaki uluslararası olay* kelimeleri sık sık ortalıkta dolaşüyor ve ajanstaki herkesi sürekli diken üstünde tutuyordu.

Bu nedenle, son ekip bir araya getirildiğinde işlerin neredeyse hemen ters gitmeye başlaması şaşırtıcı değildi.

Ted Milton tanıştığımız andan itibaren benden nefret etti. *Tinker Tailor Soldier Spy* filminden fırlamış orta yaşlı, eski kafalı bir ajan olan Ted Milton, patronumla yattığım için beni değersiz bir sürtük olarak gördüğünü hiç çekinmeden söyleyen cinsiyetçi bir domuzdu. Killian ve benim gizli kimliğimizin bir parçası olarak sevgili olmamız onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hem görevdeyken hem de görev dışında birlikte olduğumuzu açıkça belli etmemizin de bir faydası olmadı.

Ted birlikte çalıştığımız beş ay boyunca benden nefret etmeye devam etti. Ta ki Roma'daki bir operasyonda hayatını kurtarana kadar. Sonra buzları çözüldü ve bana zar zor tahammül etmeye başladı. Ama bir kez olsun ekibin bir parçası olmamamı ne kadar çok istediğini bana söylemeyi ihmal etmedi. Ve sonunda başarısız olduğumuzda, tüm suçu benim ayaklarıma attı.

Ne yazık ki gerçeklerden çok da uzak değildi. "Ted olduğunu mu düşünüyorsun?" "Seni kim ele verdi?" Killian sordu.

Başımı salladım.

Killian'ın çenesi sıkıştı. "Bu düşünce aklımdan geçti. Senden ve benden nefret ediyordu ama tüm hayatını ülkesine hizmet etmeye adanmıştı. Bununla birlikte, anlıyorum. Eğer değer verdiğim bir şeyi korumak anlamına geliyorsa, ben de zerre kadar önemi olan her şeyden vazgeçebilirim. Bizi ele vermenin ve yoldan çekilmemizin uzun vadede Fallhurst'ü ve ajanlarını koruyacağına inanacak kadar sapkın olabilir."

"Yani daha büyük bir iyilik için bizi otobüsün altına atmış olabilir mi?" Hayatın ne kadar boktan olabileceğini biliyorum, bu yüzden Ted'in bunu yapabilmesine şaşırmadım.

Killian omuz silkiyor ve klavyeye dokunmaya devam ediyor. "Dediğim gibi, sana sahip olmak için tüm dünyayı otobüsün altına atacağımı biliyorum, o yüzden evet," diyor gözlerini ekrandan ayırmadan.

Bu kez nefesim tamamen farklı bir nedenden dolayı kesiliyor. Sözleri kanıma karışıp beni daha fazla etkisiz hale getirmeden önce bakışlarımı ekrana kaydırıyorum. "Shane?" Ted'in aksine, Shane tarafından ihanete uğramış olma ihtimali göğsümü ağrıtıyor. Bu yüzden Killian başını salladığında rahatlıyorum.

"Bu o değil."

"Neden? Sana taptığı için mi?" Sesimdeki eşek arısı sertliği içimi ürpertiyor.

"Çünkü *sana* tapıyordu."

"Sadece benimle olduğun için." Analist... eşcinseldi. Briefingler sırasında Killian'ın yanında kendini zar zor toparlayan tipik gözlüklü bir inekti. Onu kurtaran şey, Killian benim olduğu için bana karşı kin beslememesiydi. En azından benim söyleyebildiğim kadarıyla. Killian kiminle olursa olsun idolünün ihtişamının tadını çıkarmaktan mutluluk duyuyordu. Bununla yaşamayı öğrendim. Zar zor.

Şimdi fotoğrafına bakıyorum, ne kadar genç ve masum görüldüğüne hayret ediyorum. "Kaç yaşındaydı?" diye soruyorum.

Killian iç çeker ve yazmayı bırakır. "Yirmi yedi. Kahire onun ilk görev yeri. İlk etapta bize katılmasına karşıydım. Ondan sonra bir daha sahaya gönderilmemesini tavsiye ettim. Belli ki birileri aynı fikirde değildi çünkü onu operasyonlara göndermeye devam ettiler."

Daha yumuşak duygulara karşı dayanıklı olduğumu sanıyordum ama içimde kabaran hüznle mücadele edemiyorum. Bir anlık kızgınlığımdan pişmanlık duyarak gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım."

Sert eller benimkileri kavradı. Gözlerimi açtığımda Killian'ın sandalyesini tam önüme çektiğini görüyorum. Ellerimi kaldırıyor ve önce parmak eklemlerimi, sonra da her bir avucumu öpüyor. Duyularımın bu şekilde ateşlenmesine izin vermemeliyim. Şu anda olmaz. Ama nefesimin kesilmesine engel olamıyorum. Bu temasın daha fazlasını dilemekten.

"Artık neler olduğunu bildiğine göre, neden gitmene izin veremeyeceğimi anlıyorsun, değil mi?"

Bunun kısmen nedeni olduğunu anlıyorum. Burada olma nedenkalan büyük bir kısmı

Gözlerinde bana alev alev yanıyor. Ama şu anda bununla uğraşacak kafa boşluğum yok. Cevap vermeden tekrar en yakın ekrana ve tanımadığım yüze bakıyorum. "Kadın kim?"

Başparmakları bileklerime gidiyor, nabzımın üzerinde ileri geri gidip geliyor. Cehennem gibi dikkat dağıtıcı ama nefes çalışıyorum.

"Adı Lisa Channing. Bana bilgi verdi. Sen gittikten sonra."

Antenimi yükselten bir temkinlilik var onda. "Yani Fallhurst Enstitüsü için mi çalışıyor?"

Yarım bir omuz silkme.

"Bir anlamda." "Bu ne anlama geliyor?"

"İzni vardı ama bir tür bağımsız sözleşmeliydi. Ayrıca her şeyden çok bir psikiyatrist gibiydi."

Kaşlarımı çattım. "Bir psikiyatristle konuştun, idarecinle değil?"

Ağzı buruşuyor ama bunu eğlenmek söylemediğini anlayabiliyorum. "Görünüşe göre daha derin birleştirme işleminin bir parçasıymış."

"Defrag?"

Bana yarım bir sırtıttı attı. Yine zar zor eğleniyordu. "Özür dilerim. Teknik bir konuşma. Ameliyattan sonra kalıcı bir travma geçirmediğimi söylemek için bir kutuyu işaretlemeleri gerekiyordu. Birkaç şeyi boşaltmama yardım etmesi için gönderildi."

Doğru. "Peki ya sen?"

Omuz silkıyor. "Kutu üç yıl boyunca kontrol edilmedi, bu yüzden sanırım benim berbatlık seviyem oldukça epikti."

Kalbim kaburgalarımın doğru hızla çarpmaya başladı. "Ve yüklemeniz sırasında, siz... orada... var mıydı?"

"Tam açıklama mı?" diye nazikçe soruyor.

DNA'mın bir parçası haline gelen sır bir taş gibi yükseliyor ve boğazıma takılarak konuşmamı engelliyor. Bu yüzden başımı sallıyorum.

Killian yüzü tam önüme gelene kadar öne eğildi. Şaşırtıcı derecede doğrudan gözleri beni delip geçiyor. "Ne düşünüyorsun?" Soru çelik gibi bir keskinlik içeriyor. Sanki bunu sormamdan rahatsız olmuş gibi.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Eğer söylediğin kadar berbat durumdaysan o zaman-"

"Biraz aklımı kaçırmış olabilirim. Ya da, tamam, çok fazla, ama bazı günahları mezara götüreceğim. Bunu biliyorsun. Sırrımız bizim sırrımız. Başka hiç kimse bilmeyecek."

Bir dizi epik hata hakkında düşünmek istemiyorum.

Kahire'de. Şimdi olmaz. Asla olmaz. Bu yüzden dikkatimi kadına veriyorum. Çok güzel, parlak gri gözleri ve dikkat çekici bir ağzı var. Boğucu bir şekilde kıvrılmaktan bir ipucu uzakta gibi görünen türden, işlerde harikayım. Ve hepsi bu değil. Pahalı bir şekilde sahte ya da gerçek olabilecek türden yanan kızıl saçlarla kutsanmış. Baş çekiminden anlayamıyorum ve bu beni biraz kızdırıyor.

Acaba Killian'ın çekingenliğinin nedeni onun güzelliği mi? Lisa Channing'e birden fazla şekilde mi yüklendi?

"Onu ne kadar süre gördün?" Bakışlarımı ekrandan ayırıp ellerimize bakarak soruyorum. Hâlâ birleşmiş olan ellerimize. Çekmeye çalışıyorum. Parmakları bileklerimi kesin bir şekilde kavıyor. Beni tutsak etmesine izin verdim. Sadece şimdilik.

"İki yıl boyunca aralıklarla. İlk psikiyatrist yaramadı."

İçimde bir şey kasılıyor. "*Yükünü boşaltmak* için bu kadar zamana mı ihtiyacın vardı?" Tamam, bu kelimedenden resmen nefret ediyorum.

"İşbirliği yapmaya istekli hissetmiyordum." "Neden?"

"Kutularını kontrol etmek ve beni sahaya geri göndermek istediler. Benim başka önceliklerim vardı."

"Hangileriydi?"

"Seni bulmak." Daha da yaklaşıyor ve dudaklarını üzerinde gezdiriyor. "Gittiğinden beri her gün seni aradım."

Yumuşak soluğumla gözleri kararıyor. Ağzımı onunkine yapıştırmak için duyduğum şiddetli ihtiyaç, kendimi korumak için geri çekilmeme neden oluyor.

"Onu ilk gönderdiklerinde, beni dünyaya geri koymaya çalışırlarsa dünyayı ateşe vermekle tehdit ettim. Tehdit iyi karşılanmadı ve... diyelim ki ondan sonra işler giderek kötüleşti. Geri adım atmayacakları belli olunca, sonunda bir uzlaşmaya vardık."

Küçük bir inanmazlık homurtusu kaşlarımı kaldırmama neden oluyor. "Bu kelimeye aşina olduğunu."

"Olmayı öğrenmek zorundaydım. Onu sırtımdan atmanın daha iyi olacağını düşündüm, böylece tüm enerjimi seni bulmaya odaklayabilirdim."

"Ama yine de iki yıl uzun bir süre."

"Açmamı istediği bir konu vardı ve ben... direniyordum."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Hangi konu?"

"Sen. Ben. Ve Matt."

Bileklerimi tuttuğu yerden çekiyorum. Beni bırakıyor ve sandalyemi ondan geriye itiyorum. Dirseklerine yaslanıp beni izliyor, ben de savunmacı bir hareketle kollarımı göbeğimde kavuşturuyorum ama umurumda değil. "Ona gidip kendini becermesini söyledin, değil mi?" Suçluluk duygumun beni saldırganlaştırdığını bilerek patlıyorum.

"Birçok, birçok kez."

"Peki ya o?" Bir yabancıнын bu konuyu araştırıyor olması fikri suçluluk, utanç ve öfkeyle tüylerimi diken diken ediyor.

Killian çok uzun bir süre sessiz kalır. "Sonunda mesajı aldı," diyor sonunda.

O caginess yine geri döndü. Araştırmak istiyorum ama Matt'in adının geçmesi kendimden nefret etmeme neden olan tüm düğmelerimi tetikliyor. Ayağa fırlıyorum ve bir dakika boyunca volta atıyorum. Geri döndüğümde Killian da ayağa kalkmış, masasına yaslanmış ve o delici gözleriyle beni izliyordu.

"Tamam, hepsi bu mu?" Elimi ekrana doğru sallıyorum. "Daha fazla kanıta mı ihtiyacınız var?"

Gülüşüm boğazımı tırmalıyor. "Anlıyorum. Ama kendimi güvende tutabilecek kapasitedeyim."

"İlk kez hata yaptığında seni buldum. Ben olduğum için şükret. Bildiğin gibi, piçler senin bu resminin aynısına sahip olabilirler."

"Bir daha hata yapmayacağım. Her neyse, bunların hepsi büyük bir tesadüf olabilir," diye kesin olmaktan çok umutla cevap veriyorum.

Yüzü geriliyor ve çenesinde bir kas kasılıyor. "Hadi ama. Vücudunda saf bir kemik bile yok. Aksini iddia ederek ikimize de hakaret etme, özellikle de gardını düşürmenin seni öldürebileceğini bildiğin halde. Kahire hakkında dört yıl önce olduğu gibi şimdi de geçerli olan pek çok şey biliyorsun. Dava hâlâ açık. Oraya gittiğimizden beri iki ekip gönderdiler ve o piçleri yakalamak için hiçbir şey yapmadılar."

"Peki ya sen? Göz önünde saklanmak hâlâ yarıyor mu?" "Ekstra önlemler alıyorum ama şu ana kadar evet."

Hayal kırıklığı sertçe ısırır. "Ama bildiğimiz kadarıyla Ted ve Shane benden vazgeçmedi. Sonsuza kadar omzumun üzerinden bakamam. Bakmayacağım."

"Yapmak zorunda değilsin. Ben senin için yaparım. Tek yapman gereken bir süre burada kalmak."

"Hayır, bu benim için işe yaramayacak."

Tüm vücudu, midemin tabanlarıma kadar batmasına neden olan bir ön uyarıyla geriliyor. Bu bakışa fazlasıyla aşınayım. Eskiden beni tamamen çıldırtırken bir yandan da utanmadan tahrik eden o kibirli, alfa piç bakışı.

"Bunu daha fazla... zorlama olmadan yapmamızı tercih ederim," diyor usulca.

"Kalıcı olarak oyundan çıktığınızı söylemediniz. Sanırım bugünlerde yaptığınız şey farklı türden bir zorlama? Farkında olmayan kurbanlar üzerinde uyuşturucu denemek gibi mi?"

"Hayır. Senden önce o ilacı sadece üç kez test ettim. Hepsi de kendi üzerimde," diyor kesin bir ifadeyle.

Kollarım şok içinde düştü. "Ne? Sahip olduğun iddia edilen şaşırtıcı IQ'ya sahip bir adam için bu son derece aptalcaydı, sence de öyle değil mi?"

"Zararlı olup olmadığını bilmeden senin üzerinde böyle bir şey kullanacağımı mı düşünüyorsun?"

Parmaklarımı saçlarımin arasından geçirerek arkamı dönüyorum. "Yani kendi üzerinde mi test ettin? Tanrım. Delirmişsin sen."

"Söz konusu sen olduğunda, yapmayacağım şey yoktur."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Kendini duyuyor musun? Ya sana bir şey olsaydı? Benden... herhangi birinden böyle bir yükü taşımasını nasıl isteyebilirsin?"

Bana o bakışı atıyor. Kararlılık ve hüznü eşit oranda barındıran bir bakış. "Sana söylemeseydim asla bilemezdin."

"Ama yaptın ve şimdi kendini bir tür kobay olarak kullandığını düşünmeden edemiyorum."

"Beni düşünüyorsun. Bu benim için yeterli."

Bu bombaları bana atma kolaylığı başımı döndürüyor. "Killian..."

"Sadece senin için var olduğumu ne zaman kafana sokacaksın?"

Kalbim haince çarpıyor. "İstemiyorum! Son dört yıldır hiç kimse olarak gayet iyiydim."

"Hayır, yapmadın," diyor o sakın ama kesin tavrıyla, ki bu da benim tepemin tasını attırıyor.

"Peki sen nereden biliyorsun?"

"Saklanma konusunda iyiydin. Hatta olağanüstü. Ama adımlarını takip etmeyi bitirmek üzereyim. Bu gece hareketlerinin bir modelini çıkarmış olmalıyım.

Günün sonunda. Şimdiden görebildiğim kadarıyla, kimseden uzak olmakla meşguldünüz."

Aman Tanrım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bu sefer bana gönderdiği bakış neden zahmet ettiğimi soruyor. Ben de kaşlarımı kaldırıyorum. Omuz silkiyor. "Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Kiminle görüştüğünü. Bana şimdi söyleyerek Betty'yi büyük bir zahmetten kurtarabilirsin."

Bakışlarım odanın köşesinde sessizce duran sunucu kulesine kayıyor. "Betty? Hâlâ bilgisayarlarına isim mi veriyorsun?"

"Ben yaptığım da daha iyi çalışıyorlar."

Gözlerimi devirmek için içimden bir dürtü geçiyor. Ona karşı yumuşadığımı fark ediyorum ve keskin bir nefes alıyorum. "Ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Birkaç saniye bana bakıyor ve sonra ellerini yüzünden aşağı indiriyor. Yüzünde yorgunluğun gerginliğini yakalıyorum ve o yumuşama tekrar tehdit ediyor. Onu soğukkanlılıkla öldürüyorum. "Bitkin görünüyorsun. Gitmeme izin verirsen biraz uyuyabilirsin."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bir çıkış yolu bulmaya çalışarak nefesini boşa harcama, bebeğim. Ama benimle yatağa gelersen mizacım için harikalar yaratırsın. Ön kapıda başladığımız işi bitirmeyi çok isterim."

"Öyle bir şey olmayacak."

"O zaman kafeine güvenmem gerekecek. Nala, biraz kahve ayarlayabilir misin?"

"Derhal, Bay Knight." Görünmez hoparlörlerden içeri süzülen robotik sesle sığıyorum. "Kahve, sade, beş dakika on yedi saniye hazır olacak."

"Cidden, bu kadar yeter. Benim bir işim var, Killian. Dört yıldır bir gün bile iş kaçırmadım."

Masasına döner ve klavyedeki birkaç tuşa dokunur. Gerginlik lanet bir aura gibi etrafını sarar. "Bunu kaçıracaksın. Ve öngörülebilir olanları da."

"Ortada görünmemek sadece yokluğuma dikkat çeker."

Birkaç tuşa daha dokunuyor. "Umurumda bile değil."

"Arka arkaya ameliyatlar yapan bir beyin cerrahı da olabilirim, sen bilirsin." Dişlerim o kadar sıkılmış ki nasıl konuşabildiğimi merak ediyorum.

Bu da bana onun muhteşem dudaklarının eğlenerek seğirmesini kazandırıyor. "Bir keresinde bir yerimi kestiğimde yara bandı yapıştırılamayacak kadar titizdin, hatırladın mı? Birinin beynine neşterle yaklaşmadan önce bayılırdın. Tekrar dene."

"Seni vurmama kararımı ciddi ciddi gözden geçiriyorum. İşe gitmem gerek Killian."

O da bu yanıtı geçirir. "Neden? Para senin için bir sorun değil ki. Eğer çılgınca harcama yapsaydın seni çok daha erken bulurdum. Yani mecburiyetten çalışmıyorsun."

Doğru söylüyor. Çalıştığımız ajans iyi bir ücret almamızı sağladı. Hak etmediğim halde bankada duran bir miktar paramdan bahsetmiyorum bile.

"Hayır, sorun para değil."

"O zaman söyle bana, bu işin en büyük cazibesi nedir?"

Hemen cevap vermiyorum çünkü ona Ceza Kulübü'nü anlatacak yeterli kelimeleri bulamıyorum. Yazmayı bıraktı ve yüzünü bana döndü. Gözlerini yüzüme dikmiş, yavaşça bana doğru yürüyor. Bana ulaştığında eğiliyor ve yavaşça nefes alıyor. Geçmişimizden tanıdığım bir kontrol toplama mekanizması bu.

"Bana çekilişin başka bir adam olduğunu söylemeden önce iyi düşün bebeğim."

Yedinci Bölüm

Kara Dul

Siktir et o sesi. O kaplanın kuyruğunu çekecek kadar aptal değilim. İsteksizliğim kısmen Axel'e olan sadakatimden kaynaklansa bile. Adını söyleyebilirim ama bunu yaparsam Killian'ın ona göndereceği ilgiyi hoş karşılayacağını sanmıyorum. Killian bir keresinde bir gece kulübünde kıcımlı avuçladığı için bir adamın banka hesabını bir hafta boyunca hackleyip dondurmuştu.

Axel kendini idare edemediğinden değil. Sadece kendi içinde çalkantılı bir durumla boğuşuyor ve eğer ona bir başkasıyla daha uğraşma fırsatı verirsem bana kara bir leke sürmüş olacak. Birkaç ay önce böyle bir arkadaşlığı düşünmem ne kadar olası değilse de, birkaç hafta içinde Axel'in kız arkadaşı Cleo'dan hoşlanmaya başladım. Killian'ı onların üzerine salarsam o da bana teşekkür etmeyecektir.

"Sessizliğin beni delirtmek içinse, başarılı oluyorsun. Acıma son vermek ister misin?" Soru kulağa kandırıcı gelebilir, ama sesi uyarı ile gürliyor.

"İşimi seviyorum. Bu sayılır mı?"

"Hayatın bu yüzden tehlikeye girebilecekken değil, hayır. Ama anlat bana. Hâlâ neyin peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben bir... kulüpte çalışıyorum. Sadece yetişkinlere özel bir kulüp."

Gözlerindeki tehlikeli parıltı yoğunlaşıyor. "İlginç," diye yanıtıyor. "Peki senin oradaki rolün...?" diye soruyor kayıtsızca. Sadece çenesindeki tik ve vücuduna yayılan gerginlik farklı bir hikâye anlatıyor. Tıpkı gözlerinde parlayan uyarı ışığı gibi.

Dudaklarımı büzüp cevap veriyorum çünkü Betty öğrendiği bilgileri söylediğinde daha fazla sorgulanmaktan kurtulacağım. "Ben müdürüm."

"Yetişkinlere özel bir kulübün yöneticisi ne iş yapar? *Tam olarak?*"

"Hadi ama."

"Moskova'da katıldığımız toplantıyı hatırlıyor musun? Ve Şangay'ı?"

Hatırlıyorum. İsteyen herkes için seks vardı. Kulüpteki her çalışan tarafından verilirdi. Tabii ki gizli ama iyi bir ücret karşılığında. Aklının oraya gitmiş olmasından ürperiyorum. "Killian..."

"Kurallar vardı, ancak hatırladığım doğru teşvikle oldukça pazarlık edilebilirdi." Öfke kanıma karışıyor. "Siktir git. Burası öyle bir kulüp değil. Ben de öyle bir yönetici değilim."

Nefes veriyor ve gerginliğinin önemli bir kısmı azalıyor. "Bunu duyduğuma sevindim.

Yine de bu bana tüm hikayeyi anlatmıyor."

"Ve bunu alamayacaksın." Kapıya doğru yöneldim. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Eşyalarımı almak için. Ve belki de buradan çıkmama izin vermezseniz avazım çıktığı kadar bağırmaya başlayacağım."

Kıkırdıyor. "Senin bu yeni, histerik yanını görmeyi çok isterim."

Oturma odasına ulaşıyorum ve eşyalarımı arıyorum. Sırt çantamı burada ya da bana gösterdiği odaların hiçbirinde görmediğimi hatırlayarak dönüp ona bakıyorum. "Eşyalarım nerede, Killian?"

Nefesi kesilir. "Kahretsin, adımı tekrar söylediğini duymanın ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin. Ne daha iyi olurdu biliyor musun?"

"neyse, kendine . Duymak istemiyorum-"

"Sikimi o daracık, küçük amcığın içine soktuğumda tekrar soluduğunu duymak. Sen çılgık atana kadar boşalmaya yaklaştıkça desibelin yükselmesini ne kadar sevdiğimi hatırlıyor musun?"

Yanma anında gerçekleşiyor. Bir benzin deposundan çıkan ani bir yangın gibi, leğen kemiğimde patlıyor ve yoluna çıkan her tutarlı düşüncüyü yok ederek geniş ve acımasız bir şekilde yayılıyor. Toplayabildiğim her şeyle onunla savaşıyorum. "Tanrım, her zamanki gibi çıldırtıcısın."

Yaklaşıyor. Bir şey beni durdurana kadar geri çekiliyorum. Hızlı bir bakış, bunun kanepesi olduğunu gösteriyor. Başa döndük.

"Ve sen o kadar seksi ve o kadar harikası ki, sana bakmak bile içimi parçalarken nasıl hâlâ ayakta durabildiğimi merak ediyorum."

"Böyle şeyler söyleyemezsin!" Bir dakika önce alay ettiği histerik kadına dönüşmeme ramak kaldı.

"Neden olmasın ki?"

Ses tonundaki o şaşkınlık beni öldürüyor. Killian cinsel ya da sözlü olarak ilgisini ifade etmekten asla çekinmezdi. Yatakta ve yatak dışında edepsiz konuşma ustasıydı ve ne yazık ki benim için, bu özel yeteneğini her ortaya çıkardığında aptallaştığını öğrendim.

Cinsel olmayan duyguları ise farklı bir hikaye. Aramızdaki volkanik ve

çoğu zaman saplantılı etkileşimler, bana bir kez bile beni sevdiğini söylemedi. Ben de sevip sevmediğini hiç sormadım. Bunu öğrenecek kadar cesur değildim. Belki de bu olmadan, sahip olduğumuz her şeyin ıssız bir oyun alanındaki gösterişli bir neon tabeladan ibaret olduğunu, eninde sonunda ışıltısını kaybedeceğini ve uzaklaşmayı kolaylaştıracağını biliyordum.

Ya da belki de beni sevdiğini söyleyen son adamın bir yalancı, bir dolandırıcı ve şu anda düşünmek istemediğim bir sürü başka şey olduğu ortaya çıktığı için olabilir.

Killian önümde durdu ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirmek için uzandı. "Buradan gitmenin tek yolu benim de seninle gelmem. Bunun olabilmesi için de güvenli olduğundan yüzde yüz on emin olmam gerekiyor. *Bunun gerçekleşmesi için de Betty'nin işini yapmasını beklemeliyiz.* Hem de birkaç kez."

"Bu çok saçma. Ve seni yanımda işe götürmüyorum."

Saçıma dokunuşu nazik. Sakinleştirici. "Tamam o zaman. O zaman burada kalıyoruz. Şimdi kavga etmeye devam edebiliriz ya da yatağa gidebiliriz. Sana olan bu delice ihtiyacın etkisinden kurtulmaya başlamadım bile. Gidereceğime de emin değilim. Seni öpmek sadece seni daha çok arzulamamı sağladı. Ama masadaki tek teklif buysa, tekrar gitmeye hazırım."

Beni yıpratıyor. Bu onun geçmişte harika sonuçlar elde ettiği bir başka yeteneği. Sahada bunu kullanışını izledim, bunu ve öldürücü İrlanda cazibesini kadınlar üzerinde kullanışını izledim. Daha önce benim üzerimde hiç bu kadar sert kullanmamıştı, muhtemelen o kadar kolay bir fetih olduğum için buna gerek . Ama şimdi o tanıdık bıçak sırtında, *siktir et* deyip kendimi ona atmak arasında gidip geliyorum.

Killian ile tüm gece seks. İlk kez olduğunda, aptalca bir şekilde bunun tek seferlik bir şey olduğuna inandım. Kısa sürede yanıldığımı kanıtladı. Kalçalarımın arasındaki amansız ağrı beni tekrar yanıldığımı kanıtlamasına izin vermeye zorluyor. Ve tekrar.

Kendimi olumsuz yanıt vermeye zorladığımda başım sanki bir ton ağırlığında oluyor. "Öylece işe gitmemelik yapamam. Bir şeylerin ters gitmediğine inanmayacaktır."

Kıpırdamıyor ve saçlarımdaki parmakları biraz cezalandırıcı bir hal alıyor. "O mu?" diye uyarıcasına nefes alıyor.

"Axel. Patronum."

"Neden sana inanmıyor?"

Çünkü yıllar önce, uyuşma ihtiyacım beni Axel'in de sahibi olduğu Harlem'deki alternatif gece kulübü Viper Red'e sürüklediğinde, yüzeyimin altını birkaç dakika içinde görmüştü. "Çünkü öğlen onunla bir toplantım var. Benim ayarladığım bir toplantı. Öylece gelmemelik edemem."

"O zaman hasta olduğunu söyle."

"Ben hasta değilim. Ayrıca, bana inanmayacaktır."

"Neden olmasın? Seni aramaya gelecek mi? Özel bir muameleyi hak ediyor musun yoksa o *kadar* şefkatli bir patron mu?"

"Belki biliyorum. Belki de değil."

Sadece bana bakıyor ve odağının benden başka bir tehdit üzerinde çalışmaya kaydığını biliyorum. Axel.

Nefesimin altında inliyor ve küfrediyorum. "Peki. Telefonumu ver. Arayıp erteleyeceğim."

Elini saçlarımdan çekip elimi tutmasına rağmen spekülasyonlar bir nebze bile azalmıyor. Beni peşinden çalışma odasına sürüklüyor ve bilimkurgu filmlerine aitmiş gibi görünen siyah bir telefon uzatıyor. "Şifreli. Ne olur ne olmaz."

Telefonu alıp çeviriyorum.

Killian, telefon açılmadan bir saniye önce, "Hoparlörü aç," diye emrediyor.

"Rutherford." Bu isim tipik Axel Rutherford tarzında takıldı. Sabahın bu saatinde Cleo'yla yatay oyun zamanını bölmüş olma olasılığım çok yüksek. Sesi pek memnun gelmiyor.

"Benim, B." Killian ismime bir kaşını kaldırdı. Görmezden geliyorum. "Bu sabahki toplantımızı iptal etmem gerekiyor," diyorum karşımdaki adamın yanlış anlayabileceği bir şey söylemesine fırsat vermeden hızlıca.

Bir sessizlik düğümü. "Neden?"

"Bir işim . Benim de bu gece izne ihtiyacım olabilir."

Daha fazla sessizlik. "Anlıyorum. Her şey yolunda mı?" Sesinde bir gerginlik var, Killian'ın şüphelendiği zamanki sesinden farklı değil. Killian'a kaçamak bir bakış atıyorum, gözleri parıldayan bir spekülasyonla kısılmış.

Kahretsin. İhtiyacım olan tek şey bu. İki alfa erkeği benim için kafa kafaya çarpışıyor. Telefonu sıkıca kavriyorum. "Ben iyiyim. Yeniden planlayıp sana haber veririm."

"Bunu sen yap."

"Güle güle." Çabucak kapattım.

Killian telefonu benden aldı ve bir süre ona baktı

bana bakmadan önce. "Onunla şimdi mi yoksa sonra mı konuşmak istersin?"

"Onunla asla konuşmak istemiyorum. İsteddiğini aldın, önümüzdeki on iki saat boyunca beni tutsağın olarak tutacaksın. Ondan sonra buradan gidiyorum. Ama bu süreyi arayı kapatmak için kullanacağımı sanıyorsan fena halde yanılıyorsun. Ben yatmaya gidiyorum."

Beni misafir yatak odasına kadar takip ediyor ve kapıyı yüzüne kapatmaya çalıştığımda bir ayağını sıkıca kapıya sıkıştırıyor. "Üzgünüm tatlım, kapı açık kalacak."

Kızgınlığım epik boyutlara ulaştı ama uzun bir gece oldu, bu yüzden elimi çerçeveden çekip odaya hakim olan büyük yatağa doğru ilerliyorum.

"İyi geceler öpücüğü verme şansınız var mı?" diye soruyor.

"Bacaklarının arasındaki dizim sayılır mı?" Ben de karşılık verdim.

Yüzünü buruşturuyor ama kapı aralığına yaslanmaya devam ediyor ve kahretsin, o ateşli vücuduna verdiği açığı bile o kadar muhteşem ki uzun ve sert bir şekilde küfretmek istiyorum.

Bitişikteki banyo ve giyinme odasına doğru bir el sallıyor. "Taze diş fırçası ve diğer eşyalar orada. Başka bir şeye ihtiyacın olursa, gel beni bul."

Yatağın yanında sessiz kalıyorum, bitkinim ama sanki hâlâ on raunt yapabilişim gibi hissediyorum. Bu on raundun dokuzunda onun sikişinin içimde olmasını istediğim gerçeği, kendime bile kolayca kabul edebileceğim bir itiraf değil.

O da bir şey söylemiyor ve tam bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz, geçmiş beş şiddetinde bir kasırga gibi aramızdaki zemini kemiriyor.

Parmakları arka ceplerini buluyor ve uzak durmak için zorlanıyormuş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Seni tekrar görmek çok güzel bebeğim." Sesi sert, çiğ ve delicesine seksi.

Muhtemelen cevap vermemi beklemiyordur. Ben de vermiyorum. Büyük olasılıkla, daha önce bana yaptığı her şeyin tekrarlanması için çılgınlık atmadan onun varlığına daha ne kadar dayanabileceğimi bilmediğim için. Ve daha fazlasını. Bir dakika sonra bana yine o hüzünlü gülümsemesini veriyor ve uzaklaşıyor.

Patlamış bir balonun yatağa yığılmam üzerinde hiçbir etkisi yok. Killian hayatıma geri döndüğünden beri ilk kez yalnızım. Kalbim durmadan çarpıyor ve büyük bir parçam onu tekrar görme ihtiyacıyla şimdiden geriliyor.

On dakika sonra soyunma odasından çıktığımda yaşadığım şokun etkisindeydim. *Diğer eşyaların* bir dolap dolusu kıyafet olduğu ortaya çıktı.

Birlikte olduğumuz süre boyunca onun çeşitli evlerinde bıraktıklarına şüpheli bir şekilde benziyordu. Kısa bir süre için aramızda olan şımarık i çamaşırlarına kadar her şey.

Yorganı geri çekip yatağa girdiğimde ve çeneme kadar çektiğimde ellerim titriyor.

Tanrım. Bunların hiçbirine hazır değilim. Özellikle de Killian'a geçmişimizden birinin beni üç hafta önce bulduğunu söylemeye hazır değilim.

Sekizinci Bölüm

Killian

Başım yastığa değdiği anda beni bayıltmayı başaran tek şey katıksız yorgunluk. Ama uykudayken bile bilinçaltım onun nihayet burada, çatımın altında olduğu bilgisiyle çılgına dönmekten kendini alamıyor. İşte bu çılgınca huzursuzluk beni üç saat sonra uyandırıyor.

Uzak durmaya bile çalışmıyorum. Uyandığımda giyinmek zorunda kalmamak için çıplak uyumak yerine yatağa eşofmanla girdim. Odamdan çıkıp koridorda ilerlemeden önce başka hiçbir şeyle uğraşmıyorum.

Sabahın erken saatlerinde o baygınken yatak odasının kilidini devre dışı bıraktım ve odada kilidi kapalı tutmak için kullanabileceği hiçbir şey olmadığından emin oldum. Zaten beni sonsuza kadar dışarıda tutacak bir şey yoktu. Beceriklidir, o yüzden hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum. Belki benim yatağım yerine misafir odasında uyuma ihtimali dışında.

Üstesinden gelmemiz gereken çok şey var. Sorunlarımızın yarısının yatakta çözülebileceğini düşünüyor muyum? Kahretsin, evet. Ama işleri onun istediği gibi yapmaya hazırım. Şimdilik. Birkaç şeyi kabul ettiği sürece.

Kapısını itiyorum ve sessizce açıldığında rahat bir nefes alıyorum. Yüzüstü yatıyordu, saçları bir kolunun üzerinden simsiyah akıyordu. Birkaç ağır dal alnında ve şakağında uzanıyor, yüzünü kısmen benden saklıyor. Parmaklarım onları düzeltme isteğiyle kaşınıyor, ama bir an için tatmin olacak kadar yanak ve ağız görüyorum. Kapıya yaslanıyorum ve sadece bakmakla yetiniyorum. Şimdilik.

Yorgan beline kadar inmiş, ona verdiğim düzinelerce gece kıyafetini kullanmak dün gece giydiği atlet ve külotla uyuduğunu görmeme yetiyor. Bunu bir kenara bırakıp, yüzüne doğru ilerlemeden önce çarpıcı vücudunun geri kalanını izliyorum.

Gözleri açık ve saçlarının arasından bana bakıyor. "Bütün gün orada durup bir sürüngen gibi bana mı bakacaksın?"

Onun iğneleyici ama uyku seksi tonuna gülüyorum. , bunu nasıl da özlemişim.

alınanlık. Sesini benimle birlikte bulduğunu bilmek saplantıma biraz daha fazla güç katıyor ki bunun son derece baş döndürücü olduğunu inkar edemem. Matt'in onu içine sokmaya çalıştığı iğrenç banliyö kalıbından çıktı ve Arkansas'tan ayrıldıktan sonra birkaç deri değiştirdi. Ve yeni, gerçek benliğinin her katmanı ortaya çıktıkça, onun büyüüne daha da kapıldım. "Senin uyuyor olman gerekiyor ki ben de huzur içinde sürünebileyim."

Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek yan dönüyor. Üstünün askısı kayıyor ve çıplak omzunu ve göğüslerinin eğimini görebiliyorum. Ateşim yükseliyor ve sabah uyandığım odunun boyutu iki katına çıkıyor.

"Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine. "Hangi kısmı?"

"Hepsi."

"Senin için bazı güzel kısımları canlandırmamı ister misin?"

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve sonra gözlerini kaçırmadan önce pantolonumdaki ereksiyona iniyor. "Hayır teşekkürler," diye tersliyor oturmadan önce. Arkasını dönmesine rağmen, yorganı çekmeden önce bakışlarının tekrar sikime yöneldiğini görüyorum. "Bir şey mi istemiştin?"

"Senin dışında mı?"

Gözlerini deviriyor. "Killian..."

Artık beni hâlâ istediğine ikna olduğum , onu becerme konusunu bir süreliğine yalnız bırakmaya karar veriyorum, ne kadar zor olsa da. Ama aklımda daha acil bir şey var. "Bana Axel Rutherford ve kulüplerinden biraz daha bahset."

Güzel gözleri genişliyor. "Diğerini nasıl buldun...? Evet.

Betty."

Başımı salladım. "Düşündüğümde daha erken geldi ama sen uyuyordun, o yüzden..."

Parmakları kapaktaki desenin üzerinde oynuyor. "Sana söyledim, o benim ortağım-patronum. Kulübünü onun için işletiyorum ama..."

"Ama?"

"Konsepti ben buldum sayılır, bu yüzden kârdan yüzde alıyorum." Başımı sallıyorum, ellerimi kollarımın altında kavuşturuyorum ve son beş saattir beynimi yakıp kavuran soruyu soruyorum. "Neden bana

B?"

Cevap vermeden önce dudaklarım büzülüyor. "Çünkü bu benim adım."

"Açıkla."

"Bana B der, Black'in kısaltması. Kara Dul'daki gibi."

İçimdeki gerilim serbest kalmak için can atıyor. Onu kontrol altına almak için çabalıyorum ama yine de kırmızı sisin dağılması için birkaç vuruşa ihtiyacım var. "Şunu doğru anlamama izin verin. Kod adınızı herkesin içinde mi kullanıyordunuz?"

Sert ses tonum karşısında gerildi. "*Kısmi* kod adım. Benim alan adım Dul'du. Kod adımız Şövalye Dul'du."

"Unutmadım. Ama o isim şu anda kullandığın isimden milyonlarca kilometre uzakta değil. Sence bu akıllıca mıydı?"

"Beni dört yıl boyunca radarın altında tuttu, değil mi?" diye geri dönüyor.

Bunu kabul etmek zorundayım. Hata yapana kadar, yarı açık görüşte saklanmayı başarmıştı. Tıpkı benim bunca yıldır yaptığım gibi. Ama hala kızgıyım.

İnanç. Dul. B. Kara Dul. Kendine ne isim verirse versin ve kendini nasıl gizlerse gizlesin, o bana ait. Sadece bana.

"Ve sana gerçek adını hiç sormadı mı?"

"Umursamadı. Bu da ikimiz için de harika oldu."

Yatağa doğru ilerlediğimi ancak onun atılmış yoga pantolonuna bastığımda fark ediyorum. Bakışlarım onun yüzünden ayrılmıyor. "Senin için başka ne *harika* oldu?"

"Öncelikle, senin şu yaptığın gibi bana sonsuz bir keder vermedi."

"Aferin ona. Başka ne var?"

Sinirli bir şekilde parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Sütyensiz göğüslerinin kalkması bir an için öfkemi yatıştırıyor. Ama sadece bir anlığına. Çünkü yataktan bana bakan muhteşem güzellikteki kadından tahrik olabileceğimi ve ona öfkelenebileceğimi uzun zaman önce öğrendim.

"Sadede gelelim, olur mu? Onunla yatıp yatmadığımı mı bilmek istiyorsun?"

Bu düşünce beni hem mecazi hem de gerçek anlamda uçurumun kenarına sürüklüyor. ve ellerimi yatağın kenarına koyuyorum. Parmaklarım, soruma evet cevabı verirse iyi tepki vermeyeceğimi söyleyen sessiz bir öfkeyle yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Öyle misin?"

"Hayır, değilim."

Yumruklarım açılıyor. "Hiç yaptın mı?"

Burun delikleri genişliyor. "Birinin patronu ya da ortağıyla yatmanın dünyadaki en iyi fikir olmadığını öğrendim."

Bunu görmezden geliyorum. "Soruma cevap vermiyor." "Hayır, *hiç* cevaplamadım."

Doğruluyorum. Ama içimdeki düğümler çözülüyor. "Neden seninle sanki aranızda bir şey varmış gibi konuşuyor?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Vay canına. Çok mu paranoyakça?" "Benimle taşak geçme, Faith."

Nefesi keskinleşiyor ve biraz soluyor. "Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

"Sana ne dememi istiyorsun? *B?*" İsmi hırıldayarak söyledim. "Bana ne istersen de, ama bu şekilde değil."

Bakışlarım onun yüzünden ayrılıyor, koyu renk saçlarını, güzel ama daha biçimli yüzünü inceliyor. Çarpıcı ama daha az kıvrımlı vücudunu. Bir parçam onun tanıdığım kadına benzemediğini kabul ediyor. Dul, kadının daha yumuşak bir versiyonuydu. Faith, Dul'un daha da yumuşak bir versiyonuydu.

Kara Dul keşfetmek istediğim bir bilgiğe ve test etmek istediğim bir üstünlüğe sahip. Faith ile yaptığım gibi yumruklarımı çekmek zorunda olmadığım düşüncesi, ruhumun uzun zamandır kararttığım bir parçasını değiştiriyor.

Ama her kimse, bana hâlâ cevap borcu var. "Dahası da var. Bekliyorum bebeğim."

"hiçbir şey yok! O... o bazı yaşadı. Bana ayrıntıları sormayın çünkü bilmiyorum. Artı..."

"Ne?"

"Yarım yamalak bir geçmişi var. Eminim Betty sizi bilgilendirmiştir."

Başımı salladım. "Ailesi Doğu Yakası İrlanda mafyasının son üyeleri. Babası bir süre önce savaş suçları soruşturmasına mı karışmış?"

"Evet ama anladığım kadarıyla Axel artık o hayatın bir parçası değil. Yine de ordudaydı ve sadece eğlenceli kısımlarda değil."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Onunla iş yapmaya karar vermeden önce onu biraz araştırdım. Artık oyunun içinde olmayabilirim ama yine de iz bırakmadan basit bir araştırma yapabilirim. Her neyse, aramızda bir şey yok çünkü başka biriyle *ciddi* bir ilişkisi var. Yani telefonda ne duyduğunu, hepsi o deli kafanın içinde."

Omuz silkiyorum. "Sanırım yakında öğreneceğiz." "Bu ne anlama geliyor?"

"Betty buradan Ceza Kulübünüze en az tespitle ulaşmamız için güvenli bir rota oluşturmayı neredeyse bitirdi."

Bana şüpheyle kaşlarını çatıyor. "Birkaç saat önce gitmemi istemiyordun, şimdi de beni işe götürmek için can atıyorsun?"

Ellerimi ceplerime sokuyorum. Bacakları yorganın altından dışarı çıkmış ve uzanıp onları okşamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bakışlarımı onun pürüzsüz baldırlarından ayırmak çok zor. Dizlerinin arkasının hâlâ aşırı hassas olup olmadığını test etmemek için kendimi zor tutuyorum. "Haklısın. Bir gün izin aldın ama ondan sonra gelmemelik edemezsin. Az önce bana mafya ve ordu bağlantıları olan bir adam için çalıştığını söyledin. Daha önce merak etmemiş olabilir ama sesinde ne duyduğumu biliyorum. Bir şeyler döndüğünü biliyor. Gözlerinin içine bakıp tehdit olup olmadığını kendim görmeyi tercih ederim. Bu nedenle, birkaç beklenmedik durumu daha yerine getirdikten sonra, geri dönüp ihbarınızı düzgün bir şekilde teslim etmeniz iyi olacaktır. Ancak bundan sonra hızlı hareket etmemiz gerekecek-"

"Sen neden bahsediyorsun? İşimi bırakmayacağım."

Bu tartışmayı tamamen farklı bir şekilde ele alma isteğimi bastırıyorum. Penisim beni kesinlikle bu yönde zorluyor. "Senin CCTV fotoğrafının icabına baktım ama en az yarım gün boyunca dışarıda kaldı. Bildiğin kadarıyla Galveston'da da var. Eski ekibimizin geri kalanına ne olduğunu biliyorsun. Altı yüzden fazla üyesi olan bir kulüpte radarın altında daha ne kadar kalabileceğini düşünüyorsun? Özellikle de senin gibi görünerek?"

Daha sert bakıyor. "gibi mi görünüyorsun?" diye papağan gibi tekrarlıyor.

Bakışlarım vücudunun üzerinde geziniyor, tat alma dürtüsü beni öldürüyor. "Evet. Bacakların üzerinde seks yapmak gibi."

"Bu ciddi anlamda cinsiyetçi bir yorum."

"Seni güvende tutan cinsiyetçi pislik olmayı tercih ederim. Bunu kabullen."

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla yorganı üzerinden atıyor ve yataktan kalkıyor. "Yarından sonrası için bir planınız var mı? Bizden başka buraya mı tıklandınız?"

Kasıklarındaki baskı artıyor ve çıplak bacaklarını ve amını benden saklayan dayanıksız külotunu gördüğümde cevabım boğazımda düğümleniyor. Beynim tam olarak devreye girmeden önce ayaklarım ona doğru hareket ediyor.

Gözleri büyür ve ellerini havaya kaldırır. "Killian, hayır!"

Önünde duruyorum, nefesimi içime çektiğimde nefesim tam olarak yerine ulaşmıyor. "Bana bir kemik at, bebeğim. Onun için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Sana böyle bakıp dokunmayayım mı?" Sesim aramızdaki boşlukta yankılanan kaba bir hırıltıya dönüşüyor.

Geri . "Ben... yapamam..."

"Kesinlikle yapabilirsin. Sadece bir saniyeliğine benimle savaşmayı bırak. Benim seni özlediğim kadar sen de beni özlediğini itiraf et. O muhteşem dudaklarını tekrar tatmak için can attığım kadar sen de beni öpmek istiyorsun."

Bakışları, sanki dürtüsüyle savaşıyormuş gibi yavaşça ağızma düşüyor. Onunkini yalıyor ve tüm bedenim, ikimizin de inatla reddettiği şeyi alma ihtiyacıyla geriliyor. Olduğum yerde kalmayı zar zor başarıyorum.

"Buna seninle tekrar başlayamam, Killian-"

"Başlamayacağız çünkü hiç bitmedi."

Acı yüzüne yayılıyor ve ilk kez, birlikte geçirdiğimiz son haftalarda çok tanıdık gelen, kendimi var olmadığına ikna etmeye çalıştığım o musallat, gözlerini filme alıyor.

"Yaptığımız şey-"

Parmağımı ağızına koyarak onu susturuyorum. "İşlerin şu an olduğundan daha berbat bir hal almasını istemiyorsan, kendine bir iyilik yap ve aramızda olanlara *yanlış* deme."

Sözlerimin ağırlığı onu etkiliyor. Kızardı ve başka tarafa baktı. Soyunma odasına doğru. Bana dönmeden önce ikimiz de bir nefes aldık. "Eşyalarımı saklamışsın. Neden?"

Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor. Bir an için buna izin veriyorum ve parmağımı bırakıyorum. "Onları atmak için çok fazla çaba harcadım."

"Cidden, emrinize amade onlarca dalkavuşunuz var." "*Ciddiyim*. Onları vermeye çalıştım. Çılgınca bir nedenden dolayı Debbie bavulları her çıkardığında onunla tartışıyordum. En son denediğimde kesin bir dille reddetti ve işi bırakmakla tehdit etti. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi temizlikçi olduğu ve bunu kendim yapacak havamda olmadığım için..." Omuz silkiyorum.

"Kıyafetleri yanında getirerek zamanını boşa harcadın. Zevklerim değişti."

"Yeni değişiklikleri kendim keşfetmek için sabırsızlanıyorum."

Başını sallamadan önce neredeyse bir dakika boyunca göğsü tedirginlikle inip kalkıyor. "Seni becermeyeceğim, Killian."

Aramızdaki son birkaç metrelik mesafeyi ihlal ediyorum. Onu duvara yaslıyorum. Tıpkı dün gece yaptığım gibi yaklaşıp kulak memesini dudaklarımın arasına alıyorum.

Nefesinin kesilme sesi doğrudan sikime iletiliyor. " değil. Bütün işi ben yapacağım. Dört yıllık enerjim harcanmak için can atıyor. Senin tek yapman gereken onu almak."

Bir ses daha çıkarıyor, ihtiyaç iniltisi ile hayal kırıklığı hırıltısı arası bir şey. Sonra kolumun altına dalıyor ve hızla geri çekiliyor. "Ben banyoya gidiyorum. Çıktığımda seni burada istemiyorum."

Takip etmemek için dizlerimi kilitlemek zorunda kalıyorum. "İşin bitince mutfağa gel. Kahvaltı yirmi dakika içinde hazır olacak." Onun şaşkın bakışları karşısında gülümsüyorum. "Hayır bebeğim, yemek yapmayacağım. Misafirimiz var. O yüzden o uygunsuz tanga ve bluzdan başka bir şey giydiğinden emin ol. Seni böyle gördüğü için şefe karşı ağır bir bedensel zarar vermemeyi tercih ederim."

Günah beni kırılma noktama itmeden önce odadan çıkıyorum. Mutfaktan gelen sesleri duymazdan geliyorum ve yatak odama geri dönüyorum. Soğuk duşum sertleşmeme acınacak kadar az yardımcı oluyor. Sadece yakın geleceğimizdeki tehlikenin düşüncesi libidomu kontrol altına almak için yeterli süre dikkatimi dağıtıyor.

Kargo pantolonumu ve tişörtümü giydiğimde, artık hormonal bir utanç kaynağı değilim, ancak yatak odamdan çıkıp şampuanının hafif kokusunu aldığımda, işler yine biraz sarsılıyor. Dişlerimi mutfağa gidiyorum. Bir dakika sonra geldi. Önlük giymiş ve malzemeleri sıcak tavaya atan adamı görünce durdu.

Ondan bana bakıyor, tek kaşı kalkık. Kahvesini uzattım. Bana doğru ilerlerken vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum. Koyu renk bir kot pantolon ve üzerinde parlak siyah bir kalp baskısı olan gri bir tişört giymiş. Kumaş daha zayıf vücudunu sarıyor, ancak tüm mükemmel özellikleri hala fazlasıyla görünür durumda. Ve hala vücudumda kaosa neden oluyor.

Boğazını temizlediğinde bakışlarımı yukarıya, hafif lekeli yanaklarına ve bana gönderdiği sivri bakışa doğru sürüklüyorum.

"Bu Mitch. Benim için çalışıyor."

Mitch omzunun üzerinden bakar. "Günaydın hanımefendi."

Kadın 1.85'lik dev adama şüpheyle bakıyor. "Merhaba. Şefiniz olarak mı çalışıyor?" diye kuşkuyla soruyor.

"Diğer şeylerin yanı sıra. Ama o diğer şeylerin ne olduğunu sana söyleyemez, değil mi Mitch?"

Mitch elinde iki tabakla yürürken küçük bir gülümseme attı. "Hayır, efendim." "Neden?" diye sorar.

"Çünkü onu öldürmek zorunda kalacağım ve onun etrafta olması hoşuma gidiyor. Başlangıç olarak çok güzel omlet yapıyor. Al, dene." Benimkinden bir parça kesip çatalını ağzına doğru tutuyorum.

Bana ters ters bakıyor ama Mitch'in önünde reddedemeyecek kadar kibar. İkramı alıyor ve çiğniyor. "Çok güzel, Mitch."

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Teşekkür ederim hanımefendi." İsteksizce şaşırın ses tonuna sırtıyorum.

"Onu zaman zaman göreceksiniz. Hatta bazı durumlarda senin gölge olmaya bile çalışabilir. Eminim gelecekteki günahları için onu affedeceksiniz."

Bu hemen kaşların çatılmasına neden olur. "Bir koruma mı?

Hayır-" "Tabii ki evet. Pazarlığa açık değil."

Ses tonum karşısında sertçe nefes alıyor. Belki de bu kavgayı kazanamayacağını biliyor çünkü konuşmadan önce kahvesinden bir yudum alıyor. "Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Konuşmaktan kastı tabii ki kavga etmek. "Hayır, bebeğim. Konuşamayız. Ama konuşabileceğimiz bir şey var. Yemeğimizi bitirdikten sonra."

Nefesi kesiliyor. Sırtışım genişliyor. "O değil. İnan bana, bu konuda konuşmayı bıraktım. Şu andan itibaren aksiyon olacak."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Başka bir gelişme daha oldu. Betty birkaç isimle daha ortaya çıktı."

Lavaboyu toparlamakta olan Mitch'e ve sonra da bana bakıyor. "O da bu işin içinde ama bunu özel olarak konuşmayı tercih ederim. Yemeğini ye." Tabağına başımla işaret ediyorum.

Muhtemelen aç olduğu için ya da omlet o kadar güzel olduğu için itiraz etmiyor. Her iki durumda da tabağındaki her şeyi sessizce bitiriyor.

"Daha ister misin?" Ben sorarım.

Başını iki yana sallayarak tabağını itiyor. "Hayır, teşekkürler. Bu gerçekten harikaydı, Mitch. Teşekkürler."

Mitch gülümser. "İyi-"

"Tamam, abartma," diye çıkıştım. "İyiymi ama o kadar da harika değildi." Buzdolabına yöneldim ve iki şişe su aldım. "Bu sabah burada kalıyoruz."

Sonra görüşürüz Mitch."

"Peki patron." Tabaklarımızı bulaşık suyuna koymak için uzaklaşırken, bana alaycı bir bakış gönderdi.

"Şefe iltifat etmekte yanlış bir şey yok, değil mi Mitch?" diye soruyor, benden bir şişe alırken bakışlarımı kaçırıyor.

Mitch cevap vermek için ağzını açıyor, bana bakıyor ve sessiz kalıyor. Bir dakika sonra önlüğünü asıyor ve daireden çıkıyor.

"Beni yemlemeye çalışıyorsun," diyorum mutfaktan çıkarken. "Bu tam da istemediğini iddia ettiğin sonuçları doğuracak. Sen başka erkeklere gülümsediğinde ve onlarla iyi geçindiğinde kıskanmaktan vazgeçmedim."

Adımları yavaşlıyor ve şişeyi sıkıca kavırıyor. Çalışma odasına girdiğimizde durdu ve masamın önünde birbirimize baktık. "Hiç değiştin mi, Killian?"

Cevap vermek için bir dakika beklerim. Cevap olarak söylediğim her kelimedeki ciddi olduğumdan şüphe duymamasını istiyorum. "Aptalca bir şekilde her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşündüm. Birlikte. Sahip olduğumuz şeyin yeterince güçlü olduğunu. Gitmen bana yanıldığımı gösterdi. Gitmen kafamı karıştırdı. Bizi hafife aldığımı fark etmem biraz zaman aldı. Ben iyi bir adam değilim. Ama sen beni istiyorsun, ben de seni istiyorum. Bu yüzden bu sefer, beni bir daha terk etmemen için ne gerekiyorsa yapmaya niyetliyim."

"Senin yüzünden gitmediğim hiç aklına geldi mi? *Benim yüzümden gittiğimi?*" Sesi duygularının derinliğiyle zonklıyor. Suçluluk. Pişmanlık.

Bazı güçler bana da geçiyor. Ama asla onu istediğimi inkar etmeme yetecek kadar değil. Farklılıklarımız da burada yatıyor. O suçluluk duygusunun onu tüketmesine izin verdi. Bense sırf ona sıkıca için suçumu yok olana kadar derinlere gömdüm. Ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yapardım.

Yaklaşıyorum ve elimi saçlarında gezdiriyorum. Beni itmemesini iyiye işaret olarak kabul ediyorum. "Elbette öyle oldu. Ama anlamıyorsun, değil mi? Gidip kendi başına suçluluk duygusu içinde yaşayamazsın. Geçmişle yüzleşmek istiyorsan, bunu birlikte yapacağız."

"Eğer? Bunu öylece bir kenara atamam-"

"Benim yaptığım gibi mi?" Cevap vermeyi ya da bana bakmayı reddettiğinde, başparmağımı çenesinin altından geçirip bakışlarını yukarı kaldırıyorum. "Sorun değil. Söyleyebilirsin."

Nefesini içine çekmeden önce ağzı birkaç saniye çalışıyor. "O senin kardeşindi."

"Evet."

"O benim kocamdı."

Bunu kabul etmek zorunda kaldığım her seferde içim sıkılıyor. "Eğer gücüm olsaydı bunu bir çırpıda değiştirirdim. Sen benim olmadan önce sana benim deme hakkına sahip olması beni deli ediyor."

"Bunu değiştiremezsin! O benim *kocamdı*, Killian. Ve biz onu öldürdük!"

Dokuzuncu Bölüm

Killian

Sözleri ölümcül sivri uçlar gibi düşüyor aramıza. Gözleri koyu yeşil perili havuzlar gibi. Ona gerçeği söylemek istiyorum. *Tüm gerçeği.* Ama ne ?

Hak ettiklerinde ölümler hakkında kötü konuşmakla ilgili bir sorunum yok. Ama onun suçluluğuna katkıda bulunmanın onu benden uzaklaştırma ihtimali var mı? Siktir, hayır.

"Yanılıyorsunuz. Onu biz öldürmedik. Onu terk ettiniz-

" "Bana en çok ihtiyacı olduğu anda."

İçimde kabaran öfke düğümünü yutuyorum. "Kampanya yolunda belki. Ama başka hiçbir yerde. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bana tanıştığımızda evliliğinin çoktan bitmediğini söyle. Bana boşanma evraklarını hazırlayıp iç çamaşırı çekmecende dosyalanmaya hazır bir şekilde saklamadığını söyle."

Nefesi kesildi. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ben bir casusum, bebeğim. Benim işim bu. Aramaya gittim ve onları buldum. Evinize yaptığım ikinci ziyaretin en önemli anının bu olduğunu itiraf etmekte sakınca görmüyorum."

Başını sallıyor, pişmanlığının ağırlığı itirafımın öfkesine karşı galip geliyor. Kirpikleri aşağı iniyor ve yutkunuyor. "O belgeleri doldurmanın eşiğinde olabilirim, ama biz..."

"Onu aldatmadın. Birlikte olduğumuzda ölmüştü."

Kahkahası acı dolu. "Peki ondan sonra ne kadar çabuk oldu? Tanrım, seni onun cenazesinde becerdim ve ikimiz de biliyoruz ki seni ezici kederimi hafifletmek için kullanmıyordum. Bu beni kaç çeşit orospu yapar?"

"Beni nasıl kullandığın kimin umurunda? Benim umurumda değil. Biz onu toprağa vermeden çok önce ona veda etmiştin."

"Eğer aramızda bir şeyler olduğundan şüphelenmeseydi en başta o yere inmezdi. Biz olmasaydık otelde, o sokakta olmazdı."

Suçluluk duygumun üzerine kilitlediğim kapı aralanmaya çalışıyor. "O akşam yemek yedik bebeğim. Hepsi bu kadardı."

"Hepsi bu değildi ve bunu biliyorsun."

İçimi çekiyorum, su şişesini ondan alıyorum ve masada benimkinin yanına koyuyorum. Bu gerçeği doğrulamamak için sessiz kalıyorum. O akşamı zar zor yemek yiyerek ve otelin restoranında masanın üzerinde bir düzine farklı şekilde birbirimizle göz göze gelerek geçirdik. Ne konuştuğumuz ya da konuşup konuşmadığımız hakkında hiçbir fikrim yok.

Ona dokunamamanın, tek istediğim onu masanın üzerine yatırıp ağzına sıçmakken karşısında Teksas büyüklüğünde bir aletle oturmanın işkencesi, onu arabasına bindirip eve, kardeşimin yanına gönderdiğimde beni cidden çıldırtmıştı. Ama Arkansas Grand Hotel'de kalma nedenim, üzerinde çalıştığım operasyonla olan bağlantısıydı. Doğrudan kardeşimi ilgilendiren bir operasyon.

Matt'in o gece beni araması tamamen tesadüftü, ama her zamanki gibi konuşmamız çok hızlı bir şekilde sataşmalara, hakaretlere ve benim tarafımdan da onun şüphesini uyandıran faaliyetlerine dair ince bir araştırmaya dönüştü. Bilinçaltımda bunun olmasını mı istemiştim? Kardeşimin paniğe kapılmasını ve otelde takip ettiğim adamı aramasını mı? Muhtemelen. Kirli ellerimi denklemin dışında tutacak kadar aziz değilim.

"Telefonumu takip ettiğini biliyordum. Ama beni oraya kadar takip edeceğini ve rastgele bir çatışmada kendini öldürteceğini düşünmemiştim." Sesi acı dolu.

Rastgele değildi. Sözlerimi yuttum ve onu kollarıma çektim. Matt'in, dolaylı olarak benim hatam olabilecek acımasız bir infazda, kafasına isabetli bir atışla öldürüldüğünü ona söylememin imkânı yoktu.

Suçluluk duygusunu taşımaya alışmış olabilirim ama bundan asla kurtulamayacağım.

Çünkü o gün çocukluk evimi ziyaret ettiğimde gizli bir görevde olduğumu ona nasıl söyleyebilirim ki? Matthew Knight'ın, yani kardeşimin, hükümetin birçok üst düzey üyesinin dahil olduğu seks çetesine karışıp karışmadığını öğrenmek için bir görev.

Adı Fallhurst'taki analistler tarafından ilk kez gündeme getirildiğinde, birlikte büyüdüğüm ortalamanın üzerinde bir pislik olan ağabeyim ile burnunun dibindeki yolsuzluğa göz yumduğundan şüphelenilen Arkansas Kongre Üyesi Matthew Knight'ı uzlaştırmakta zorlanmıştım. Ancak kardeşimle ilgili istihbarat dosyasını kapatmadan önce bile içindeki mahkûmiyet tohumu büyümeye başlamıştı. Seks kölesi kaçakçılığı gibi iğrenç eylemlerin üstünde olmadığını biliyordum.

Reşit olmayan kız ve erkek çocuklarının rahatsız edici sayısı, işleri tamamen yeni bir seviyeye taşıyordu.

Ama Şövalyeler kendilerine fayda sağlayacaksa görmezden gelmeleriyle ün salmışlardı. Faith Carson'a göz koyduğumda ve bana ait olmamasına rağmen benim olmasına karar verdiğimde ben de tam olarak bunu yapmıştım.

Çok saygıdeğer ebeveynlerim Randall ve Patricia Knight da aynıydı. Her ikisi de politikacıların arkasındaki para ve güç olmayı tercih eden uzun bir aile soyundan geliyorlardı ve destekledikleri adayları kendi çıkarları için manipüle etmekte başarılı oldular. Ve bu konuda son derece başarılıydılar, ta ki seçmenleri yanıltma suçlamalarına maruz kalana kadar. Montana dağlarındaki lüks kulübemizde meydana gelen elverişli patlama, hayatlarına son vermek ve davaları mahkemeye taşınmadan önce suçlu olduklarına dair kuduz spekülasyonları ortadan kaldırmak gibi ikili bir amaca hizmet etti. Hayatlarını düzenledikleri gibi ölümlerini de düzenledikleri gerçeğini asla göz ardı etmedim. Tıpkı benimkini düzenlemeye çalıştıkları gibi.

Tersine, Matthew'u ölümlerinden altı ay sonra kongre üyeliği için adaylığını koymaya karar verdiğinde seçimlerde yükselten şey onların masumiyetine dair bu küçük olasılıktı. Eğitimini aldığı adi bir siyasi hayvan gibi, ailemin hayat hikayesini değiştirmiş, onların sıkı çalışmalarını ön plana çıkarmış ve kaybettiği için kamera karşısında ağlamıştı. Tüm bunlar olurken benim gibi Randall ve Patricia'nın da kendileri için bir şey olmadıkça asla pes etmediklerini biliyordu.

Matt daha bezini çıkarmadan onların oyununu oynamayı öğrendi. Açıkça reddettim. Ve bunun için cehennemde uzun bir süre kalmayı hak ettim. Ortaokul yılının ortasında, özel okuldan şehir merkezindeki devlet okuluna, haber bile verilmeden geçtim. Ailem yoksul çocuklar için bir yardım gecesi düzenlemiş ve bu gecede ikinci çocuklarını tehlikeli, çetelerin cirit attığı bir mahalledeki okula göndererek sıradan insanları sevmeye arzularını utanmadan paylaşmışlardı. Bugüne kadar, ikinci günümde bıçaklanmaktan kıl payı kurtulduğumu bilmiyorlar. Ya da çete liderinin gelişmekte olan çevrimiçi porno işini kurmasına ve sürdürmesine yardım ederek sonunda okula güvenli geçişimi kazandığımı.

Ailem bir adım daha ileri gidip MIT'deki üniversite bursumu sabote etmeye karar verdiğinde, Cambridge'e otostopla gittim ve kabul mektubumla dekanın kapısında kamp kurdum. Hikayemi büyük bir şüpheyle dinledi ama bana bir şans vermeye karar verdi. Yarı zamanlı bir işe girmek için sahte bir özgeçmiş hazırladım.

bir işte çalıştım ve eve hiç dönmedim.

Matt, ailem rezil olduğunda yanlarında olmadığım için bana duyduğu nefreti üç katına çıkarma seçeneğini tercih etti. Bunun için uykularım kaçmadı. Annemle babamın sahip oldukları her şeyi ona bıraktıklarını öğrendiğimde de uykularım kaçmadı. Aslında, yollarımızın kesiştiği nadir durumlar dışında, kardeşimi neredeyse hiç düşünmedim.

Ta ki adı ajansta geçene kadar. Grant Carson adında Arkansas'ın önde gelen bir iş adamının yanında. Faith'in babası. Gerçek karakteri hakkında hiçbir fikri olmadığı başka bir adam.

Bu duygusal C-4 demetinin başka bir güne bırakılmasının daha iyi olacağına karar verdim. "O gitti, bebeğim. Hayatlarımıza devam etmeliyiz. Ve yaptığımız yanlış olduğunu düşündüğün için kendini bu hayattan mahrum etmene izin verirsem lanetleneceğim."

"Yapamazsın-"

Ağzımı onunkinin üstüne kapattım. Çünkü bu kadar yeter. Kendimi yeterince uzun süre inkar ettim. Dört yılı aşkın bir süredir ayrıyız ve kollarıma dönmesinin üzerinden tam on iki saat geçti.

Dün gece olduğu gibi, öpücük hayal ettiğim her şeydi. Ve çok daha fazlası. Bana direnmeye çalıştı. Tabii ki direniyor. Ağzı kapalı kalıyor ve kollarımda çırpınıyor. Onu duvara doğru itiyorum, vücudumla hapsediyorum ve onu sabit tutmak için parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Dilim alt dudağında görkemli bir gezinti yapıyor. İşte zaman hissediyorum. Bir inilti. İçini titreten o küçük ürperti. Dudaklarının hafifçe ayrılması.

Ağzına tekrar vuruyorum ve lanet olsun ki bu benim sikimin destansı boyutlarda şişmesine neden olmuyor. Sadece bu küçük eylemi gerçekleştirerek yükümü patlatabileceğim düşüncesi hem alçakgönüllü hem de histerik. Dilimin ucunu dudaklarının arasında gezdiriyorum ve tekrar titriyor. Bir dakika boyunca baskıyı sürdürdüm. Ta ki nefesi kesik kesik kesilene ve kalçaları benimkilere karşı daha sert kıpırdayana kadar.

Başımı birazcık kaldırıyorum. "Bırak gireyim tatlım," diye dudaklarını törpülüyorum.

Boğazından bir ses çıkarıyor. Kaçınılmaz olanla savaşmak için ölmek üzere olan bir girişim. Elleri hâlâ yanlarında asılı duruyor ama parmak uçları sanki bana dokunma dürtüsüne direniyormuş gibi kalçalarıma çarpıyor.

"Dokun bana bebeğim," diye ısrar ediyorum. "Lütfen. Tanrım, sana ihtiyacım var." Ben

yalvarmaktan hiç korkmadım. Ona karşı değil. Bunun onun sömürmeye asla karşı koyamayacağı algılanan bir zayıflık olduğunu çok erken fark ettiğimde değil. O bunu bir kusur olarak görüyor olabilir. Bense istediğimi elde etmemi sağlayan bir strateji olarak görüyorum.

Düzensiz bir inilti çıkardığında ve görkemli dudakları içeri girmeme izin vermek için ayrıldığında şimdi istediğimi alıyorum. Cehennem gibi uzun bir süre sonra ilk kez dudaklarının tadına doğru düzgün bakarken hızla çarpan kalbim daha da hızlanıyor. Dillerimiz kapalı göz kapaklarımın ardında yıldızların patlamasına neden olacak kadar baş döndürücü bir dansla buluşup kayarak birbirlerini selamladığında ikimizin de nefesi kesiliyor.

Kalçalarımındaki çırpıntılar sıyrıklara dönüşüyor ve sonra parmaklarının izini pantolonumda hissediyorum. Deneme. Yoğuruyor. Geride bıraktığı her şeyi yeniden öğreniyorum.

Kıpırdamaya cesaret edemiyorum, yoksa bu büyüü bozma riski var. Ama sikim daha yakın temas istiyor. Ağzım onunkini daha derinden tatmak için can atıyor. Sikerim böyle işi. Kalçalarını kavriyorum, kendime çekiyorum ve utanmadan sikimin uzunluğunu karnına sürüyorum. Sıcak nefesi uyarılmamı besliyor ve tekrar ona doğru yuvarlanıyorum. Bu bana tüm vücudumu saran bir ürperti kazandırdı.

Bir parça geri çekiliyorum ve yarı sırlı gözlerine bakıyorum. "Bunu hissediyor musun? Hepsi senin için bebeğim. Al onu. Tanrım, lütfen al," diye yalvarıyorum ağzına karşı.

Uzun bir süre bana bakmaya devam ediyor. Sonra elleri uyluklarımdan kalçalarıma doğru hareket ediyor. Aramıza uzanıyor. Nefesimi tutuyorum. Şişmiş ağzına öpücükler konduruyorum. Ve umut ediyorum. Parmakları fermuarımı sıyırmak için yukarı kayıyor.

İsa.

Karar verdiğinde, lafı dolandırmıyor. Düğmem patlıyor ve fermuarımı kontrol altına alıyor. Durmaması için çaresizce, sessiz bir yalvarışla dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Yavaşça fermuarı indirirken o da beni öpüyor.

Sikim serbest kaldı. İstekli ve çaresiz. Beni avucunun içine alıyor ve bağırmmak için elimden geleni yapıyorum. Onun yerine "Evet," diye inliyorum, onun için nefes alırken zayıf ve işe yaramaz. "Evet."

Eli üzerimde kayıyor, sıcak, pürüzsüz ve cennet gibi. Kendime engel olamadığım için bir sonraki aşağı doğru süzülüşü karşılamak için pompalıyorum.

Onaylayan iniltisi beni neredeyse gülümsetiyor. Ama dokumakta olduğu sihrin ağına yakalanmış, onun bakımları karşısında çaresiz kalmıştım. Beni pompalamaya devam ederken nasıl sevdiğimi hatırlaması için ona bir dakika veriyorum. "Daha sert," diye emrediyorum sabırsızca, çenesi boyunca narin derisine öpücükler bırakırken

kulağının altında.

Ne istediğimi çok iyi bildiği için beni hemen yumrukluyor. Şişmiş başımı ıslatan pre-cum yüzünden kaygı. Avucunda kalın bir damla yakalıyor ve uzunluğumun üzerine yayıyor. Sonra ritmi artırıyor. Bu his kafamın tepesini uçurmakla tehdit ediyor.

"Yüce İsa..."

"Killian." Sesi beni boynunun tatlı kıvrımından sürükleyen boğuk, güçlü bir siren çağrısı. Gözlerini görene kadar biraz geri çekiliyorum. Beni bekliyor, bakışları dünyamı patlatmak için kullandığı kavrama kadar cesur.

"Kahretsin, çok güzelsin."

Gözleri yosun yeşiline dönüyor ve burun delikleri titriyor ama tek kelime etmiyor. Gözlerimiz birbirine yapışık, saf olmayan ruhlarımıza bakıyoruz ve o beni daha hızlı pompalarken, beni aklımdan çıkarmak için kendi kendine öğrendiği ritme geri dönerken birbirimize nefes alıyoruz. Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında, gözlerimi kırıştırıyorum. Muhteşem yüzünü gözden kaçırmak, aldığı her nefesi bir an bile kaçırmak istemiyorum. "Evet bebeğim, aynen böyle."

"Hmm..."

"Çok iyi hissettiriyor. Durmayın. Lütfen durma..."

Üzerime çöken doruk noktasının ağırlığı beni tamamen etkisiz hale getirmekle tehdit ediyor. Başım öne düşüyor. Alınlarımız buluşuyor. Neredeyse hipnotik bir şekilde bakışlarımız aşağı iniyor ve bana ne yaptığını izliyoruz. Taşaklarım erişene kadar pantolonumu daha da aşağı itiyor. Diğer elinin darbelerini yavaşlatmadan bir eliyle onları kavıyor. Uсталıkla beni parmaklarının arasında yuvarlıyor, geriyor ve okşuyor, beni kenara daha da yaklaştırıyor. Taşaklarım sıklaşıyor, üfleme hazırlanırken yukarı doğru çekiliyor.

"Tanrım, ben geleceğim." Sesim neredeyse anlaşılmıyor, tüm dünyam çağırın mest olmaya odaklanmış durumda.

Evet," diye nefes alıyor ve beni daha sert pompalıyor, karşı koyamadığım aç çekişlerle beni teşvik ediyor.

Ensesinden yakalayıp dudaklarımı son bir kez onunkilerle birleştirdikten sonra dünyam mor bir mutluluk tonuna bürünüyor ve lanet bir yangın hortumu gibi patlıyorum. Yaprak gibi titrediğimin ve lanet bir aptal gibi inlediğimin farkındayım. Ama umurunda değil. Tamamen tükenene kadar onun sansasyonel elini becermeye devam ediyorum. Başım duvara dayanana kadar yanağım onunkinin yanından kayıyor. O da elini omzuma koyuyor ve sadece nefes alıyoruz.

Bir sonsuzluk sonra başımı kaldırmaya çalışıyorum. "Bu harikaydı. Teşekkür ederim." Dudaklarımı yanağına değdiriyorum. Biraz sertleşiyor ama geri çekilmiyor. İlerleme var.

Onu tekrar kollarıma almaktan başka bir şey istemiyorum ama şansımı zorlamıyorum. Doğruluyorum, tişörtümü çekiştirerek çıkarıyorum ve üzerimizi temizlemek için kullanıyorum. Hâlâ yarı sertim ve aletimi kaldırırken onu izlerken yakalıyorum.

"Gelip benimle yıkanır mısın?"

Başını salladı. Onu yatak odama ve ebeveyn banyosuna götürüyorum. Kirlenmiş gömleğimi çamaşırhaneye atıyorum ve lavabonun musluğunu açıyorum. Özümü teninden temizlemesinden nefret ediyorum ama sessizliği beni biraz daha endişelendiriyor.

"İyi misin?"

Dudağını ısıırıyor, aynadaki bakışlarımı görmezden geliyor ve ellerini sabunluyor. "Konuş benimle, bebeğim."

Ağzı bir an için düzleşiyor. "Konuşmanın işe yarayacağından emin değilim. Şimdiye kadar yaptığımız tek şey kavga etmek ve..."

"Birbirimizi iyi hissettirmek mi? Evet, bunun nasıl bir sorun olduğunu anlıyorum."

Yüzünü buruşturuyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bunu yapmaya devam edemeyiz." "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

Ciddiyetle bana bakıyor.

İç çekiyorum. "Bir süredir kapalıyız. Yeniden başlatmanın birkaç olacaktır."

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Ben senin bilgisayarlarından biri değilim, Killian."

Ellerini kurulaması için ona bir havlu uzattım. "Hayır. Sen onlardan çok daha seksisin."

"İçeri girdiğimizde bunu Betty'ye söyleyeceğimden emin olabilirsin." "Kahretsin. Lütfen söyleme. Onun ihtiyacım yok. Bugün olmaz."

Neredeyse gülümseyecek. Neredeyse. Havluyu asmak için benden uzaklaşıyor.

"Ateşkes ilan edip Betty ile randevumuza gitmeye ne dersin?" Ben öneririm.

"Tamam."

Temizliği bitirip çalışma odasına dönüyoruz. O benim yanımdaki koltuğa oturup su şişesinden bir şeyler içerken ben de hava boşluklu bilgisayarımı çalıştırıyorum. Ekranda bir uyarı beliriyor. Tek bir isim gözüme çarpıyor.

"Siktir."

"Ne oldu?" diye soruyor.

Derin bir nefes aldım ve bilgileri tekrar okudum. Onu gereksiz yere telaşlandırmak istemiyorum. Ama boynumu kavrayan gerginlik ve sistemime dolan buz gibi öfke bana ismi yanlış okumadığımı söylüyor.

Yaklaşıyor. "Killian, ne ?"

Pes ettim, ekranı ona doğru çevirdim. Bırakın kendisi görsün. Betty'nin vurguladığı ilk isimle nefesi kesiliyor. Yüzünün solgunlaşmasını, gözlerinin şokla açılmasını izliyorum.

"Bu istihbarat doğru mu?" Sesi güvensizlikle boğuklaşıyor.

"Evet. Paul Galveston altı saat önce Dulles Havaalanı'nda pasaport kontrolünden geçti."

Nefesi titriyor ve bakışları ekrandan benimkine gidip geliyor. "Bu nasıl olabilir? Ben... Ben onu vurdum. O öldü. Ölmüş olmalı."

Elimi yüzümde gezdiriyor, rahatsız edici haberin beni rahatsız etmesine izin vermiyorum. "Sorun yok bebeğim. Bununla başa çıkacağız."

"Nasıl? Son on iki saat içinde eski ekip üyelerimizden ikisinin avlandığını, işkence gördüğünü ve öldürüldüğünü öğrendim. Ve şimdi de tüm bunların arkasındaki adamın, öldürdüğümü sandığım adamın hâlâ hayatta olduğunu mu öğreniyorum?" Sesi titriyor. Tüm vücudu titriyor.

Ona uzanıyorum. "Faith-"

Benden uzaklaşıyor ama kendi adını kullandığım için bana kızmıyor. "Canavarın kafasını kestiğimi sanıyordum. Ama Kahire'de yaptığımız hiçbir şey işe yaramadı, değil mi? Tanrım, hepsi bir hiç için miydi?" Sesinde, seks kaçakçılığı çetesinin baş aktörlerinden biri olan ve Kahire'ye avlamak için gönderdiğimiz üç adamdan biri olan Paul Galveston'ın hâlâ hayatta olduğunu keşfetmenin verdiği dehşetin ötesinde yeni, tuhaf bir nota var.

Kaşlarımı çatıyorum ve yüzünün solgunlaşmasını izliyorum. "Hayır, boşuna değildi. Operasyonlarını felce uğrattık."

"Sakat kalmak ölmekle aynı şey değil. Bir daha çocuk satma şansları olmasın diye onları kesin olarak ortadan kaldırmakla aynı şey değil!" Yüz ifadesini benden saklayarak arkasını döndü. "Tanrım, onlar çocuk alıp satmaya devam ederken ben dört yıldır saklanıyordum, öyle mi?"

"Bunun için kendini suçlayamazsın."

Dönüp bana bakıyor. "Onun hayatta olduğunu biliyor muydun? Bu yüzden mi beni burada tutmaya çalışıyordun?"

Sandalyeden kalkıp çenesini kavıyorum. "Hayatta olduğunu bilseydim, peşine düşer ve sana yaptıkları yüzünden işini bitirirdim." Sesimdeki çıplak öfke son derece açık. Onu kanlar içinde bulduktan sonraki anlar ve Galveston'ın yaptıklarından sonra hayatını kurtarma yarışı hayatımın en kötü anlarıydı.

Yutkunuyor ve bakışları tekrar ekrana kayıyor. "Peki ya diğerleri?"

Raj Phillips ve Moses Black. Phillips Black A.Ş.'nin sahipleri. Gündüzleri milyoner nakliye ve ihracat patronları, geceleri seks tacirleri. Galveston'la birlikte bu iki adam, küresel bir seks ticareti çetesinin ABD merkezli kolunu oluşturan kutsal olmayan üçlüydü.

Arkansas'ın kıdemli senatörü Bernie Galveston'ın yarı Mısırlı oğlu Paul Galveston, Phillips Black'in nakliye kolunun desteğiyle Fas, Mısır ve Doğu Avrupa'dan kızları özel hava kiralama şirketi aracılığıyla ABD'ye kaçırmak için babasının bağlantılarını kullandı. Avrupa üzerinden Afrika'ya yardım sevkiyatı için yapılan meşru sözleşmeler, seks kölelerinin ABD'ye geri gönderilmesi için gizlice kullanıldı. Bu başlangıç için yeterince kötüydü.

Kahire'ye vardığımızda keşfettiğimiz şey -her üç adamın da ve her kim olursa olsun, reşit olmayan kurbanlarından özgürce yararlandıkları- Faith'e bir hafta boyunca kabuslar gördürdü.

Ve sonra işler daha da kötüye gitti. "Bildiğim kadarıyla Raj hâlâ kaçıyor. Ama Black öldü. Bu konuda sana söz veriyorum." İlk atışımı kaçırmadım. Ya da sonraki üçünü.

Dudakları acımasız bir çizgiyle inceliyor. "Galveston onun izleme listesinde olduğunu biliyor olmalı ama saklanmaya bile çalışmıyor."

"Babası güçlü bir adam. Hâlâ dokunulmaz olduğuna inanıyor."

Çenesi sıkılır. "Ya faaliyetlerini hiç durdurmadıysa? Bunu öğrenebilir misin?"

"Evet. Yapmamı ister misin?"

Yüzünde bir acı dalgası belirliyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. "Hayır demek istiyorum, bırak ajans halletsin. Ama yapamam. Killian... o çocuklar..."

Ona doğru yürüyorum ve ellerimi soğuk kollarından yukarı kaydırarak çenesini kavıyorum. "Bununla uğraşmak zorunda değilsin. Önümüzdeki bir saat içinde bizi bir uçağa bindirebilir ve ortadan kaybolmamızı sağlayabilirim. Sadece söylemen yeterli."

Bakışları ekrana dönüyor. Keskin bir kararlılığın ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyin yüzüne yerleştiğini izliyorum. "Aldıklarının bedelini ödemeli... yaptıklarının bedelini." Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Neyin peşinde olduğunu öğrenmeni istiyorum."

Onu güvende ve tamamen kendime saklamak isteyen içimdeki bencil piç onun bu kararı karşısında inliyor. Ama Dul'u, onun seksi ve dinamik partnerini geri isteyen yanımda çok mutlu.

Başımı sallarken içimde savaşıyor iki duyguyu görmezden geliyorum. "Tamam, üzerinde çalışacağım."

"Ne yapabilirim ki?"

Başparmaklarımla yanaklarını okşuyorum. "Şimdilik bir şey yok. Uykunu almalısın. Git dinlen. Bir şey olursa gelip seni alırım."

Uzaklaşır, su şişesini alır ve kapıya yönelir. Eli kapının kolundayken duraklar ve omzunun üzerinden bakar. "Killian?"

"Hmm?"

"Atış becerilerimi tazelemem gerekecek. Bir dahaki sefere onu görüş alanıma aldığımda ıskalamak istemiyorum."

"Eğer tazelenmek istiyorsan, bunu . Ama Galveston'a yaklaşamazsın. Bana bunu anladığını söyle."

Bakışları bir an için düşüyor. "Bu güvenceyi istediğini anlıyorum. Ama... görünüşe göre ikimiz de onu hafife almışız, bu yüzden-" Başımı salladım. "Hayır. O benim."

"Neden önce onu bulmuyorsun? Sonra oradan devam ederiz."

Ses tonu tartışmacı değil. Aslında, döndüğünden beri onu gördüğüm en soğukkanlı kişi. Bu beni rahatlatıyor mu yoksa korkutuyor mu emin değilim.

Kendimi başımı sallarken buldum. Dışarı çıkıyor ve beni orada dikilmiş, arkasından bakarken bırakıyor. İçimden bir sesin, onunla ilgili daha fazla şey olduğunu söylediğini inkar edemiyorum. Bilmediğim bir şey.

İKİNCİ BÖLÜM

YEDEKLEME

Onuncu Bölüm

Kara Dul

Kahire, Dört Yıl Önce

"Uyan bebeğim. Bir süre daha inmeyeceğiz ama Atlas Dağları'nı görmek istiyorsan, işte sana fırsat."

Gözlerimi kapalı tutuyorum ve Killian'ın sesini ve çıplak omzumda gezdirdiği öpücükleri duyunca eriyorum. "Hmm. Bir dakika içinde kalkacağım. Özel jetinizle göreve gitmeyi ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

Üstüme tırmanıyor ve öpücüklerini omurgamdan aşağı yönlendiriyor. "Seni uçağa binmeden hemen önce uçağımın kuyruk yüzgecine sanki onu becermek istiyormuşsun gibi bakarken yakaladığımdan beri değil."

"Kapa çeneni. Sadece yeni boya detaylarını kontrol ediyordum." Bıyık altından gülüyor. "Göğüslerinle mi?"

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Göğüslerini her tarafına sürtmek ister gibi görünüyordun. Tahrik mi olsam yoksa sinirlensem mi bilemedim."

"Bu yüzden mi kızlarımı sana sürtmemi istedin?"

"Tabii ki. Dönüp her şeyi tekrar yapmaktan çekinmeyin," diye davet ediyor kesinlikle daha boğuk bir sesle.

Dönüp Killian Knight'a bakıyorum ve kalbim onun yüzünün, gülümsemesinin ve vücudunun bana verdiği güçle acımasızca çarpıyor. Ama kalbim başka bir şey için de çarpıyor. Derimin altında yaşayan utanç. Değiştiremeyeceğim şeyler için duyduğum pişmanlık. Ruhumun sonsuza dek lanetleneceğinin kesinliği.

Ama bu kınayıcı duyguların hiçbirisi kollarımın yukarı kayarak boynuna dolanmasını ya da çarşafı bedenimden çekip almasını engellemiyor. Bakışları göğsüme düşüyor ve sertçe yutkunmasını izliyorum.

"Kahretsin, bu memeler." Dirseklerinin üzerine eğiliyor ve onları geniş avuçlarının içine alıyor. Bir meme ucunu ağzına almadan önce saygıyla sıkıyor, şekillendiriyor ve dolgunlaştırıyor.

Tek yaptığının öğle yemeği yemek, dinlenmek, gülümsemek ve kendimi ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şeyin bir kuklası haline getirmek olduğu zamanlardaki kadar büyük değiller

olmak için. Hayatımı değiştirmek için aldığım eğitim vücudumu da değiştirdi. Daha iyisi için, eğer Killian'ın kıyafetlerimi her çıkışımda verdiği içgüdüsel tepki bir gösterge ise.

Dişleriyle sert meme ucumu sıyırırken sırtım yataktan kalkıyor ve tırnaklarım onun çıplak sırtını çiziyor.

"Killian?" İnliyorum.

"Hmm?"

"Dağları özleyeceğim."

Başını hafifçe kaldırıyor ama gözleri göğüslerimde takılı kalıyor. "Yakında bir gün seni oraya götüreceğim. Helikopterle gideceğiz ve onları sana yakından ve kişisel olarak göstereceğim. Söz veriyorum."

Dikkati dağıldığı için, onu üzerimden atıp yataktan sıvışmadan bir an önce yüzümde beliren sinsi gülümsemeyi göremiyor.

"Ne oluyor lan?"

Kıkırdıyorum, aceleyle yatak odasının penceresine gidiyorum ve açıyorum. Arkamda belirip bir kolunu belime dolayarak beni hapsetmeden önce görkemli dağları bulmaya ancak zamanım oluyor. Ben kıpırdandığımda, iri bedenini benimkinin üzerine kıvrıyor. "Kal," diye kulağımı tırmalıyor. "Dağların tadını çıkar."

Ses tonu, kendi başına başka bir şeyin tadını çıkarmak üzere olduğunu gösteriyor. Bir an sonra, bir eli göğsümü yeniden yakalıyor ve diğeri bacaklarımın arasına kayıyor. Ne kadar ıslak olduğumu görünce ikimiz de inliyoruz.

"Hâlâ ağrın var mı bebeğim?"

Dudağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum. "Birazcık." "Tamam," diye cevaplıyor biraz isteksizce.

Eli uzaklaşmaya başladı. Ben de kendi elimi üzerine koydum. "Ama... Yaptığın şeyi bırakmanı istemiyorum."

Bir nefes kulağımı ısıtıyor. "Emin misin?" "Mmm-hmm..."

Başını boynumun kıvrımlarına gömüyor ve derin bir nefes alıyor. "Teşekkür ederim. Seni incitmek istemiyorum ama durmak zorunda olmadığım için çok mutluyum."

Bazen beni bu şekilde götürmesinden hoşlandığımı ona itiraf etmiyorum. -Rahatsız edici derecede ağrım olduğunda ve acı da zevk kadar şiddetli olduğunda. Mutluluğumu kabullenmemi biraz daha kolaylaştırıyor, suçluluk duygumu biraz daha az tüketiyor.

İki parmağını içime soktu ve karla kaplı dağlar

mesafe puslu bir seraba dönüşüyor. Başım omzuna düşüyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Bir elimi pencerenin üstüne, diğerini başının arkasına koyup beni becermesine izin veriyorum. Ben boşalana kadar parmaklıyor ve sonra parmaklarını sikiyle değiştiriyor.

Zaten lanetlenmiş olan Katolik kalbim yardım edemiyor ama bir Şövalye kardeşimi diğeriyle karşılaştırıyor ve eskiden evli olduğum kardeşimi ciddi anlamda eksik buluyor. Killian beni hem zihnen hem de bedenen Matt'in hiç yapmadığı şekilde dolduruyor. Şu anda içimde hareketsiz durması bile, içime her ilk girişinde yaptığı gibi, ayak parmaklarımdan tepeme kadar ateş çıkarıyor. Killian'la tanışana kadar ayak parmaklarımı kıvrarak seks yapmanın bir efsane olduğunu düşünürdüm.

Şimdi giriyor ve ayak parmaklarımdan ucuna kadar yükseliyorum, yüce zevk içimde cızırdıyor. Uçak bir türbülans cebi yakalıyor ve alçalıyor, beni onun sikine daha sert itiyor.

Çılgılığım onu inletiyor ve sonra gülüyor. "Kahretsin, uçağım bile aksiyona katılmak istiyor."

İçimdeki kemik eriten mutluluğa rağmen gülüyorum. Bana yaptığı şey bu.

Uygunsuz zamanlarda kahkahalar. Bulutların seyircimiz olduğu millerce yükseklikte seks. Günaha ve sırlara gözlerim açık dalmak. Bir yıl önce, bunu yapabileceğimi hayal bile edemezdim. Ama Hayatın hiç beklemediğin bir anda değiştiğini öğrendim. Ve Killian Knight hayatıma girdiğinden beri hayatım birkaç kez değişti.

Dul. Aşık. Casus.

Üçü de şu anda içimde olan adama bağlı, bana güzel diyor, kendi orgazmını bulmadan önce bana akıllara durgunluk veren bir orgazm daha hediye ederken bana tapıyor.

Üç saat sonra Kahire'nin hemen dışındaki özel uçak pistine indiğimizde dinlenmiş, rahatlamış ve canavarlarla karşılaşmaya hazırdım.

Villa, güneşin kavurduğu çölden parıldayan bir hayalet gibi yükseliyor. Giza'nın güneybatısında yer alan konum, farklı bir şeyler arayan zengin ve ünlülerin ilgisini çekecek türden uzak ve seçkin bir adres. Vahşi doğanın ortasında yemyeşil bir vaha her zaman güzel bir şeydir. Ancak burada yaratılan şey bunun birkaç seviye üzerinde. Dudak uçuklatan bir şaheser.

Tamamen serulean yansıtıcı camdan inşa edilen tek yapılı mülk, gökyüzüne uzanan birkaç açılı kenarıyla geniş bir alana yayılıyor. Gözden kaçırmak zor, ancak yeraltı odalarıyla ilgili söylentiler

Sıkılmış, kötü, ahlaksız ve çökmüşlerin haritasında Amaris adlı konut.

Silikon Vadisi milyarderi Killian Knight ve yeni kız arkadaşı tarafından altı haftalığına kiralandığına dair haberler doğru yerlerde dolaşıyordu. Seçkin bir azınlık için vermeyi planladığımız yasadışı partilerin fısıltıları, avımızı çekmek için doğru miktarda vızıltı elde etti.

Ancak seks ticareti yapanlarla ilk temasın bedeli, sınırsız bütçeye sahip gizli bir teşkilat için bile yüksekti. Bu operasyonun titizlikle hazırlanmasının nedeni de bu. Bu yüzden hiçbir şey ters gidemez. Eğer ters giderse, vahşet devam edecek. Ve ben bunu dayanamıyorum.

Paul Galveston. Raj Phillips. Moses Black. Onlarla ilgili dosya birkaç santim kalınlığında ve ben onu ters yüz ederek öğrendim. Onlar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum, tercih ettikleri dış macunu markasına kadar. Ahlaksızlıklarının gerçek derinliklerini öğrendiğimden beri midemi bulandıran gerekli bir kötülük.

Uçaktaki rahat halim, bir gün sonra ABD'deki amirimle son video bağlantılı güvenlik brifingine oturduğumda hiçbir yerde görünmüyor. Galveston ve müttefikleriyle bu akşamki ilk toplantımıza altı saat var. Terleyen avuç içlerimi kot pantolonumun üzerinden kaydırarak gizliyorum. Killian'ın bacağı masanın altından benimkine hafifçe dokunduğunda soğukkanlı davranmayı başaramadığımı anlıyorum. Fısıltı kadar yumuşak bir dokunuş ama mesajı açık ve net.

Kendini toparla.

Yavaş ve derin bir nefes alıyorum. Bunu mahvedemem. Ve bu davanın son onay damgasını alabilmesi için bu son görüşmeden de başarıyla çıkmam gerekiyor. Dışlerimi sıkıyorum ve bakışlarımı kaldırıyorum.

Amirim Eric Biggins, bu işte çok uzun zaman geçirmiş ve çok fazla dehşete tanık olmuş bir ajanın ölü gözleriyle bana bakıyor.

"Ee, hazır mısın?" diye soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum. Killian başını sallıyor.

"Figüranlar sıfır altı yüze varacaklar," diye onaylıyor Eric.

Yükselen safrayı yutuyorum ve kendime arıları yakalamak için bal kullanmam gerektiğini hatırlatıyorum. "Hepsi on sekiz yaşından büyük, değil mi?" Ağzımdan kaçırdım. "Ve hepsi rıza gösterdi mi?"

Adının sahte olduğundan şüphelendiğim Eric bana tuhaf bir bakış attı. Bu o bakış değil.

Bu soruyu ilk kez soruyorum. Ve emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirdiğim önceki görevimin aksine, bu görevin iç yüzünü öyle bir araştırdım ki, itaatsizlik etme riskiyle karşı karşıya kaldım. Ama tehlikede olan çok şey var.

Birkaç gergin saniyenin ardından "Tamamen doğrulandı," diye cevap verir ve Killian'a gözlerini kısarak "*Ne oluyor lan?*" der gibi bakar. "Ve hayır, zaten normal işlerinde yapmadıkları hiçbir şeyi yapmayacaklar. Bir ya da iki tanesi hariç. Ama bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Bu yeni bilgiyi sorgulamak için ağzımı açıyorum. Killian koltuğunda kıpırdandı. Ve yine bunun onun için alışılmadık bir şey olduğunu bildiğim için - adamın kıpır kıpır olduğunu hiç görmedim - şansımı zorlamamaya karar verip kapatıyorum. Beni korumaya çalışıyor. Bu görev için bana kefil olarak kariyerini ve güvenliğini riske attığına inananlar var. Bu oyunda hâlâ yeniyim ve bu operasyon uzun süredir devam ediyor. Eğer çuvallarsam, sadece benim kığım tehlikeye girmez. Bunu ekibe ya da Killian'a yapamam, özellikle de bu olayda benim için neden çaba gösterdiğini biliyorken.

Bu görev kişisel. Eric ve diğer birkaç kişi başından beri niyetim konusunda şüpheliydi ama ben gerçek niyetimi sadece Killian'a doğruladım. Daha çok o önüme kanıtları koydu ve ben de inkar etmedim.

Bunu Julia için yaptığımı biliyor. Kız kardeşim için. "Faith?"

Kahretsin. Bir saniyeliğine dalmışım. Yeniden odaklandığımda Killian ve Eric'in bana baktığını gördüm. Hızlıca başımı salladım. "Anladım. Teşekkürler, Eric."

Biraz şüpheli görünüyor ama başıyla onaylıyor ve bağlantıyı kesmek için öne doğru eğiliyor. Killian'ın bakışlarını hissediyorum ama gözlerimi karanlık monitörden ayırmıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Uzun süre konuşmuyor ve hafif bir panikle derim geriliyor. "Bana bak."

Çifte bok. Bu üç kelime benim için asla iyiye işaret değildir. Normalde bir azarlama ya da beni gevezelik eden bir enkaz haline getireceği garanti olan süper yoğun bir sikişten önce gelir.

Şu anda ikincisini tercih etsem de, birincisini almak üzereyim. Dişlerimi sıkıyorum ve onunla yüzleşiyorum. Tapan düşünceli aşık

Çenesi gergin bir şekilde bana bakarken ben görünürde yoktum. "Böyle sorular sorarken aklından ne geçiyordu?"

"Emin olmak istedim."

"Hayır, yaptığınız şey Biggins'e sizi bu görevden almak için ihtiyaç duyduğu bahaneyi vermektir. Eğer sorularınız varsa, bana sorun. Sana ihtiyacın olan güvenceyi vermeme izin ver. Bana güvenmiyor musun?"

Tereddütüm onu ayağa fırlattı. Oturduğu sandalye geri çekiliyor ve villada iletişim üssü olarak kullandığımız gizli odanın duvarına çarpıyor. "Kahretsin Faith, ödümü koparıyorsun. Dün gece zar zor uyudun ve bütün gün gergindin. Belki de bu operasyondan çekilmeyi düşünmeliyim."

Ben de ayağa fırladım. "Hayır! Yapamazsın."

Kobalt mavisini gözler bana dik dik bakıyor. "Cehennem gibi yapamam. Ben senin üstünüm. Ne istersem onu yaparım."

Kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum. "Partide bu kadar genç eskortların kullanılmasına pek sıcak bakmadığımı biliyorsun. Ama bu işe aylarımızı verdik. Şimdi fişi çekmek aptallık."

"Güvenliği yüzlerce kez aştık. Korunacaklar. Ama bana kafanı oyuna sokacak kadar güvenmiyorsan, o zaman bir anlamı yok. Ölmektense aptal olmayı tercih ederim. Belki de kafanı toparlaman için birkaç haftaya daha ihtiyacımız vardır."

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Haftalar daha fazla çocuk demek, Killian. Mahvolmaları ya da daha kötüsü için pis heriflere satılacaklar. Eğer şimdi uyuyamazsam, o zaman işlevimi yerine getirebileceğimi mi sanıyorsun?"

"Sen hazır olmadan içeri girmenin sana zarar verebileceği endişesiyle geceleri uyuyabileceğimi mi sanıyorsun? Sana bir şey olursa kendimle yaşayabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum. Sadece biraz dalmışım, hepsi bu. Şimdi iyiyim."

Odada bir ileri bir geri adım atar. Elini kirli sakalına sürüyor. "Hayır. Seni riske atamam, Faith."

"Lütfen, Killian. Bunu yapabilirim." Sesimi alçak ve dengeli tutuyorum. Şimdi histerikleşmek bana daha da değerli bir zemin kaybettirecek.

Bir süre bana bakıyor. Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, her ne kadar onu ikna etmek için başka yollara başvurmak istesem de, onu ikna etmek için seksi kullanmaya çalışmanın kesinlikle yanlış bir hareket olacağını iliklerime kadar biliyorum.

Sonunda nefes verir. "Öğleden sonrayı her bir detayın üzerinden tekrar geçerek geçireceğiz. Tek bir detayı bile yanlış yaparsan uçağa binip eve döneriz. Anladın mı?"

Başımı salladım.

Gözleri bir dakika daha kısılır. Sonra elini uzatıyor. Ona ulaştığımda beni kendine çekiyor ve parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Beni böyle endişelendirdiğin için o küçük, dar kışına bir kemer geçirmeliyim," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Ama sen aynı zamanda tanıdığım en zeki kadınsın. Bu gece en iyi oyununa ihtiyacım var, Faith. Lütfen."

"Alacaksın. Söz veriyorum." Minnettarlıkla ağzının kenarını öpüyorum. İç çekiyor ve öpücüğüme karşılık veriyor. İlk başta fısıltı yumuşaklığında. Sonra değil, çünkü iş sekse gelince yumuşak ve sevimli olan biz değiliz. Dişler kıstırır, diller düello eder. Parmaklar içeri girer ve sahiplenir.

Ve sonra bana sadık kaldığı için bir ödülü hak ettiği için ve konu ona geldiğinde tamamen zayıf olduğum için, küçük iletişim odamızda soyunuyorum. O da beni masasının üzerine yatırıp patronun kim olduğunu gösterdi.

Onur konuklarımız geldiğinde maskemi takmış olurum. Arkansas'ta doğup büyüdüğüm için Güneyli misafirperverliği üç yaşına geldiğimde tamamen yerleşmişti. Öldürücü migrenlere rağmen gülümsemeyi ve ayaklarımdaki dev kabarcıklarla fokstrot yapmayı öğrendim.

On altıncı yaş günü partimde Heather Jane Fitzgerald ile gülüp dedikodu yaparak bir saat geçirdim, üstelik partime gelmeden önce aşık olduğumu bildiği çocukla yattığını bildiğim halde. Tatlı intikam, içkisine Nana'nın ekstra güçlü lityum tabletlerinden iki doz koyarak geldi ve böylece üç gün boyunca acı çekmesini sağladı. Ona gönderdiğim geçmiş olsun kartı, en sevdiğim pembe rujumun damgasını taşıyan bir öpücükle mühürlenmişti.

Elbette bugünlerde riskler çok daha yüksek. Ama yine de gülümsüyorum ve çocuk tecavüzcülerine şampanya ikram ediyorum ve konuklarından biri fazla sertleştiği ve seks sırasında yanlışlıkla onu boğduğu için bir çocuğun cesedini yatından denize atarken görüntülenen Moses Black tarafından kucaklanmama izin veriyorum. Parti iki saat önce başladığından beri iki kez kustum, her seferinde de adamlardan biriyle fiziksel temasa girdikten sonra.

Killian'a verdiğim teminatlara rağmen, elimde tuttuğum ince bıçağı çıkarmaktan başka bir şey istemezken kendimi tutmakta zorlanıyorum.

Paul Galveston'ın kaburgalarının arasına sapla. Ya da kanape masasının altında duran Glock'u alıp Moses Black'i yüzünden vurun.

"Sevgilim, gel ve havai fişek gösterisinde bize katıl."

Reşit olmayan kızlara ilgi duyan yaşlanmış bir rock yıldızıyla sohbetimi bitirip Killian ve Raj Phillips'e katılırken gülümsemem kusursuz. Killian tertemiz beyaz yakasız keten bir tunik ve siyah bir pantolon giyiyor. Biraz kırlaştırıp uzattığı saçları omuzlarına dökülüyor; parlak gözleri ve kirli sakallarıyla partideki en nefes kesici erkek.

Elini tutuyorum ve devasa, pırıl pırıl havuzun geçerek bakımı ayda binlerce dolara mal olan peyzajlı bahçenin kenarına doğru yürüyoruz. Piroteknikçiler başlamaya hazır. Konuklarımızın hepsi nefeslerini tutmuş, ajansı yirmi bin dolar daha zarara uğratan gösteriyi bekliyorlar.

"Gösteriyi dört gözle bekliyorum," diyor Raj bir ağız dolusu Angostura romunu geri atarken. "Ama umarım sonrasında olacaklar beklentilerimi karşılar. Sadece bunu düşünmek bile beni bir koro çocuğunun yanındaki rahipten daha sert yapıyor."

Kendi iğrenç şakasına karanlık bir kahkaha atarken görüşüm bir saniyeliğine kararıyor. Bir an için bilip bilmediğini merak ediyorum. Julia hakkında. Dokuz yıl önce olan her şeyi. Yaşı yüzünden kayıtlar mühürlenmişti. Ama son zamanlarda keşfettim ki, doğru bağlantılara sahipseniz ve yeterince dikkatli bakarsanız, hemen hemen her şeyi bulabilirsiniz. Tanrım, benimle oyun mu oynuyor? Onları neden buraya davet ettiğimizi biliyorlar mı? Biliyorlar mı-?

Killian parmaklarını benimkilerle birleştiriyor, beni önünde durmam için çekiyor ve iki kolunu belime doluyor. Bir saniye sonra ağzı yanağıma değiyor. Saçlarım toplanmış ve koyu turuncu kokteyl elbisem omuzlarımı açıkta bırakacak şekilde tasarlanmış olduğu için boynuma ve omuzlarıma da erişebiliyor. Raj'a bakmadan önce oralara birkaç öpücük kondurmak için acele etmiyor. "Bu partilerden birkaç tane düzenledik ve daha önce hiçbir misafirimiz bizi mutsuz bırakmadı, değil mi tatlım?" diyor.

Kendimi toparlıyorum, sürekli bir nefes alıyorum ve Raj'ın bakışlarından dikkatle kaçınarak başımı çevirip Killian'ın gözlerine bakıyorum. "Hayır, tatlım. Asla. Övünmekten nefret ediyorum ama bugünlerde kimi davet edeceğimizi seçmekte çok zorlanıyoruz. Eğer bu gece burada tam anlamıyla

Aşağıda planladıklarımızdan memnunum." Karnımı sıkıyorum ve bakışlarımı Raj'a çeviriyorum. "Herkesin zevkine hitap ediyoruz. Sizi temin ederim."

Raj'ın gülümsemesi genişliyor ve sevinçle ellerini ovuşturuyor. "Muhteşem."

Biraz daha gülümsüyorum ve ilk havai fişek gösterisi gökyüzünü delip geçerken usulca soluklanıyorum. Davet edilen yirmi beş konunun her biri birazdan ne olacağını bildiğinden, gösteri sona yaklaştıkça kalabalıktaki ahlaksız cinsel enerji de artıyor. Gösteri bitip alkışlar dindiğinde tüm gözler Killian'a çevrilir.

Tam bir dakika bekliyor, beni öperken onları diken üstünde tutuyor. Sonra bakışları kalabalığın üzerinde geziniyor. "Kusura bakmayın millet, güzel kadınıma benim için yaptığı her şey için teşekkür etme fırsatını kaçırmayı sevmem," diyor.

Kahkahalar karanlık, ateşli bir beklentiyle renkleniyor.

"Tamam, sizi yeterince beklettik. Günah kutusuna gidelim mi?" diye sorar.

Yanıt beklemeden elimi tutuyor ve beni havuzun etrafında dolaştırıp villanın içine geri götürüyor. Misafirlerimiz arkamızdan geliyor, tüm bunların sebebi olan üç adam grupta ilk sırada.

Geniş oturma odasının en ucuna ulaşıyoruz. Killian duvardaki cam paneli indiriyor ve bir kod giriyor. Yaklaşık bir kapı büyüklüğünde gizli bir zemin tıkırdıyor ve üç adım öteye iniyor. Hafif ışıklandırma, yukarıdaki katla aynı metrekareye sahip olan alt kata inen merdivenleri aydınlatıyor.

Killian yine bana yol gösteriyor, parmaklarını benimkilerle birleştirerek merdivenlerden inmeme yardım ediyor. Odanın ortasına geldiğimizde, misafirlerimize gülümsemek için dönmeden önce bir süre kendime gelmeye çalışıyorum.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Moses tam bir daire çizerken nefesinin altında.

Stratejik olarak yerleştirilmiş altın ışıklarla aydınlatılan odada akla gelebilecek her türlü seks aleti ve aksesuarı ve bazıları prototip aşamasında olanlar sergileniyor. Amaç, seks hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiklerini düşünen erkeklerin aklını başından almaktır.

"Bu *Eyes Wide Shut*'ın *Space Odyssey* ve *Game of Thrones* ile buluşması gibi. Seksi kısımlar, kan ve vahşet değil." Raj, bakışları birkaç metre ötedeki şaplak bankına ve üzerinde bağdaş kurmuş oturan genç kadına takılınca genişliyor. "Siktir et, burada tam bir hafta geçirebilirim, hiç sorun değil."

Paul, odanın etrafında müstehcen pozlar vererek uzanmış kızlardan oluşan en yakın gruba yönelir. Etkinlik için kiralanmış toplam yirmi kadın ve beş erkek vardır.

Tahmin edildiği gibi, üç erkek de gruptaki en genç görünümlü kızı seçiyor. Operasyonun bu kısmının onları reşit değilmiş gibi görünecek ve davranacak şekilde giydirmeyi içermesi hala midemi bulandırıyor. Avrupa'nın dört bir yanından özenle seçilmiş eskortlar olmaları önemli değil. Ya da bir gecelik iş için cömertçe para almaları. Onlardan herhangi birine bakmaya kendimi zor tutuyorum.

Ama benim de oynamam gereken bir rol var. Tüm konuklar yerlerini alana ve seçtikleri partnerleriyle meşgul olana kadar bekliyorum. Aynı zamanda ekibin bir parçası olan garsonlar, özellikle içki akışını ve eskortların korunmasını sağlamak için burada, endişemi biraz hafifletiyor.

Paul ve Raj'a yaklaşmama yetecek kadar. "Beyler, isterseniz benimle gelin. Sizin için bir sürprizimiz daha var. Yeni arkadaşlarınızı da yanınızda getirebilirsiniz," diyorum mükemmel bir gülümsemeyle.

Paul bir kızı peşinden sürüklüyor, Raj da öyle. "Hey Mo," diye sesleniyor şezlonga yayılmış, pantolonunun fermuarını açmak üzere olan Moses'a, "bir dakika daha kapalı tutar mısın? *İçerideki* kutsal odaya davet edildik."

Musa ayağa fırlıyor, parmaklarını kendisine hizmet etmek üzere olan iki genç adamın yakalarına geçiriyor ve onları peşinden sürüklüyor. İçlerinden biri tökezliyor ve nefesim öfkeyle kesiliyor.

"Sakin ol bebeğim," diye uyarıyor Killian kulağımın dibinde.

Yeraltı odasının arka ucundaki çelik kapıdan içeri girdiğimizde titriyordum. Bu oda daha da özel. Tavandan Asya'dan özel olarak getirtilmiş kırmızı ipek shibari ipleri sarkıyor. Mücevherlerle kaplı seks oyuncakları siyah kadife kumaş üzerine serilmiş ve diğerleri duvarlara asılmış.

"Siktir, evet," diye homurdanıyor Paul, gözleri yozlaşmış bir cinsel ateşle parlıyor. "Bir hafta. Sakin ol," diye ısrar ediyor Raj.

Moses çocuklarına birer şişe Cristal almalarını söyler. "Benimle gelin. Size geçen yıl Tunus'ta öğrendiğim güzel bir numarayı öğreteceğim." Kahkahalar içinde havlar ve çift kişilik bir şezlonga yönelir.

Vücudumdaki her kemik bu adamları ezip işe yaramaz bir posa haline getirmek istiyor. Parti başlamadan önce gelen son istihbarat, yeni bir sevkیات ayarlamak için şüpheli karaborsa simsarlarıyla buluştukları yönündeydi.

bugün masum çocukların. Ancak damarlarımı dolduran öfkeye rağmen sakın kalmalıyım.

Yaşları on dört ile on yedi arasında değişen ayda yirmi kız. Asla daha büyük değil. Çünkü görünüşe göre, pespaye yaşlı adamlar yasal kızları elde edemiyorlar. Kendimi kanıtlamak için gereken üç test görevinde ve tam eğitilmiş bir ajan olarak üstlendiğim iki görevde başarılı olmamın nedeni onlardı. Bu göreve kabul edilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve nasıl hissedersen hissedeyim, bunu mahvedemem.

Küçük kız kardeşim satın alınmadı ya da satılmadı ama yine de güvendiği bir adam tarafından hedef alındı. Yaşının üç katından fazla olan ve onu koruması gerekirken dört uzun, sessiz yıl boyunca taciz eden bir adam. Onun on iki yaşındaki şen şakrak bir çocuktan solgun, ketum, perili bir gölgeye dönüşmesini izledim. Ailemin yardım için Julia'nın kötüleşmesinden sorumlu olan adama başvurmalarını izledim. Kuzey Arkansas Kutsal Katolik Kilisesi'nden Peder Michaels, kız kardeşime yönelik sistematik istismarı boyunca iyilik, merhamet ve bağışlama vaazları vermeye devam etti.

Tabutunun başında durdu, ruhu için dua etti ve kendi eliyle sonlandırdığı hayatının çok erken bittiği için yas tuttu. Julia'nın intihar notunu bulduktan ve onu tacizci olarak tanımladıktan ve başka bir çocukla yakalandıktan sonra bile, herhangi bir yanlış yaptığını şiddetle reddetti. Bir düzine çocuğu daha taciz etmekten yargılandığı aylar boyunca kontrol edilemez bir öfkeyle doluydum. Ve Tanrı yardımcım olsun, hayatımda ilk kez soğukkanlı bir cinayet işlemeyi bile düşündüm.

Doğal yaşamının geri kalanında hapiste kalmasını sağlamak için verdiğim mücadele, beni isim yapmak isteyen hırslı bir bölge savcı yardımcısı olan Matthew Knight'a yönlendirdi.

Matt'in düşüncelerinden zihinsel olarak uzaklaşıyorum ve istenmeyen gerçekliğime dönüyorum. Raj'ın şezlongundan bir giysi yırtılması ve Moses'inkinden bir öğürme sesi duyuyorum ve parmaklarım Killian'ın elinin içinde sıkışıyor.

"Keyfinize bakın," diyor Killian. Şakağıma bir öpücük kondurarak beni kapıya doğru yönlendiriyor. Kalmamıza gerek yok çünkü oda dinleniyor. Her alkol şişesi, gardlarını düşürmek için tasarlanmış, değiştirilmiş bir sodyum pentotal türüyle ilaçlanmış. Hâlâ uzun vadeli bir oyun oynuyoruz ama birkaç tuzak daha kurmaktan zarar gelmez.

"Sen de mısın?" Paul gözlerini Killian'a dikerek sorar

Sonra da bana.

Killian'ın gülümsemesi, sadece finansal açıdan bile bu adamların birkaç sınıf üstünde olduğu ve bunu göstermekten çekinmediği gerçeğinden kaynaklanan saf bir kibir. "Daha bugün tanıştık. İyi bir kırmızı şarap gibi, birlikteliklerimizin de bir süre nefes almasını, doğru kokuya ulaşmasını tercih ederiz. Zevklerimizin uyuştüğunu görürsek, bunu bir sonraki seviyeye taşıyabiliriz. Ama sizi eğlenmekten alıkoymama izin vermeyin."

Paul, Killian'a gülümsese de gözlerinin ardında omurgamda buzdan parmaklar dans ettiren bir şey hareket ediyor. Ama Raj'ın ikinci bir uyarıya ihtiyacı yok. Atkuyruklu ve bembeyaz taytına kadar İngiliz kız öğrenciler gibi giyinmiş sarışın kıza uzanıyor. Tiksintiyle arkamı dönüyorum ve neyse ki Killian orada, beni çalkantılı duygularımdan sorumlu adamlardan koruyan sağlam bir duvar. Paul'ün şüphesini hissetmiş olmalı ki son anda fikrini değiştirdi ve beni odadan çıkarmadı.

Bunun yerine beni en uzaktaki şezlonga götürüyor ve beni oraya itiyor. Ama sonra vücudunu erkeklerin görüşünü engelleyecek şekilde konumlandırıyor.

Başını eğip beni öperken gözleri seks ve arzudan başka bir şey ifade etmiyor.

Odanın diğer tarafında olanları aklımdan ve gözlerimden uzaklaştırmak için beni biliyorum. Şu anda bile beni koruyor, bir yandan da benim üzerimde hak iddia ederek kendi kıskançlığıyla başa çıkmaya çalışıyor.

Benim için fark etmez. Onu öpmek, merdivenlerden inip bu adi ahlaksızlık çukuruna girdiğimizden beri azalmayan mide bulantısını alıyor.

Ayrılmadan önce onların içki ve seks alemine tamamen dalmalarını bekliyoruz. Ana odaya giriyoruz ve iki saat daha kaynaşıyoruz. Ve sonra, davete uygun olarak, Killian, zahmetsiz kibirli milyarder modunda, partiyi bitiriyor ve herkesi dışarı atıyor.

Kimse homurdanmaya cesaret edemiyor. Raj biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama sarhoş bir şekilde bize doğru ilerlerken elbiselerini silkmeye çalışıyor. "Misafirperverliğinize karşılık vermek istiyoruz. Gelecek hafta. Sizin için bir şoför göndereceğiz."

Killian yüzünde kararsız bir ifadeyle bana bakıyor. "Programımız oldukça dolu..."

"Güven bana, bizim verdiğimiz türden partileri sen de seveceksin. Belki daha da fazla."

Killian gülümser. "Öyle mi?"

Paul sırtıyor ve elini odanın içinde gezdiriyor. "Bunu sevdim, ama birkaç şeyin üstesinden gelebileceğimizi garanti ederim."

"Bu bir yarışma değil," diyorum çok parlak, çok sahte bir gülümsemeyle. Gözleri benimkilere kayıyor. "Her şey bir yarışmadır, tatlı şey."

Killian'ın eli kalçamda uyarıcı bir şekilde sıkılıyor. "*İşte bu reddedemeyeceğim bir atışma.*"

Paul güler ve sırtına bir tokat atar. "Güzel, güzel. Yani gelecek misin?"

Killian bana baktı. "Ne düşünüyorsun, tatlım?"

"Evet, ne düşünüyorsun *tatlım*?" Paul'ün sırtışı kaşlarını bana doğru kaldırırken genişliyor.

Çenemi Killian'ın omzuna koyuyorum ve arsızca gülümsüyorum. "Bence büyük bir oyundan bahsediyorlar, bu yüzden ellerinde ne olduğunu görmeye hazırım," diye cevap veriyorum.

"Harika. Bu bir randevu. Ve bu sefer sen de . Her şeyiyle."

SUV'oluşan konvoyları toz bulutu içinde villadan ayrıldığında soğuk bir öfkeye kapılmıştım. Eskortların iyi ve nispeten zarar görmemiş olduğundan emin olmak için yolumu zar zor görebiliyorum. Killian'ı onların denetlemesi için bırakıyorum ve duşa yeterince hızlı giremiyorum. On dakika sonra bana katılıyor ve pis kokuyu seks ve sabunla yıkıyoruz.

Sonra görüntüleri incelemek için iletişim odasına gidiyoruz. Paul Galveston ve ortaklarına ve ekranda sergiledikleri iğrenç hareketlere her baktığımda Julia'ya yapılanlar aklıma geliyor. Moses'ın parmağı bir adamın yakasını sıktığında ve o iğrenç bir neşeyle güldüğünde, tekrar kusmak istiyorum. Sonra onu avlamak, yüzünü parçalamak ve üzerinde tepinmek istiyorum.

Killian bir saat boyunca görüntüleri izledikten sonra "Bebeğim, bunu kendi başıma yapabilirim" diyor.

Başımı salladım. "Hayır. Bunu birlikte yapacağız."

Bir an yüzümü inceliyor, sonra başını sallıyor ve ben de daha fazla izlemek zorunda kalmamak için dua ediyorum. Musa genç bir adamı yakasından tutup çenesini kavradığında dualarım kabul oluyor. Yüzünü bir o yana bir bu yana çevirip dikkatle yüz hatlarını inceliyor. "Kaç yaşındasın sen? Gerçekten mi?"

Sadece tek bir şekilde cevap vermeye hazır olan eskort, "Hangi yaşta olmamı istersen olabilirim" diye cevap verir.

Çok sarhoş olan Moses onu . Raj bakıyor. "Ne ?

Adam mı? Mallarda bir sorun mu var?" diye gülüyor.

Moses şezlonga geri yaslanır. "Bir terslik var. Biraz fazla kullanılmış gibi hissediyor."

Nefesim kesiliyor ama Killian benim hissettiğim kadar endişeli görünmüyor. Paul kızının kıcını tokatlıyor ve ona daha hızlı binmesini emrediyor. Sonra Moses'a baktı. "Rahat ol dostum. Yirmi gün içinde sevkiyat geldiğinde taze etlerden seçebilirsin."

Moses iğrenç bir beklentiyle inliyor. Raj, geveleyerek bağırarak karşılık verir.

Killian bana bakıyor ve gülümsüyor.

Ekibe iletmemiz gereken bir randevumuz var.

On Birinci Bölüm

Kara Dul

Günümüz

Killian'ı çalışma odasında bıraktıktan sonra neden uyumaya çalıştığımı bilmiyorum. Paul Galveston'ı ya da Kahire'deki görevimiz sırasında tanıştığımız diğer serserileri düşünmeyi engellemek istediğimi inkâr edemem. Ama dünyanın en büyük seks kaçakçılığı halkalarından birinin arkasındaki adamın hâlâ hayatta olduğu ve özgürce nefes aldığı haberi çalkalarken rahatlamamın imkânı yok.

Ama bundan da öte, her şeyin nasıl bu kadar yanlış gittiğini hatırlamak, düşünmek istemediğim tek şey. Kahire'den önce, Killian ve benim taşıdığımız ekstra suçluluk yükünün katlanılabilir olabileceğini ve hatta geçmiş keskin acısını biraz kaybettiğinde azalabileceğini düşünmüştüm. Ama meğer karma daha yeni ısınıyormuş. Ve geriye dönüp baktığımda, bir parçam Kahire'de olan her şeyi hak ettiğimi biliyor.

Yataktan fırlayıp odanın bir ucundan diğerine koşturuyorum ve keşke fırsatım varken Anwat'ın bir tur daha Muy Thai teklifini kabul etseydim diyorum. Biriken huzursuz enerji duygularımı yiyip bitiriyor ve beni aklımı kaçırmakla tehdit ediyor.

Bir şeyi yumruklamak istiyorum. Kötü bir şey. Ya da bana bir şey yumrukladmak. Killian'ın siki gibi. Aramızdaki seksin hatırası içimi ürpertiyor ve bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısıyorum. Ondan biraz istiyorum. Tanrım, buna ihtiyacım var.

"Uyuyamıyor musun?"

Sesini duyunca irkildim. Sonra yüzümden iffetsiz düşüncelerimi okuyabilir diye tekrar dönüyorum. "Hayır," diye bağıyorum.

Konuşmuyor ama hâlâ orada olduğunu biliyorum. Omzumun üzerinden bakma riskini göze aldığımda, on dakika önce boşalttığım buruşuk yatağa bakıyor. Bakışları benimkine döndüğünde elektrik daha da sıcaklaşıyor. "Buradan biraz uzaklaşmak ister misin?"

Gözlerim açıldı. "Ne? Gerçekten mi?"

"Heyecanlanmayın. Sadece çatıya çıkıyoruz."

Biraz sönükleşsem de, apartmandan çıkma düşüncesi, her ne kadar çarpıcı olsa da, çok hoşuma gidiyor. Çünkü kaygımı hafifletmek için aklıma gelen tek yol seks. Çarşaf pençeleyen, saç çeken, terleten türden. Ve Killian'ın hayatıma geri dönmesinden bu yana geçen on iki saat içinde ihtiyacım olandan çok daha fazlasını yaptım bile.

"Tamam."

Başını sallayıp odamdan çıkıyor ve bir dakika sonra koşu ayakkabılarım ve deri şapkamla geri dönüyor. O da şapka takıyor ama ayakları çıplak. Ayakkabısız dolaşmayı ne kadar sevdiğini hatırlayınca içimde bir duygu yumağı oluşuyor. Eşyalarımı giymemi beklerken kendimi bu duyguya karşı dizginliyorum. Ön kapıya doğru gidiyoruz ve o bana dün gece bahsettiği giriş kodu, el izi ve retina taraması işlemlerini yaparken ben bekliyorum. Gözlerimi devirdiğimde bana sırtıyor. "Evet, tam bir baş belası ama buna değersin."

Hiçbir şey söylemiyorum. En az daire kadar çarpıcı olan dış fuayeye ulaştığımızda aynı işlemi tekrarlıyor. Asansöre girdiğimizde cebinden bir anahtar çıkarıyor ve çatı katına çıkmak için düğmeye basmadan önce bir panele yerleştiriyor.

"Tüm bunları son dört gün içinde mi yaptırdın?" diye sordum.

"Hayır. Betty'den bana güvenlik konusunda paranoyak kiracıları olan bir bina bulmasını istedim. Bu şehirde kaç tane olduğunu görünce şok olacaksınız. İçlerinde en iyisi buydu. Sadece birkaç şeyi değiştirmem gerekti."

Asansör bizi cam bir muhafazanın içine fırlatıyor. Bu sefer kapıyı açmak için sadece bir kod ve parmak izine ihtiyacı var.

Öğleden sonra güneşine çıkıyoruz. Yüzümü güneşe doğru kaldırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Killian'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum ama gözlerimi açtığımda ona bakmıyorum. Onun yerine çevreme bakıyorum. Uzun çalılar, dokuma sarmaşıklar ve belirgin bir şekilde yıpranmamış bir görünüme sahip büyük kutu bitkilerle güzel bir şekilde düzenlenmiş. Toprakta da yeni çalkalanmış bir koku var.

"Bunlar da mı yeni?" Aslında bu bir soru değil. Gülümseyip parmağıyla yukarıyı işaret ettiğinde çatıyı neden yemyeşil bir bahçeye dönüştürdüğüne dair bir fikrim var.

Gözetim dronları. Uydular. Normal bir insana, çatı arasını örtücü yeşilliklerle doldurarak aldığı ekstra önlem, folyo şapka takan bir kaçığın komplolar ve Büyük Birader hakkında gevezelik etmesi gibi gelebilir

İzliyordum. Ama bizim durumumuzda bunların hepsinin haklı olduğunu biliyorum. Galveston'ın oluşturduğu tehdit ve Killian'ın beni bulmak için kullandığı aynı görüntüye sahip olma ihtimali ile şimdi daha da fazla.

Onunla ilgili düşüncelerimi şimdilik bir kenara itiyorum. Betty onu bulduğunda onunla uğraşmak için yeterince zamanım olacak. Onun yerine etrafa bakıyorum. Birkaç büyük aileye yetecek kadar büyük görünen yepyeni bir barbekü ızgarası var. Yanındaki masada bir soğutucu duruyor. Ve bir sıra saksi palmiye'nin altında, büyük bir orta masanın etrafına kalın beyaz minderlerle alçak koltuklar yerleştirilmiş. Mekan çok büyük, buradan çok uzak olmayan bir yerde dönüştürdüğümünden çok daha büyük. Ama her ikisi de aynı dinginliğe sahip, ki bu da New York'ta delicesine yüklü değilseniz zor bulunur. Birdenbire, alışılmadık bir nostalji nöbetine tutuldum.

"Benim de böyle bir çatım var."

Bahçede dolaşırken beni takip etti ve şimdi mavi gözlerinde bir parça şaşkınlıkla bana bakıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Ceza Kulübü'nde. Önceden kullanılmayan bir yerdi. Orayı ben tasarladım ve ana kulüpten uzakta bir dinlenme noktasına dönüştürdüm." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum. Birbirimizi tanıma aşamasına hiç gelmedik ya da yakın zamanda gelmeyeceğiz. Nefes almak için bile duraklamadan yasak meyveden ateşli aşıklara dönüştük. Sonra her şey yüzümüze patlayana kadar karışıma uluslararası casusluğun tehlikeli bileşenini ekledik. Sonra elimdeki tek seçeneği kullandım ve deli gibi kaçtım.

Kalın pazularının esnemesini sağlayan o zahmetsiz erkekçe hareketle ellerini kollarının altına sıkıştırıyor. Azgın bir salak gibi bakmamak ve salyalarını akıtmamak için elimden geleni yapıyorum. "Bir gün görmek isterim," diyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum çünkü ona göstermeyi çok istediğimi ağzımdan kaçırmak istiyorum.

"Yani... ceza kulübü mü?" diye soruyor bir süre sessiz kaldıktan sonra kaşlarını kaldırarak.

Omuz silkiyorum. "O zaman iyi bir fikir gibi görünmüştü. Sadece ne kadar tutacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Başını sallıyor. "Konsept kesinlikle ilginç."

"Pek sayılmaz. Etrafta bir sürü suçluluk duygusu var." "Peki bu sana yardımcı oldu mu?" diye soruyor bir dakika daha geçtikten sonra. Biraz sertleşiyorum. "Bu benimle ilgili değil."

"Neden olmasın? Burayı sen yarattın. Ve dört yıl boyunca ona sadık kalacak kadar önemsedin."

"Sadece benim için değildi."

Kaşlarını çatıyor. "Axel için mi? Yani tüm sıkı çalışmanızın meyvelerini mi topluyor?"

Sesinde kabul edemeyeceğim bir kızgınlık titreşimi var. Axel ve Cleo'yu birlikte görene ve bu ikilinin birbirlerine nasıl tepki verdiklerine şahit olana kadar mantıksız kıskançlığının ortadan kalkmayacağı hissine kapılıyorum. Yanıcı bir şeyden bahsediyoruz. Ama aynı zamanda kulübü ilk açtığımızda kendimiz için ayırdığımız ceza odalarını da düşünüyorum.

Axel'in bir sandalyesi ve bir dizi televizyon ekranı var.

Benimkinde bir yatak ve içinde tek bir fotoğraf olan bir kutu var. Dört yıl önce mühürlenmiş ve hiç açılmamış.

Yüz hatlarımı dikkatlice nötralize ediyorum. Killian beni okumakta her zaman ustaydı. O kutudaki sırrı bilmesine gerek yok. Belki de ona söylemeyerek kendimi cezalandırdığım gibi onu da cezalandırıyorumdur. Ama bu cezayı öncelikle ben çekmeliyim. Benim sırrım.

"Axel bir sorun değil, Killian. Ciddiyim."

Çenesi esniyor. "Öyle deyip duruyorsun bebeğim. Ama sana dört yıldır sahip olduğu gerçeğiyle başa çıkmakta zorlanıyorum." Ağzımı açtığımda eliyle beni durduruyor. "Evet, belki cinsel olarak değil ama yine de. Dört yıl. Ben sana ancak bir yıl sahip olabildim. Bu yüzden ondan bahsettiğinde neden çılgına döndüğümü anlamalısın."

Hah. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Ve Şimdi düğündükçe, Killianla birlikte olan herhangi bir kadını aynı Şekilde düğünseydim, muhtemelen benim de mest olmayacağımı fark ediyorum. "Teknik olarak ondan ben bahsetmedim. Sen bahsettin."

Gözleri kısıldı. Yeni bir kavgaya tutuşmadan önce yürüyüp rahat koltuklardan birine çöküyorum. O da beni takip edip yanıma oturuyor. Üstümüzde, minyatür palmiye ağaçlarının oluşturduğu gölgelik bizi gökyüzünden koruyor ama yüzümü ısıtacak kadar güneş ışığı süzülüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. "Gerçekten bir bira içebilirim."

"Benimle bir kez daha kavga etmekten kaçınmaya mı çalışıyorsun?" diye sorar.

"Evet."

İç geçiriyor ve uzaklaştığını duyuyorum. Yarım dakika sonra geri döndü.
"İşte."

Gözlerimi açtığımda soğuk bir Bud Light uzatıyordu. "Teşekkürler." Ondan alıyorum ve birkaç yudum içiyorum.

Kendi şişesinden içmeden bana bakmaya devam ediyor. "Ne?"

"Bira içmeye ne zaman başladın?" diye soruyor.

Biraz gerildim ve bakışlarım onunkilerden uzaklaştı. "Bir süre ." Kendi cehennem dramımın içinde aşağı doğru bir sarmaldayken.

"Bana söylemediğin şey ne bebeğim?"

Tanrım. Hem de çok. Ama bunu, ruhumdan geriye kalanlar sökülüp atılmıyormuş gibi hissetmeden itiraf edebilirim. "Sen terapiye zorlandın. Ben... var olmak için başka yollar buldum."

Gözlerimin içine bakıyor ve ikimiz de sessizce itiraf ediyoruz ki, giden ben olsam da, bu benim için de kolay olmadı. "İçki?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bu itiraf için gerçekten hak etmediğim küçük bir katartik rahatlama hissediyorum. "Bir süreliğine."

"Peki ya diğer zamanlar? Uyuşturucu?" diye sorar.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Yirmi beş yaşındaki bir CEO'nun, lise öğretmenine benzediği için elli beş yaşındaki sekreterini nasıl becermek istediği hakkında üç saat boyunca ağlamasını dinliyorum. Ya da yanlışlıkla komşusunun köpeğini öldürmeyi hazmedemediği için kendini kırbaçlayan bir fitness eğitmenini."

Başını sallıyor ve bakışları düşünceli bir şekilde orta mesafede gezinirken birasından uzun bir yudum alıyor. "Yani kulüp senin için tamamen bir ceza değildi. Kısmen senin kurtarıcındı," diye sessizce gözlemliyor.

Şok beni sarsarken şişe parmaklarımdan kaymaya başlıyor.

Çarpıcı gözleri benimkilere dönüyor, çok fazla şey görüyor. Hissettiğim kadar sarhoş görünmeliyim çünkü bir parmağıyla yanağımı okşuyor. "Sorun yok, bebeğim."

Kendimi geri çekiyorum. "Bu iyi değil. Ve sen neden bahsettiğini bilmiyorsun." Ama bildiğinden şüpheleniyorum. Tanrım.

Killian Knight zeki olmasaydı, Fallhurst Enstitüsü'nde normal inek milyarder varlığını sürdürürken elde ettiği yüksek rütbeye yükselemezdi. Teste hiç girmemiş olmasına rağmen, IQ'su

delicesine yüksek olduğu tahmin ediliyor. Tam da şu anda, tüm o yüksek zihinsel yetkinliğe sahip beynini ve mavi gözlü, zihin karıştııcı yüzünü bana çevirebilmesine içerliyorum.

Pantolonunun cebinden gelen bir bip sesi beni kendimi daha fazla savunmaktan kurtardı.

Ya da gözlerinden taşıtığını gördüğüm sayısız soruya cevap vermek.

Şık bir alet çıkardı ve ekrana baktı. Görüntülenen bilgiler arasında geziniyor ve sonra bana bakıyor. "Bu saha gezisini biraz daha ileri götürmek ister misin?"

Şaşkınlıkla nefes alıyorum. "Nereye?"

"Betty, en az sayıda işleyen CCTV kamerasına sahip kulübe giden bir rota belirledi. Ve dairene giden başka bir rota." Bana baktı. "Önce hangisini vurmak istersin?"

"Dairem," diye cevap veriyorum hemen. "Bu kıyafetle kulübe gidemem."

"Önce bir şeyler yiyelim, sonra gideriz. Tamam mı?"

"Tamam."

"Harika." Aleti yerine koyuyor ve elimdeki soğumuş şişeye başıyla işaret ediyor. "Biranı bitir."

*

Mitch'in hazırladığı akşam yemeğini erkenden yiyoruz ve bu sefer akıllıca davranarak biftek ve salatanın ne kadar harika olduğu hakkında yorum yapmıyorum. Daha sonra Killian yarım saatliğine çalışma odasına çekiliyor. Telefonumdaki uygulamayı kullanarak apartmanımın çevresine yerleştirdiğim güvenlik kameralarının görüntülerini kontrol ediyorum.

Hiçbir şey gözüme çarpmayınca rahatladım.

Geçmişimden gelen diğeri hayalet mesafesini koruyor. Üç hafta sonra, karşılaşmamızın sadece garip bir tesadüf olup olmadığını merak etmeye başladım.

Ama öyle bir şey yok. Eğitimin ilk gününde Killian'ın bana telkin ettiğı şey bu değil miydi? Virginia'daki o karanlık bölgeyi huşu ve suçluluk karışımı bir duyguyla hatırlıyorum. Eğitimi seviyordum, beynimi cehenneme, bedenimi daha beterine sokuyordum. Tesisin arkasındaki ormanda Killian ile yaptığım gizli toplantıları daha da çok sevdim. Bir ağaca karşı becerilmenin, sırtım için ciddi şekilde rahatsız edici olsa da, hala yaptığım en ateşli şeylerden biri olduğunu keşfettim. Ve sürdüğü sürece harikaydı.

Ta ki yakalanana kadar.

Onun tarafından.

Şimdi kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. İki yıllık sessizlikten sonra birdenbire araması beni çok korkutmuştu. Ama beni daha da korkutan şey, üç hafta önce kulüpte onunla karşılaşmak oldu. Axel'i görmek için orada olduğunu öğrenene kadar bunun bir tesadüf olmadığından emindim. Benimle bir daha iletişime geçmedi. Beni rahat bırakmasını söylediğim için mi? Evet, ne zaman dinledi ki?

"Bir var. Ne oldu?"

Vay anasını. Soruların ardı arkası kesilmiyor. Telefonumu saklıyorum ve Killian'a gözlerimi deviriyorum. "Buradan çıkma ihtiyacım dışında mı?"

"Bana bunu yapma," diye tersliyor. İsyan edercesine sessiz kaldığımda beni işaret ediyor. "Bunu senden çıkaracağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ne yazık ki beni korkutan da bu. "Al bakalım. Denemeni izlerken eğleneceğim."

Bu sefer yarı şaka bir geri dönüş yok. Siyah pantolonunun üzerine giydiği lacivert gömleğinin kollarını geriye doğru kıvrırırken tamamen işine odaklanmış durumda. Son yarım saat içinde bir ara saçlarını taramış. Omuz uzunluğuna dikkat ediyorum. Kirli sakalına dikkat ediyorum. Onunla ilgili her şeyi fark ediyorum. Ve Killian Knight denen paket nefes alış verişime öyle bir etki yapıyor ki, bu etkiyle öldüğümde bilim insanlarının bayram edeceğinden eminim.

"Gitmeye hazır mısın, yoksa bütün gece orada durup beni gözlerinle becermekten memnun musun?"

Isı yanaklarımı yakıyor. Yanına gidip onu yumruklamak istiyorum. Sonra ona tırmanmak ve eskiden yapmayı sevdiğim gibi vücudumu onun vücuduna sarmak.

Tanrım. Kendine gel.

Çatıdan döndüğümüzde mucizevi bir şekilde ortaya çıkan sırt çantamı kanepeden çekip koridorda ilerliyorum.

O da peşinden gidiyor ve apartmandan çıkıyoruz. Alt kattaki lobi, apartmanın geri kalanında şimdiye kadar gördüklerim kadar şaşırtıcı derecede güzel. Ayrıca tamamen boş, bu kadar lüks bir yer için garip.

Bunun tasarımdan mı yoksa şanstan mı kaynaklandığını merak ediyorum ve sonra gözlerimi kendime deviriyorum.

Şans diye bir şey yoktur.

Caddeye çıkar çıkmaz Killian elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni kaldırıma park etmiş siyah cipin yanına götürüyor. Kaymadan önce

arka koltuğa geçerken, birkaç metre ötede başka bir cipin rölantide çalıştığını fark ediyorum.

Mitch bizimkinin direksiyonunda, yolcu koltuğunda da başka bir adam var. "Bu Linc. Selam söyle, Linc," diyor Killian.

İri yarı adam, siyah olması ve kafasının tamamen kel olması dışında Mitch'in neredeyse karbon kopyası. Dönüp bana nazik bir gülümseme sunuyor. "İyi akşamlar hanımefendi."

Killian benim adımı vermiyor ve bu sabah Mitch'e de vermediğini fark ettim.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

Trafiğe karışıyoruz. Killian elindeki aletle oynamaya devam ediyor, ben de yönümü bulmak için dışarı bakıyorum. Yukarı Doğu Yakası, Axel'in dairesinden dört blok ötede. Bu bilgiyi kendime saklıyorum.

Birkaç sokak boyunca konuşmuyoruz, ta ki ben stop lambalarında neler olduğunu fark edene kadar.

Killian'a bakıyorum. Küçük aletinde çalışmakla meşguldü. Kaşlarımı çattım. "Bunu sen mi yapıyorsun?"

"Ne?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Işıklardan mı bahsediyorsun? Kırmızı ışıktaki durup beş saniye içinde yeşilden kırmızıya dönmenin seni nasıl delirttiğinden bahsettiğini hatırlıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Evet... ve?"

Gülümsemesi sırtıtmaya dönüşüyor ve küçük aletini bana doğru sallıyor. "Bunun beni de delirttiğini fark ettim."

"Yani..."

Kaşları sallanıyor. "Bana sadık kalırsan her yer yeşil ışık olacak bebeğim."

Ne oluyor lan? "Bunun yasadışı olduğuna eminim."

Gülümsemesi buharlaşır ve demir iradeli Killian geri döner. "CCTV kameralarını kurcalamak da öyle, ama sokaklardan bir an önce çekilmenizi istediğimden kesinlikle eminim. Bunun bedeli birkaç yüz kişinin gidecekleri yere üç dakika geç kalması olacaksa, benim için hiç sorun değil."

Gramercy Park'a yirmi dakikadan az bir sürede varıyoruz. Ben arabadan inip apartmanıma girerken trafik durduğunda devlet başkanları böyle hissediyor olmalı diye düşünüyorum. Yasadışı olabilirdi ama lanet olsun,

Buna çok çabuk alışabilirim. Yine de Killian'a söylemem. Muhtemelen on saniye içinde algoritmayı benim için hediye paketi yapacaktır.

Peki bunun nesi yanlış? diye soruyor küçük, hafif öfkeli bir ses.

Yüzlerce farklı sebep. Dairemin kapısına yaklaştığımda kendime bu nedenlerin neler olduğunu hatırlatıyorum. Anahtarımı yerleştiremeden Killian'ın kolu belime dolanıyor ve beni tekrar bedenine çekiyor.

"Bir saniye bekle," dedi. "Anahtarınızı alabilir miyim?"

Reddetmek istiyorum ama Mitch ve Linc kapımın önünde duruyorlar. Ve içimden bir ses Killian her ne güvenlik kontrolü yapacaksa yapana kadar geçmeme izin verilmeyeceğini söylüyor. Anahtarı teslim ediyorum. Onlar içeride kaybolunca Killian'dan uzaklaşıyorum.

"Benim kendi güvenliğim var, biliyorsun."

Başını sallar ama gözleri kapı aralığında kalır. İki koruma birkaç dakika sonra geri döner. "Her yer temiz."

Dudaklarımı bzyorum ve onlar n kapımın iki yanında konumlanırken aklımdan geçenleri söylemekten kaçınıyorum. İçeri giriyoruz ve Killian keskin bir nefes aldığında kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Tanrım. Bu da ne böyle?"

On İkinci Bölüm

Killian

Oturma odasının ortasında bir direk var. Tekinsiz bir şekilde ...*Kahretsin*. Aklımı alamıyorum. Ham, cinsel görüntüler beynimde istenmeyen senaryolarla savaşıyor. Bakışlarımı sağlam çelik sütundan onun durduğu yere sürüklüyorum. Yüzüne pembe bir sıcaklık yayılıyor. Ama yine de sertçe cevap veriyor: "Tam olarak görüldüğü gibi."

Bir striptizci direği. Hay sikeyim. "Neden?" Sesimin tahrik ve şüpheden kaynaklanan çakıl taşlı sertliğini duyuyorum ve ikisinden de birazcık bile utanmıyorum.

"Çünkü ben istedim." Sesi konuşmanın bittiğini gösteriyor.

Ama öyle değil. Tabii benim çıldırmamı istemiyorsa. Yarım saniye sonra serbest bırakacağım. "Faith..."

Ses tonumdaki bir şey onu kontrolümün kağıt kadar ince olduğu konusunda uyarıyor olmalı. Ya da onun adını kullanmam. Şu anda nefret ediyor gibi görüldüğü isim.

Bakışları bir anlığına benimkilerle buluşuyor, sonra uzaklaşıyor. "Taşındıktan sonra delirmemek için birkaç şey deniyordum. Koşmaya gidemiyordum ya da bir spor salonuna yazılamıyordum. Koşu bandının sesi yaşlı komşumu çıldırtıyordu, bu yüzden başka bir şey bulmam gerekiyordu. Direkt o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Bana çok iyi geldi."

Kırmızı sis dağılıyor ve saf olmayan düşünceler ön plana çıkıyor. Arkamı dönüp direğe bakıyorum ve direğe doğru kaydığını hayal ediyorum. Sikim hevesle karşılık veriyor.

"bir şey gelmesin, Knight," diye tersliyor.

"Çok geç, bebeğim," diye cevap veriyorum, ama yine de direğe bakamıyorum. Tanrım, şu anda benim için dans etmesi için adam öldürürdüm.

Ona bir göz attım. Başını kesin bir ifadeyle sallıyor, kısa bir koridora yönelmeden önce nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Bir an sonra bir kapı çarpıyor. Tahrik olmuş dikkatim direğe dönüyor ve hayal gücüm direğe karşı ona yapabileceklerimle çılgına dönüyor. Kahretsin, o bana neler yapabilirdi. Süper tonlu vücudu bunun için mükemmel. Elim kasıklarına gitti ve

Bakire bir ineğin tüm inceliğiyle kendime dokunuyorum. Beni öldürecekmiş gibi bu öldürücü sertleşmeyi durdurmak için boşuna bir umutla aletimin başını çimdikliyorum ama tek düşünebildiğim Faith'in bacaklarını çelik direğe dolması ya da tepeden baş aşağı sarkarak beni ağzına alıp emmesi.

Yüce Tanrım.

Pantolonuma boşalmak gibi gerçekten hoş olmayan bir şey yapmadan önce dönüp gidiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve dairesinin geri kalanını iyice inceliyorum. Eşyalarına bakarken, dört yıl boyunca bensiz yaşadığı alana bakarken azgın ereksiyonum geri çekiliyor.

Kahire'deki kâbustan sonra benden neden kaçtığını hâlâ tam olarak bilmiyorum. Ancak acil sorunumuz ışığında, şimdilik her şeyi olurlarına bırakmak zorundayım. Ama o konuşma yaklaşıyor. Yakında.

Çok rahat görünen bir dizi kanep ve şık bir halının yanı sıra, her zamanki TV ve eğlence merkezi, birkaç saksı bitkisi, kokulu mumlar, yün bir örtü ve baştan aşağı casus romanlarıyla dolu bir kitaplık var. Bekle, hepsi değil. Bir erotik kitap görüyorum ve kaşlarım havaya kalkıyor. Ona gerçekten dokunmamalıyım. Dokunmamalıyım.

Kitabı üçüncü kez karıştırırken arkamda topuk sesleri duyuyorum. Bir parmağımı çoklu orgazmla ilgili sayfaya yerleştirip arkamı dönüyorum.

"Killian, ben..."

Her ne söylüyorsa boğuluyor çünkü...lanet olsun. Nefesim kesiliyor ve yemin ederim yıldızları görüyorum. "Tanrım, bebeğim. Muay Thai, direk dansı ve şimdi de yatak odandan böyle mi çıkıyorsun? Bana kalp krizi geçirtmek mi istiyorsun?"

Giydiği siyah transparan dantel gömle, belini on inç genişliğinde gösteren sıkıca kapatılmış bir korse ile örtülmüş. Ortaya çıkan etki, uğruna cinayet işleyebileceğimi bildiğim gür, ağız sulandıran bir kum saati ihtişamı çünkü bunu daha önce bir kez yaptım. Ve bu, düz saçlarını, kaşlarının üzerinde duran çok kışkırtıcı kaküllerini ve tatlı, sikilebilir ağızındaki kırmızı ruju görmeden önce bile.

"İşte ben böyle..." Birden durdu ve ihtiyatla bana baktı.

İş için böyle giyiniyorum. Azgın pisliklerin ve pis piçlerin onu bu şekilde gördüğü onca zamanı düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Ama ne kadar denersem deneyeyim, kanım kıskançlıkla kaynıyor.

onu gördüğüm andan beri benim bir parçam.

Yapacağım son şey olsa bile o lanet işi bırakmasını sağlayacağım. Çünkü bahsettiğim kalp krizi her geçen saniye daha olası görünüyor.

Gözlerimi, yumuşak derinin sevgiyle sarmaladığı bacaklarının arasındaki o kaba, küçük üçgen boşluktan, kalçalarının kıvrımından, görmek, dokunmak ve tekrar tatmak için can attığım göğüslerine doğru sürüklüyorum. Derin bir nefes alıyor ve sikim acı içinde ıııklık atıyor.

"Ne diyordun?" Sesim lanet bir kirpi yutmuşum gibi çıkıyor ve bu umurumda bile değil.

"Bu... umm, düşünüyordum." "Ben de öyle."

Bakışları yüzüme geri dönmeden önce elimdeki kitaba gidiyor. Eğer köpek kulakları bir gösterge ise, seks hakkındaki kitabı birçok kez okumuş. "Galveston sorununuz hakkında, Killian. Striptiz direği değil... ya da aklından her ne geçiyorsa."

Kitabı rafa geri koyuyorum. Sonra konuşulacak başka bir şey. Eğer esarete, tantrik sekse ya da derin oral sekse ilgi duyuyorsa, bunu kesinlikle bilmek istiyorum. "Güven bana, tatlım. Şu anda ne düşündüğümü bilmek istemezsin," diye cevap veriyorum ama ortak düşmanımızdan bahsetmek beni derin, temizleyici bir nefes alıp zihnimi odaklayacak kadar ayıltıyor. "Tamam, duyalım bakalım."

İnce çizmeleriyle bana doğru yürüyor ve en yakın ipi bulup onu o lanet direğe bağlamamak için elimden geleni yapıyorum Onun yerine ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Kulüpte altı yüz üyemiz var. Ve birkaç bin potansiyel üyenin ismini de ya deli oldukları ya da eğilimleri başka tür bir kulübe daha uygun olduğu için geri çevirdik. Ya da bir hapishane hüccresinin kilitli kapıları ardında," diye ekliyor kırmızı dudaklarını sıkarak.

Dikkatimi onun ağzından çekiyorum. "Kayıtları sakladın mı?"

Başını sallıyor. "Kulüpte bir USB bellekte duruyor."

"Tamam, isimlerini seks kulüpleri ve genelevler listesiyle ya da reşit olmayanların seks ticaretiyle ilişkili kişilerle karşılaştırabiliriz. Eğer bir şey çıkarsa, Betty daha derin bir araştırma yapabilir."

Yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "Moses ve Galveston ile

Fallhurst'un halkaları sökmesi için yeterince şey yapmıştık." Ağır ağır nefes veriyor. "Ama şimdi Galveston'ın hayatta olduğunu ve muhtemelen hâlâ aktif olduğunu biliyoruz."

"Seks çetesini yeniden canlandırmayı planladıklarını varsaymak zorundayız. Ajanları öldürmek Kahire'nin intikamını almak için olabilir ama yakın zamanda emekli olmayı planlıyor olsalardı muhtemelen ekibi ortadan kaldırmazlardı." İçimi çektim. "Her zamanki nakliye konusuna ve belki de sınır devriyelerine odaklanacağız. Şu anda Phillips Black'in başında kim varsa ona bakmamız gerek. Şirket içinde kaçakçılıktan haberdar olan insanlar olabilir. Ya da Raj hâlâ saklandığı yerden ipleri elinde tutuyor olabilir."

"Sence çalışanlarının bir listesini alabilir miyiz?" diye soruyor. "Bunu yapabilirim."

Başını sallıyor. "Tamam."

Odadan çıkmak için dönüyor ve gözlerim hemen kalp şeklindeki kışına ve tepesini okşayan düz saçlarına kayıyor. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Sırtı sertleşiyor ve adımları bir milisaniye için duraksıyor, ama yürümeye devam ediyor. Elinde küçük bir çantayla geri döndüğünde, aletimdeki ağrıya masaj yapmamak için sadece enseme masaj yapıyorum.

"Gitmeye hazırım."

"Harika." Sesim hâlâ gergin. Kahretsin, tüm vücudum gergin. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim bilmiyorum. Yine de cesaretimi toplayıp onu kapıya kadar takip ediyorum.

Betty'nin Hell's Kitchen ve Punishment Club'a çizdiği rota bizi oraya rekor sürede ulaştırdı. Faith bir kod giriyor ve bir yeraltı otoparkına giriyoruz.

Cipten çıkıp bizi asansöre kadar takip eden Mitch ve Linc'e bakıyor. "Burada kalıyorlar, değil mi?"

Gözlerimin benim adıma konuşmasına izin verdim.

"Killian, yanımda korumalarla işe gelemem," diye itiraz ediyor.

Asansörün düğmesine basıyorum. Asansör geldiğinde, onu nazikçe içeri yönlendiriyorum. "Tartışılmaz."

Nefesinin altında küfrediyor ve bizimle birlikte küçük alanı dolduran iki dev adama bakıyor. Gözlerindeki şeytani ışık aklımdan öç almayı geçirdiğini söylüyor. "Umarım ilgi odağı olmak sizi rahatsız etmiyordur. Cuma geceleri... ekstra özel gecelerdir ve bu sonsuz kaslarla, bu geceki program için başlıca yem malzemesisiniz."

Mitch'in yanağındaki bir kas geriliyor ama Linc her zamanki gibi soğukkanlılığını koruyor. Onları rahatlatmıyorum, çünkü onlar yetişkin insanlar ve ayrıca benim ateşim de onun dar deri pantolonu ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla arabadan asansöre yürüyüşünü izlemekten çok yüksek. "Kibar ol, tatlım."

Bakışları bana havasında olmadığını söylüyor. "Ben sadece onları uyarıyorum."

Ana resepsiyon alanına girdiğimiz anda ne demek istediğini anlıyorum. Duvardan duvara deri oyunun adı. Tam olarak BDSM değil, ama açıkta devam eden iğrenç faaliyetleri gizlemek için hiçbir çaba yok. Ve bu sadece giriş katı.

Vücudumdaki her kas sıkıca kenetleniyor. Ne olduğunu anlamadan kolumu onun etrafına doluyor ve onu en yakın duvara yaslıyorum. Ellerimi başının iki yanına koyup vücudumla onu sıkıştırıyorum. "Bana bir daha bu saçmalıklara bulaşmadığını söyler misin?" Sesim pamuk ipliğine bağlıymışım gibi çıkıyor. Ve bunu hissediyorum.

Gözleri kısıldı. "Ciddi misin? Şimdi olmaz-"

"Evet, hemen şimdi. Seni omzuma atıp buradan götürmeme bir kalp atışı kaldı. Eğer istiyorsan, soruma cevap ver."

Sinirli bir nefes veriyor. "Cinsel hiçbir şey. Asla."

Bastırdığım nefesimi serbest bırakıyorum ve sonra içimi kemiren birçok sorudan birini soruyorum. "Peki ya dairendeki kitap? Erotizm üzerine olan mı? Bu tür şeylere ilgi duymanın bir nedeni var mı?"

Seksi perçemlerinin arasından bana göz kırpmıyor ve köle olduğum için sikim kalkıyor. "Her zaman işlerin daha maceracı tarafıyla ilgilenmediğimi nereden biliyorsun?"

"Sikişme şeklimiz pek vanilya sayılmazdı bebeğim," diye belirtiyorum. "Ama ihtiyacın olursa senin için işleri hızlandırmaktan mutluluk duyarım."

Yeşil gözleri bir ton daha koyulaşüyor ve nefes alış verişleri yoğunlaşıyor. "Bırak beni, Killian. Adamlarınız için özel bir geçiş izni ayarlamam gerekiyor yoksa yukarı çıkmalarına izin verilmeyecek."

Şakaklarım zonklamaya başladı. "Peki üst katta ne var?" "Bırak beni, sana bir tur attırayım."

Bir tur istediğimden emin değilim. Aslında, emin olduğum tek şey onun buradan gitmesini istediğim, dün olduğu gibi. Ama ellerimi bırakıp geri çekiliyorum.

"Yolu göster."

Her şekil ve boyutta çıplak ve neredeyse çıplak bedenlerin yanından geçiyoruz. Havada seks kokusu var ve sanki hepsi dev bir seks partisine başlamak için bir tür işaret bekliyor. Mitch ve Linc'e bakan birkaç pumayı yakalıyorum. Şanslarına, iki adam da kendilerini tutuyorlar. Daha doğrusu önlerine bakıyor ve önlerindeki deri fiskelerinin hiçbirisi olmuyormuş gibi davranıyorlar. Ateş altında cesaret. Sanırım bu yüzden onlara büyük paralar ödüyorum.

Başka, daha sessiz bir resepsiyon alanına yaklaşıyoruz. Masanın arkasındaki çekici siyah kız Faith'e gülümsüyor. "Merhaba, B."

Gülümsemesine küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Hey. Axel buralarda mı?"

"Daha yeni . Ofisinde."

"Teşekkürler. Benim için iki kart ayırabilir misiniz lütfen?"

Resepsiyon görevlisi başını sallıyor ve iki gümüş kartı taşınabilir bir makineden geçirip uzatıyor.

Başka bir asansöre binip birkaç kat daha çıkıyoruz. "Bu alan sadece altın ve platin üyeler için. Buradan itibaren her kata erişmek için bir karta ihtiyacınız var, ancak gümüş kartlar sizi yalnızca dördüncü kata götürür. Ondan sonra ya üye olmanız ya da özel bir davetiye almanız gerekiyor." Çıktığımız katta da alt kattakiyle aynı tema işleniyor ama daha az insan ve daha sofistike bir ortam var.

Bu müdavimlerin Faith'i tanıdığı da açık. Birkaç kişiye başıyla selam veriyor ve birkaç kişiyle daha sohbet ediyor. Teşekkürlerinin dostça ama profesyonelce olduğunu fark ettiğimde boğazımda kilitlenen nefesi dışarı veriyorum. Yine de bu kadar yeter. İyi stoklanmış bir barda duruyoruz ve benim için bir içki - buzlu Hine - sipariş ediyor. Gergin hislerim biraz yatışıyor. En sevdiğim içkiyi unutmamış. Bardağı bana uzatırken parmaklarımız birbirine değiyor ve aceleyle küçük bir nefes alırken dudaklarının ayrılışını izliyorum.

Ben daha yorum yapamadan başıyla korumalarını işaret etti. "Onları Axel'in ofisine geri götüremem. Barda kalmaları gerekecek."

Çıkışların nerede olduğunu ve olası tehditlerin nereden gelebileceğini hesapladım. Omurgama yaslanan Glock da güven verici bir varlık. "Tamam."

Şaşkınlık gözlerini aydınlatıyor. Gülümsedim, içkimi geri attım ve boş bardağı

Tezgâhtaki bardak. Resepsiyon alanından çıkıyoruz ve şaşırtıcı derecede aydınlık bir koridordan geçiyoruz. "Burası acemi katı. Burada işleri daha az... ağır tutuyoruz." Her kapının yanındaki monitörleri işaret ediyor. "Ayrıca ilk birkaç hafta herkese göz kulak oluyoruz."

Bazı monitörler karanlık, bazıları ise kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini tam renkli olarak gösteriyor. Başkalarının seks yapmasını izlemekle ilgilenmediğim için gözlerimi kadınımdan ayırmıyorum. "Yani aşağıdaki Yanan Adam seks çadırı senaryosu her Cuma gerçekleşiyor mu?"

"Hemen hemen."

"Bu daha çok günaha, daha az cezaya benziyor."

Gülümsüyor. "Herkes yabancıların önünde kendini teşhir etmekten hoşlanmaz. Herkes başka bir insan tarafından dokunulmaktan hoşlanmaz. Alt kattaki grupta terapistinin anksiyetesi için kulübü önerdiği kızıl saçlı biri var. Nedenini Tanrı bilir. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama o ısrar etti. Bu teknik olarak bir ceza değil ama onun için bir istisna yaptım ve işe yarıyor gibi görünüyor, bu yüzden..." Omuz silkiyor.

Sessizce etkilendim. Yine de onu bir an önce buradan uzaklaştırma ihtiyacını ortadan kaldırmaya yetmiyor. Bu kulübü neyi kanıtlamak için kurduysa, artık yoluna devam etmesinin zamanı geldi.

İkinci katı geziyoruz ama daha ileri gitmeyi reddediyorum. Üst katlarda neler olduğunu görmeme gerek yok. Ben anladım. Asansörle bodruma iniyoruz ve üzerinde *Özel* yazan güvenlik kapılarından geçiyoruz. Sade görünümlü bir kapının önünde duruyor ama içeri girmeye isteksiz görünüyor. "Burası benim ofisim."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "İçeride duvara zincirlenmiş çıplak bir adam olmadığı sürece gergin olman için bir sebep yok. Eğer varsa, başın büyük belaya girmek üzere demektir."

Gözlerini deviriyor ve şifreyi giriyor. Kapının mandalı açılıyor ve içeri giriyoruz. Gri halının üzerinde yürüyor, çantasını atarken bakışları benimkilere kayıyor.

Büyük bir pencerenin altında antika bir masa ve sandalye duruyor. Şık bilgisayar, kırtasiye malzemeleri, lamba, portmanto ve onları sevdiği için birkaç saksı bitkisinden oluşan olağan ofis aksesuarları her zamanki yerlere serpiştirilmiş. Bir duvarın yanında minderleri ve yün battaniyesi olan geniş, rahat bir kanepe var. Kısmen açılmış bir dolaptan birkaç kıyafet, daha fazla battaniye ve birkaç yastık görüyorum.

Zaman zaman eve gitmek yerine burada uyumuş olabileceğine dair endişe verici düşünce dışında, olağan dışı bir şey yok. Yine de gergin görünüyor.

Kafamdaki ampulün yanması biraz zaman alıyor.

Bu dört yıldır onun alanı. Başlangıçtan mega başarıya taşıdığı bir konsept. Daha önce sahip olmadığı sağlam bir şeyde kendi hissesi. Onu ev hanımlığından casusluğa taşıdım ama o hâlâ benim dünyamdaydı ve benim kurallarımla oynuyordu.

Faith Carson, hayatın hangi alanında olursa olsun canına okuyacak. Ama herkesin iyi bir iş çıkardığının ihtiyacı vardır. Özellikle de yarattıkları şeyi kısa sürede geride bırakmaları beklendiğinde.

Kahretsin. Onu bu konuda zorlama kararından pişman değilim, ama bu konuda tam bir piç olduğum için biraz kötü hissediyorum.

Yanına gidip ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. "Üst kattaki tüm o çıplaklıkla ilgili çekincelerimi bir kenara bırakırsak, burada yaptıklarından cidden etkilendim bebeğim."

Biraz rahatlıyor ve hatta gülümsemeyi bile başarıyor. "Teşekkür ederim."

Başımı sallıyorum. Sonra etrafa biraz daha bakıyorum. Üzerinde *B* harfi yazılı bir mektup açacağı dışında hiçbir kişisel eşya yok. Gizliliğini gizli tuttuğu ve güvenliğini sağladığı için onu takdir etsem de, geçmişini bu kadar etkili bir şekilde silmiş olması beni biraz rahatsız ediyor. Bu odadan çıkıp gidebilir ve kimse burada olduğunu bilmez. Ve bu benim şu anki amaçlarıma uygun olduğu için, buna çok da üzülüyorum.

"USB belleği almak ister misin?" Ben soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor ve masasının arkasındaki kasaya doğru yürüyor. Kilitlemeden önce iki flash disk çıkarır.

Biraz rahat bir nefes aldım. "Artık gidebilir miyiz?"

Başını sallar. "Bir dakika içinde. Önce Axel'i görmem gerek."

On Üçüncü Bölüm

Killian

Başka bir hayatta, Axel Rutherford ve ben, onu hayatımda tutmayı seçip seçmediğime bağlı olarak, ya en iyi arkadaş ya da azılı düşman olabilirdik.

İkimiz de olmayacağız çünkü ona her iki şekilde de hak iddia etme şansı vermek niyetinde değilim.

Dün gece Faith'le telefonda konuşurken ses tonunda duyduğum ve hemen nefret ettiğim şeyle bir ilgisi olabilir. Mülkiyetçiydi. Sanki kadınının bir parçasına sahip olduğuna inanıyor gibiydi. Faith uyurken onu araştırmak için harcadığım bir saatten sonra, acımasız, sahiplenici bir tip gibi , bu yüzden bu sonucun haksız olmadığını biliyorum.

Ofisine girdiğimizde masasından kalkan adam bu sonucu doğruluyor. Kız söz konusu olduğunda kibirli bir piç olabilirim, ama o sahiplenici bir pislik gibi görünüyor. Ve bu ikimiz için de iyiye işaret değil.

Ayrıca, kadınların bayıldığı o düşünceli yüz ve zeki gözler onda var.

Örneğin kanepede oturan esmer kadını ele alalım. Ona bakarken öyle ateşli bir yoğunluk hissediyor ki, eğer Faith'e her baktığımda bunu kendimde fark etmeseydim, rahatsız edici olmanın sınırına varırdım.

Ancak Axel'in bakışları kendi kadınında değil, benimkinde.

"B, seni monitörlerde gördüm. Bu gece işe gelmeyeceğini söylediğini hayal edebilirdim."

"Evet, fikrimi değiştirdim."

"Yeterince adil. İşe maiyetinle gelmenin bir sebebi var mı? Bana haber vermeden kulübün politikasını yine mi değiştirdiniz?"

"Kâr ettiğimiz sürece sana ne?" diye soruyor.

"Haklısın, bilmiyorum. Ama yine de işe gelmek için neden iki cipe ihtiyaç duyduğunuzu bilmek istiyorum."

Hâlâ onunla konuşuyor ama bakışları bana kaydı. Doğrudan. Tehditkar değil ama vaat . Bir kova dolusu. Serbest bıraktım

vahşı bir gülümsemeyeyle aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi uzattım. "Killian Knight. Bu muhtemelen benim hatam."

"Axel Rutherford." El sıkışıyoruz ve bir süre sonra gözleri kısılıyor. "Sen şu şeyi icat eden teknoloji adamısın... Neydi o? Bir süper mikroçip mi?"

Başımı sallıyorum. Birkaç saniye daha hayali boynuzlarımızı kilitliyoruz ve diğer yeteneklerimin ona yabancı olmadığını hissediyorum. süre sonra gözlerini benden ayırmadan başını Faith'e çeviriyor. "O sana mı ait?"

Yüzü sertleşiyor ve yanakları sevimli bir şekilde kızarıyor. "Ne oluyor Axel?" Dudaklarım seğiriyor. Tamam, belki de Axel Rutherford'u yok etmenin yollarını henüz tasarlamayacağım. "Ben ona aidim. İkimiz için de daha kolay olur.

bu şekilde."

Axel'in omuz silkmesi aynı farkı düşündüğünü gösteriyor. Buna itiraz etmiyorum. Dikkatini tam olarak Faith'e odaklamadan önce bir süre daha birbirimizi inceliyoruz. Hissettiği her neyse çenesinin esnemesine neden oluyor. "Her şey yolunda mı?" diye ısıırıyor.

Nefesimi tutuyorum. Bir süre alt dudağıyla oynadı. "Biraz ara vermem gerek."

Axel kollarını kavuşturur. "Kesinlikle hayır. Talep reddedildi."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ki kimse yumruk yaptığımı görmesin. Yumruk atmak sadece buradan çıkmamızı geciktirir. "Gerçekten sormuyordu," diyorum, sesimin granit gibi sert olduğunun farkındayım.

Axel'in bakışları tekrar bana dönüyor. "değil miydi? Yemin edebilirdim-"

"Kimse beni tanıştırma zahmetine girmediğine göre, ben Cleo McCarthy." Esmer kadın koltuktan kalkıp bize katılıyor ve Faith'e gülümsüyor.

"Üzgünüm Cleo," diye mırıldandı Faith. "Bir sik ölçme yarışmasının ortasında kalmış gibiyim."

Cleo gülümsemeye çalışıyor ama yüzündeki gerginlikten dolayı bunu pek başaramıyor. "İnan bana, anlıyorum. Bugün seni görmeyi umuyordum." Axel'in bakışları Cleo'ya kayıyor, kilitleniyor ve öylece kalıyor. Bakışları ateş gibi ama uçucu bir şeyle yüklü. Axel ve sevgilisi arasında ne oluyorsa -ki olduklarından hiç şüphem yok- ikisi de pes etmiyor.

Tıpkı benim hayatımda olanlara benziyor. "Evet, bir şey çıktı."

Cleo başını sallar. "Evet, Axel söyledi. Bir ara tekrar öğle yemeği yemeyi çok isterim."

Faith dudağını ısırır ve Axel'in bakışları keskinleşir.

"Onu rahat bırak Cleo," diye söylendi. "Görünüşe göre uğraşması gereken daha büyük sorunları var."

Faith ona ters ters bakar. "Kendi adıma konuşabilirim, teşekkürler." Cleo'ya geri döner. "Ne zaman yapabileceğimden emin değilim. Seni arayıp haber veririm, tamam mı?"

Cleo başını sallıyor ve bakışları Axel'e kayınca biraz geriliyor olsa da tekrar gülümsüyor. "Elbette."

Faith aralarına bakar ve kaşlarını çatır. "İkinizin arasında her şey yolunda mı?"

Axel, "Sen kendi işine bak, B," diye yanıtlıyor.

Kadın gözlerini deviriyor. "Cleo?"

Cleo, "Bir... anlaşmazlık yaşıyorduk," diyor.

Axel gülümser. "Doğru değil. Anlaşmazlıklarımız sona ermişti. Yaptığı hatanın farkına varmıştı ve yeniden arkadaş olmak üzereydi. Öyle değil mi tatlım?"

Cleo, "Rüyada görürsün," diye tersliyor ama sözlerinin ardındaki yüklü özlemi hissediyorum.

"Rüyalarım hep seninle ilgili olduğuna göre, çok haklısın."

Odanın üzerine koyu bir sessizlik çöktü.

Boğazımı temizliyorum. "Bunu devam ettirebilir miyiz?"

Axel'in bakışları bir an daha onun üzerinde kalıyor ve sonra başını sallıyor. "Bu iş hallolduğuna göre, tabii. Ne ?" diye sorar. ". Belirsiz bir süre. Şu itibaren." tekrarlar.

Axel masasının etrafında dönüyor ve bir kalçasını köşeye sıkıştırıyor. "Bunu üzerime atmak için iyi bir zaman, B."

Dişlerimi gıcırdatmamaya çalışıyorum ve ona taktığı isimden hâlâ rahatsız olduğumu fark ediyorum. "Planlanmış bir şey değildi," diyorum. "Ama yapacak bir şey yok."

Bunu içine sindiriyor ve omuz silkiyor. "Eğer o sana aitse ve bunu yapman , o zaman-"

Faith, "ederim, bunu bir daha söylersen seni yumruklarım," diye tersledi.

Bu kadar saçmalık yeter. Arkasından yaklaştım ve elimi saçlarının altından geçirerek ensesini kapattım. "Sen. Aitsin. Bana. Bana. Bunu biz yapıyoruz. Anla bunu

ve Şu işi ," diye kulağına homurdanıyorum. "boşa zaman harcıyoruz."

Dudakları aralanıyor ama bir Şey söylemiyor. Bir sŭre sonra usulca nefes veriyor. Onu hızlıca sıkıyorum, bırakıyorum ve geri çekiliyorum.

Axel'in kaşları çatılır ve başını sallar. "Lanet olsun, bu gŭnŭ gŭreceđim hiç aklıma gelmezdi."

Faith ona ters ters bakar. "Oh, her neyse. Siktir git Axel."

Ayađa kalkıyor ve kız arkadaŐının yanına gidiyor. Bir sŭre ona bakıyor, parmağını ağzının ūzerinde gezdiriyor ve sonra arkasını dŭnŭyor. "Tamam, gitmen gerekiyorsa git. Yapacak iŐlerim var, ūzellikle de bu saçmalık yığını kucağıma bıraktığın için."

"Melodramatik olma. Gittiğimi fark etmeyeceksin bile."

"Tam bir belasısın B, ama fark edeceğim," diyor.

Artık Axel'in Faith *dışında* başka bir kadına takıntılı olduğuna dair kanıtım olduğuna gŭre, sŭzlerinin beni çok fazla etkilemesine izin vermemeyi seğıyorum.

"Diğer kulŭplerinizdeki yŭneticilerden biri yerine geçene kadar Jade devreye girecek. Viper Red'deki iyi olacaktır" diyor.

KaŐımı kaldırıyorum. "Jade mi?" Jade'in kim olduğu umurumda olmamasına rağmen soruyorum. Ama bilgi kraldır ve ne kadar yararsız gŭrŭnŭrse gŭrŭnsŭn bilgi toplamak içime iŐlemiŐtir. Ayrıca, Faith'in benden bir Őeyler sakladığından hâla yŭzde yŭz eminim, bu yŭzden her bilgi hayatı ūnem taŐıyor.

"O alt kattaki resepsiyonist. İzin gŭnlerimde yerime bakmaya başladı ve Şu ana kadar harika iş ııkardı. Şimdilik gŭrev almaması için bir neden gŭremiyorum."

Axel baŐını sallıyor ama bakıŐları ve elleri Cleo'nun ūzerinde geziniyor. "Harika. Hallolduđuna sevindim. Őimdi izin verirsiniz..."

"Bir Şey daha var." Ona bakıyorum ama Faith tereddŭt ediyor. "Sŭyle ona, bebeğim." Axel dikkatini bize verdi. "Neyi sŭyleyeyim?"

Parmak bellekleri havaya kaldırıyor. "Ayrıca mŭŐteri listesinin bir kopyasını da yanımda gŭtŭreceđimi haber vermek için geldim. Ve ūyeliđini reddettiğimiz baŐvuru sahiplerinin listesini."

Axel bu haberden pek de rahatsız olmuŐa benzemiyor ama ellerini indiriyor ve bakışlarını tetikte tutuyor. "Tamam... Buna neden ihtiyacın var?"

O konuŐamadan ben baŐımı sallıyorum. "Sŭylememeyi tercih ederiz. Ama elimizde olması ūnemli. Hepsini."

Odada gergin bir sessizlik hakim. Bu onun kredisi.

ve neyin tehlikede olduğunu anlar. Gerçi uzun vadede bunun bir önemi olmazdı. Axel bu konuda değerli olmak istediğine karar verirse kulübün veri tabanını hacklemek çocuk oyuncağı olacaktır. Ama zorunda kalmazsak daha kolay ve zaman kazandırıcı olur.

"Peki," diyor. Elini cebine atıyor, bir kart çıkarıyor ve bana uzatıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ondan alıyorum. "Teşekkürler. Eğer iyiliğinin karşılığını verebilirsem, bana haber ver." Axel ilerliyor ve Faith'in önünde duruyor. her şey geriliyor. Ona dokunmak gibi bir şey yapmayı düşünmese iyi olur. Ya da onu öpmeyi. Gözleri bir an için kızın yüzünde kısıldı. "Al

Kendine iyi bak."

Başını
sallıyor.

Bana döndü. "Ona bir şey olursa, seni ." Tamam, yeterince adil.

"Ona bir şey olursa, sana izin veririm."

"Aman Tanrım. Bu göğüs gümbürtüsü arasında kendinizi nasıl duyabiliyorsunuz?" Faith tersledi. Neredeyse onun için üzüleceğim. Neredeyse, çünkü etrafına attığımız testosteron bombalarının bedelini ödeyeceğimi biliyorum. "Eğer kankalık ve horoz sallamayla işiniz bittiyse, ben şimdi gidiyorum," diye sabırsızca çıkışıyor.

Axel ağzını açıyor.

Elini kaldırdı. "Bana pısrık kelimeler kullanmasan iyi edersin Axel."

"Tamam. Ofisimden defol git, B."

Cleo'ya bakar ve Axel'e söylediği sert sözlerin aksine Faith'in yüzü bir an için yumuşar. Gülümsüyorlar ve o da dönüp odadan çıkıyor. Onu ofisine kadar takip ettim. Şüphelendiğim gibi, duvara gömülü bir kasanın kilidini açıp ihtiyacı olan diğer şeyleri alırken bana soğuk davranıyor. Elimi uzattığımda sessizce parmak bellekleri uzatıyor ve bakışları ofisi tarıyor.

"Daha ne kadar kalmanız gerekiyor? Başka bir şey yapman gerekiyor mu?"

Omuz silkiyor. "Hayır. İstedğim zaman gidebilirim."

"Peki, bunu hemen şimdi , olur mu?"

Belki de cesur bir yüz ifadesi takınıyor, ama biz dışarı çıkmadan ve kapıyı arkasından kapatmadan önce odaya sevgiyle, uzun uzun bakmaması beni hala rahatsız ediyor.

Kahire'de beni bırakıp gitmesi bu kadar kolay mıydı? Bir an bilinci yerinde değildi, makinelere bağlıydı ve hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Sonra gitmişti. Ölüp ölmediğini merak ederek geçirdiğim saatler hayatımın en kötü günleriydi. Beni terk etmeyi planladığını bilmemin tek yolu, ortak ajans harcama eksik fonlar şeklindeki en zayıf izdi.

Çıkışını titizlikle planladığının ortaya çıkması beni günlerce şaşkına çevirdi. Bu yüzden onun yanında gardımı indiremeyeceğimi biliyorum.

Asansöre girdiğimizde bakışları benimkilere kayıyor. Yüzümde gördüğü şey gözlerini kaçırmasına neden oluyor.

Mitch ve Linc'i almak için barda durduk. Beş dakika sonra SUV'a geri döndük.

"Evime geri dönmek istiyorum," diyor.

Başımı salladım. " bir şey olmayacak. Güvenliğiniz bok gibi."

Bana buz gibi bir ateşle bakıyor. "Benim güvenliğim kesinlikle iyi."

"Nereden biliyorsunuz? Hiç test edildi mi?"

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor.

"Gözetiminiz oldukça yeterli, bunu kabul ediyorum, ama tek gereken ön kapınıza iyi bir tekme atmak ve her şey biter. Yani, hayır, oraya geri dönmüyorsun. Ayrıca, iki ayrı dairede yaşamıyoruz. Dışarıda bir tehdit varken olmaz. Her şey bittiğinde bunu tartışabiliriz."

Uzun ve yavaş nefes veriyor. "Peki. Eşyalarım ne olacak?" "Çoktan halledildi."

Gözleri açıldı. "Ne?"

"Dedim ki-"

"Ne dediğini duydum, Killian. Sadece seni ciddi bir şekilde sakatlamadan yarına çıkıp çıkamayacağımızı merak ediyorum."

Kulüpten ayrıldığımızdan beri ilk kez gülümsüyorum. Kendimi biraz hafiflemiş hissediyorum. Ama araç bir çukurun üzerinde zıpladığında ve vücudu onunla birlikte müstehcen bir şekilde hareket ettiğinde bunun çok uzun sürmeyeceğinden oldukça eminim. Tenindeki deri ve dantel görüntüsü beni çıldırtıyor. "Denemekten memnuniyet duyarsın."

Sesimdeki değişikliği fark ediyor ve yutkunuyor. "Nasıl..." Boğazını temizliyor. "Galveston'u ne kadar geniş bir alanda arayacaksınız?"

Aramızda titreşen konuyu değiştirmesine izin verdim. Şimdilik. "Karaya çıktığında doğruca Georgetown'daki babasının evine gitti. Yani Galveston

Senior hala işin içinde. Ne kadar derin olduğu henüz belirlenmedi. Oğlunun Afrika'ya yardım götürmeye başlaması için yaptığı anlaşmalar ile kaçakçılığın hızla artması arasında bir bağlantı olduğunu zaten biliyoruz. Ancak Galveston ailesi son iki yılda havayolu teçhizatı işini ikiye katladı. Yani artık nakliye işine ihtiyaç duymuyor olabilirler. Uçakların içinin neye benzediğini hiçbir zaman göremedik, bu yüzden kargolarını taşımak için gizli bölmeler mi inşa ediyorlar yoksa yetkililere gözlerini kaçırmaları için rüşvet mi veriyorlar bilmiyoruz. Ya da her ikisini de."

Kaşları çatıldı. "Bir düzineden fazla ülkenin yetkililerinden bahsediyoruz. Her şeyi kontrol etmek cehennem gibi bir iş."

Bir süre sonra başımı salladım. "Evet." Süper bilgisayarımdan tüm bu araştırmayı yapmasını istemenin muazzam bir görev olduğu gözümünden kaçmadı. İnsan bakış açısının her soruşturma için hayati önem taşıdığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Yerde botlar olmadan, başarabileceğimiz çok şey var.

Apartmanıma varıp asansöre bunu düşünüyorum. Mitch ve Linc de bizimle geliyor ama bir kat aşağıda iniyorlar.

Kaşlarını kaldırıyor ama bir açıklama istemiyor, ben de ona bir açıklama yapmıyorum. Asansörden çıktığımızda benden önce yürüyor. Kapıyı açmamı beklerken kalçalarını sallaması ve parmaklarını kasıtlı olarak kalçalarına vurması Axel'in ofisinde olanların intikamını aldığımı gösteriyor. Alarmları devre dışı bırakıp daireye girmemize izin verdiğimde hafifçe terliyorum.

İçeri girdiğimiz anda "Üstümü değiştireceğim" dedi.

"Bence bu iyi bir fikir," diye cevap veriyorum bara doğru ilerlerken. "Sana bir içki hazırlayayım mı?" Omzumun üzerinden atıyorum.

Başını yavaşça, kararsızca sallıyor ve yüzünde küçük bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Biraz dengesiz hissettiğinden şüpheleniyorum. Ben de onun sürekli uyguladığı baskı yüzünden taşaklarım düşecekmiş gibi hissediyorum. Sanırım eşitiz.

Ben bir kadeh Hine doldurup geri devirip bir tane daha doldururken ayak sesleri kayboluyor. Geniş pencereye doğru yürüyüp geceleyin New York'un muhteşem manzarasını seyrederken bunu içiyorum. Elimi cebime atıyorum ve Axel'in kartvizitiyle karşılaşıyorum. Kartviziti çıkarıp bakıyorum. İş unvanı ya da iş adresi yok, sadece adı ve telefon numarası siyah zemin üzerine altın kabartmayla yazılmış.

Adamın askeri geçmişi bir sır değil. Ailesinin mafya geçmişi ve şu anda yaptığı işle birleştiğinde, muhtemelen insan gücü sorununuzu üzecek doğru kişi olacaktır. Ve eğer Faith'in geçmişini bir kez bile sorgulamadan dört yıl boyunca onunla ortaklık yaptıysa, o zaman büyük olasılıkla sağduyulu olacağına güvenilebilir.

Kartı cebime geri koyuyorum. Düşünecek bir şey belki ama şimdi değil. Cebimdeki diğer nesneler, parmak bellekler öncelik istiyor. Konyağımdan bir yudum daha alıp çalışma odama gidiyorum. Bilgileri indirip özel arama koduma giriyorum ve parametreleri aklıma gelebilecek tüm olası senaryoları içerecek şekilde genişletiyorum.

Sonra sandalyeme geri oturup bardağı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Yatağa gitmek istemiyorum. Onsuz olmaz. Ve o sinirli bir ruh halindeyken, bu lanet olası uzun bir gece olacak.

Yine de sikim mesajı almadı. Kapı aralığında belirdiğinde zonkluyor ve sıçırıyor. Hâlâ o lanet kontrolü parçalayan deri pantolonu giyiyor ama dantelli üstünü ve korsesini beyaz bir değiştirmiş. Styensiz. Tanrım.

Ellerimdeki muhteşem göğüslerinin, ağzımdaki tatlı meme uçlarının anısı her zamanki gibi canlı.

Monitöre başını sallıyor. "Bir şey var mı?"

Gözlerimi memelerinden ayırmadan başımı sallıyorum. Odanın diğer ucundan bile meme uçlarının incelememe tepki verdiğini görebiliyorum.

Yanıma geliyor, masanın etrafında dönüyor ve kk, sıkı kıçını masanın kenarına koyuyor. Vücudu benimkine değmiyor ama tüm duyularım ona uyum sağlamış durumda. Uzanıp elimden bardağı alıyor ve narin bir yudum alıyor.

"deşme havasındasın. Bunu söyleyebilirim," diye mırıldanıyorum, sadece teninin kokusundan bile dilim kalınlaşıyor.

Gözleri bana yeşil bir ateş gibi parlıyor ama cevap vermiyor. Bir yudum daha alıyor ve dilini alt dudağının üzerinde yavaşça gezdiriyor.

"En çok hangi kısım seni zd?" Bastırıyorum. Günahlarımı ne kadar erken ortaya çıkarırsak, cezamı o kadar çabuk alabilirim.

"Ah, bir bakalım. Tüm o 'sen bana aitsin' olayı." Başımı

salladım. "Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Genel devralma kısmı."

"Anlıyorum."

"Bir de Axel konusunda bana inanmamanız var. Bu beni çok kızdırdı."

"Uh-huh."

Bardağımı yere bırakıyor ve işaret parmağıyla dudağının üzerinde gezinirken tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. Bir dakika sonra gözleri kısıldı. "Eee?"

"Ne var, tatlım?" Nazikçe sordum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Bardağımı onun parmak emmesinden kurtarıyorum ve kadehin geri kalanını içiyorum. "Rutherford konusunda sana inanmadığım için özür dilerim."

Küçük sevimli çenesi dışarı fırladı. "Bu kadar mı?"

"Ona bana ait olduğunu söylediğim için özür dilemeyeceğim. Sen bana aitsin. Tıpkı benim senin olduğum gibi. Sadece bunu duymaktan hoşlanmıyorsun."

Nefes nefese kalıyor. "Peki sence bu neden?"

Omuz silkiyorum. "Sana söyleyebilirim ama bana daha çok kızarsın. Ve ben *gerçekten* senin iyi tarafına geçmek istiyorum."

Mıknatıs gibi çekilen bakışlarım göğüslerine ve meme uçlarının şımarık çakıl taşlarına geri dönüyor. Ayağa kalkıp pencereye doğru birkaç adım atmadan önce birkaç dakika izlememe izin veriyor.

Vücudu cama bu şekilde çerçevelenmiş ve sırtı bana dönükken, yardım edemiyorum ama biraz daha bakıyorum, dar deri tarafından beşiklenmiş kıcına. Nefesim tıslıyor ve sikim fermuarıma doğru geriliyor. Tanrım, bu gece uyuma umudum varsa kesinlikle mastürbasyon yapmam gerekecek. Bir an için onun içine girmek için ne yapmam gerektiğini düşündüm, ama sonra kendime on yıl gibi gelse de yirmi dört saatten biraz fazla bir süredir hayatımda olduğunu hatırlattım.

Kollarını başının üzerine kaldırıyor ve yavaşça gerinerek ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Sonra parmakları saçlarına gömülüyor. İpeksi tellerle oynuyor, ağırlığını sırtından aşağıya sallamadan önce onları büküyor ve topluyor. Uçları tam olarak tatlı poposunun üzerine düşüyor ve bakışlarımı tekrar vücudunun o kısmına ve bacaklarının arasındaki o yaramaz küçük üçgene çekiyor.

Hâlâ parmak uçlarında tünelerken yavaşça bana doğru dönüyor ve esnek vücudunu tüm kıvrımlı ve şık ihtişamıyla sergiliyor.

Parmaklarım kolçakları kavırıyor. Tükürük ağzımı dolduruyor ve tüm vücudum şiddetli bir ihtiyaçla zonkluyor. "Bebeğim..." Sesim boğuk bir yalvarış.

Başını çevirip bakıyor, gözleri yarı açık ve bana sıkılmış bir esneme hareketi yapıyor. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Killian."

Başım koltuğa çarpıyor ve gözlerimi kapatıyorum. "Siktir." O gittikten beş dakika sonra, hala lanet bir maraton koşmuş gibi nefes alıyorum. Kendimle tartıştım, çelik gibi sertleşmiş sikimle akıl yürütmeye çalıştım ama nafile. Parmaklarım fermuarımı karıştırıyor. Betty ana bilgisayarından gelen bir dizi tatlı cıvıltıyla beni bloke ettiğinde kendime umutsuzca ihtiyaç duyduğum rahatlamayı vermeye hazırım.

Gözlerimi sürükleyerek açıyorum ve ekrana bakıyorum. İlk başta neye baktığımdan emin değilim. Sonra birkaç şey netleşiyor.

Lanet olsun.

Bölüm On Dört

B

Uyuyamadığım için kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Üst yolu seçebilirdim. Ya da Killian'ın Axel'in ofisinde söylediği her şeyi görmezden gelebilirdim.

Bunun yerine, onu kışkırtmak zorunda kaldım. Şimdi yatakta uzanıyorum, arasındaki ağrı sürekli genişleyen bir balon gibi dikkat çekmek için çılgık atıyor. Yan dönüyorum, uykusuzluğumun diğer nedeni yüzüme bakıyor.

Kutumu kulüpte bırakmıştım. Killian her adımımı takip ederken, gölgemden daha yakınımda gezinirken onu geri alamazdım. Geri dönüp dönmeyeceğimi ya da ne zaman döneceğimi bilmediğimden beri içimi endişe giderek artırıyor.

Daha önce odama geldiğimde Axel'i aramayı düşündüm ama Killian'la aralarındaki mide bulandırıcı erkek bağına tanık olduktan sonra, tekrar karşılaşırlarsa ağzından bir şey kaçırmayacağına güvenemiyorum.

Bir an sonra, ona güvenmediğim için içimde bir rahatsızlık hissettim. Ceza odasına gittiğinde onunla ilgilenmeme izin verecek kadar bana güveniyordu. Ben de kendiminkini ziyaret ettiğimde bana bakmasına izin verecek kadar ona güveniyordum, ancak bunu uzun zamandır yapmıyordum. Sürekli bir hatırlatıcı olması için kutuyu yakınımda tutma niyetime rağmen, diğer insanların bağışlanma ihtiyacının kendi günahlarımı bastırmasına izin verdim. Kulüpte kendi dairemde daha fazla zaman geçirdiğim için, onu orada bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm.

Şimdi, bir süre daha yaklaşamama ihtimali beni asit suçluluğuyla yakıyor. Uyumaktan umudumu kestiğim sabahın dördünde beni yataktan kaldıran şey bu. Onu geri almalıyım.

Telefonumu alıp Axel'e hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Ya çoktan uyandı ya da mesajım onu uyandırdı. Her iki olasılık da onu memnun etmez.

Axel: Saati söyleyebilir misin, B?

Kaygım, her zamanki alaycı şakalaşmalarımızı yapamayacak kadar yüksek.

Ben: Altıncı kattaki odamdaki kutum. Ona ihtiyacım var.

teslim edildi. Gizlice.

Köpüren bulut mesajıma cevap verdiğini gösteriyor.

Axel: Elbette. Teslimat için zaman ve yer belirtin.

İçimde bir rahatlama hissettim.

Ben: Teşekkür ederim. Sana haber veririm. Sana borçluyum.

Axel: İşlerini sonra Cleo ile öğle yemeği. Çılgınca bir nedenden dolayı senden hoşlanıyor.

Anlaştık.

Bunu hallettikten sonra telefonumu kaldırırken kendi kendime biraz gülümsüyorum. Axel, Cleo konusunda sandığından çok daha ileri gitmiş. Onun yükü hakkında bildiklerim, benimki kadar ağır olduğunu gösteriyor. Ama o bununla başa çıkıyor. Oysa ben suçluluk duygumu vakumla paketledim, mantıklı Mary Janeleri lanet olası Louboutinlerle değiştirdim ve üç hafta önce geçmiş bana çarpana kadar çok nadiren arkama baktım.

Kahretsin, Killian'a söylemem gereken bir şey daha var.

Arkamı dönüyorum ve çarşaflar bacaklarımın arasına dolanıyor. Bir sorun halledilmişti, Killian aklımın en önünde ve merkezindeydi. Ve bunun önünde ve merkezinde, çalışma odasından çıktığımda pantolonunu çadırlayan ereksiyonun anısı var. O şey kocaman olmuştu. Görkemli bir şekilde hazır ve müsaitti. Kapıyı arkamdan kapattığımda gerçek bir acı hissettim. Şimdi bacaklarımın arasındaki kayganlık bana bunu uzun süre hissedeceğimi söylüyor.

Tabii teslim olmazsam. Benim olduğunu iddia ettiği şeyi alırsam. Baştan çıkarma acımasız. Ama Killian'ı tekrar becermekten daha çok korktuğum şey, en başta hiç olmaması gereken *bize* bağımlı hale gelmek.

Daha ilk ilişkimizden önce her şeyimi kaybettim.

Senaryonun dışına çıkıp görevimizi ciddi şekilde tehlikeye attığımda kalan azıcık şeyi de kaybettim. Killian bilmiyor ama verecek bir şeyim kalmadı.

Matt'in cenazesinden bir gün sonra bavullarımı toplayıp zamana ve mesafeye ihtiyacım olduğunu söylediğimde izimizi iyi sakladığımızı düşündük. Ama arkadaşlarım ve ailem biliyordu. Onaylamama sert bir yargıya dönüştü. Sonra da reddedilmeye. Umurumda bile değildi. Baş döndürücü küçük maceramda, yeni, heyecan verici hayatıma giderken önemli olan herkesi tersledim. Ve şu anda kırılmış ve hırpalanmış olsam bile, geri dönmek istediğimi sanmıyorum. Hayatımın o kısmı geride kaldı. Ayrıca, affedilmeyi hak etmiyorum. Onarılamaz bir şekilde değiştim ve bu değişimin kanıtlarını

başkalarının gözleri.

Annemi son gördüğümde bana üzgün ve kınayan gözlerle baktı. "Kız kardeşinin burada olmaması bir merhamet. Sana hep saygı duyardı. Tanrı bilir senin ve şu anda yaptıkların hakkında ne düşünürdü."

Anneme Julia'nın yeni hayatımı benimsememin bir nedeni olduğunu söylemedim. Ama bunu söylediği için annemden çok nefret ediyordum. Çünkü Julia'nın hayatta olması için her şeyimi verirdim, sırf benim örneğimden ders alsın ve aynı hataları yapmasın diye.

Kız kardeşimin düşünceleri beni yataktan ve yatak odasından dışarı itiyor. Üzerimde hala atletim ve külotum var ve başka kıyafet giymek için durmuyorum. Suçluluk duygusu ve baştan çıkarıcılığın kanımda en baş döndürücü uyuşturucu gibi aktığı pervasızca bir hareketti bu. Ama siktir et. Lanet ruhumun biraz daha lanetlenmeye ihtiyacı var. Belki o zaman kıyametimi kucaklar ve gerçek bir uyku çekerim.

Bir klavyenin hızlı tıkırtısını duyuyorum ve çalışma odasının kapısını iterek açmakta tereddüt etmiyorum. Monitörden gelen ışık onun aptalca muhteşem yüzünü yansıtıyor. Gerçi henüz yatmadığı ya da gecesinin benimki kadar boktan geçtiği belli.

O da benim hissettiğim kadar kuru görünüyor. İrademe rağmen, onun sahipleniciliğine karşı daha önceki kızgınlığım çözülüyor. Evet, onun canına okumak istiyorum ama aynı zamanda onu kollarımın arasına almak, alnını rahatlatıcı parmaklarımla okşamak ve eskiden yaptığım gibi uyumasını izlemek istiyorum. Ama sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. Ve gerginlik içimde ısıklık çalıyor.

"Hey."

"Hey," diye karşılık veriyor. Cızırtılı mavi gözler, bakışlarıma karşılık vermeden önce yarı çıplak bedenimi inceliyor. Az önceki boğuk yakarışının anısı içime işliyor. Ama onun için havanın gittiğini söyleyebilirim. Ya da en azından geçici olarak başka bir şey tarafından gizlenmiş. Bir saniye sonra anlıyorum.

"Sen uyurken Betty başka bir şey öksürdü. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kaşlarımı çatıyorum, başımı sallamaya başlıyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum. Lanet olsun. Yakalandım. "Belki."

Nefes veriyor ve bir şeyi yumruklama ihtiyacıyla savaştığını gösteren o sakinleştirici teknikle ellerini yüzünde gezdiriyor. "Bebeğim, gerçekten son sinirlerimi test ediyorsun-"

"Tamam! Beni buldu."

"Açıklığa kavuşturalım, seni kim buldu?"

"Fionnella Smith. Ya da en azından artık kendine böyle diyor." Çok daha fazlasını gizleyen zararsız bir isim.

Killian homurdanır. "Düşündüğüm kişiyi mi ?" Başımı sallıyorum.

Hafifçe gülümsüyor. "Her zaman çarpık bir mizah anlayışı vardı." "Komik olduğunu düşünmemiştim."

"Biliyorum, bebeğim."

Sevgi sözcükleri kalbimi titretiyor ve bu sözcükleri bu kadar çok sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. "Keşke şunu kesebilsen," diye homurdanıyorum. Sırf bu yüzden.

"Elimde değil," diyor basitçe, tıpkı daha önce ona ait olduğumu söylediğinde yaptığı gibi. Killian'ın sahiplenme duygusu kökleşmiş durumda. Bazen neden onunla mücadele ettiğimi merak ediyorum.

"Dene," diye öneriyorum, belki biraz umutsuzca.

Sadece bana bakıyor. Gözleri bana bunu istemediğini söylüyor ve kalbim biraz sıkışıyor çünkü o anda başımın büyük bir belada olduğunu biliyorum. Bizim sorunumuz hep buydu. Kendimize yardım edemedik ve nihayetinde yardım etmek de istemedik. Birbirimizdeki zayıflıkları keşfettik ve onları acımasızca kullandık.

"Seni nasıl buldu?"

"Bir ay önce beni cep telefonumdan aradı. Üç hafta önce kulübe geldi." Kahire'den ve Fionnella'nın o gün benim için yaptıklarından bahsetmiyorum. Şu anda olanlarla hiçbir ilgisi yok. Umarım vardır.

"Siktir."

"Evet. Kim bu kız, gerçekten? Fallhurst'teki rolü nedir?" Kendine Fionnella Smith diyen kadınla ilk tanıştığımda, onun bir idareci olduğunu düşünmüştüm. Ama değilmiş. Ekipten hiç kimse onun gerçek rolünün ne olduğunu bilmiyordu. Ya da bilenler de bunu ifşa etmeye hazır değildi.

"Birkaç kez sordum. Taşa tutuldum. Sormayı bıraktım." "Ve sana kim olduğunu söylemedi mi?"

Killian başını sallar, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "İneği oynamakla o kadar meşguldüm ki adı hakkında çok fazla endişelenmedim. Ayrıca kaçma taktikleri efsanevi."

Ürperiyorum. "Tüm gülümsemesi ve neşesiyle beni korkutuyor."

Killian kıkırdıyor. "Evet, onun sınırsız neşesi beni de korkutuyor."

Bir sırıtış paylaşıyoruz. Bakışları vücudumda geziniyor. Gözleri ısınıyor ve

kahkahalar buharlaşır.

"Bu önemliydi. Ve sen bana söylemedin," diye suçluyor bir süre sonra alçak ve derin bir sesle.

İçimde bir suçluluk dalgası yükseliyor ve bakışlarımı onun omzunun üstündeki bir noktaya kaydırıyorum.

"Bana bak."

Emrine itaat etmeden önce karnımı sertçe sıkıyorum. "Axel'in onun kim olduğunu bildiğini mi söyledin?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Şey, onunla buluşmak için oradaydı. Birbirlerini önceden tanıyorlarsa bile o gün başka türlü davranıyorlardı."

"Neden onu görmeye geldiğini biliyor musun?"

Tereddüt ediyorum. Axel'in güvenini sarsmak istemiyorum. "İnanç..."

Ne zaman o ismi söylese... *ismimi* böyle söylese, sistemime bir paratoner gibi düşüyor. Beni eskiden olduğum kişiye geri sürüklemek için tasarlanmış bir sarsıntı. Asla olamayacağım kişi. "Kahretsin, bana öyle demeye devam etme-"

"Sana 'B' demeyeceğim," diyor çelikten bir kesinlik içinde. "Senin adın Faith. Benim için her zaman Faith olacaksın. Hikayenin sonu. Şimdi bana Axel'i görmek için neden orada olduğunu söyle."

"Onun kendi ceza odası var. Kendi hayaletleri var. Sanırım birkaç tanesini öldürmesine yardım etmek için oradaydı."

Birkaç saniye bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Onu nasıl tanıdığını sordun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Sana söyledim. Bizim böyle bir ilişkimiz yok."

İç geçiriyor. "Tamam, bunun için orada olduğunu varsayalım, ama neden daha önce seni aradı?"

"Bana söylemedi," diye cevap veriyorum.

Kobalt mavisini gözlerini bana dikti. "Sana söylemedi mi, yoksa sen ona söyleme şansı vermedin mi?"

Kabus dün ortaya çıkmaya başladığından beri bu ihtimali düşündüm. Ancak Fionnella, her ne kadar neşeli ve anaç bir tavır sergilese de, her zaman belirsiz bir karakterdi. Ve bende bıraktığı izlenim, Kahire'den sonra ona borçlu olduğum izlenimi, hiçbir zaman sesli olarak ifade edilmemiş olsa da, her zaman aklımın bir köşesinde kaldı. Durup dururken beni aramasının çılgınca bir paniğe yol açtığını itiraf etmekten utanmıyorum. Ve benimsediğim o kuma gömülmüş kafa pozisyonu şimdi beni kıcımdan ısırtıyor.

"Ona fırsat vermedim," diye itiraf ediyorum Killian'a.

Başını sallıyor, açıklamamı kınamadan kabul ediyor. Ve içimde yumuşak ve savunmasız bir şey ortaya çıkıyor. Tanrım, bana yaptıkları hiç adil değil.

Kapı aralığında çıkıp ona yaklaşıyorum, oysa odama dönüp üzerime bir şeyler giymek daha mantıklı olurdu. "Nasıl öğrendin?"

"Betty'ye kulübün çevresindeki sokaklarda izleme yaptırdım. Bahsettiğiniz saatlerde çekilmiş görüntüleri var. Kameralardan kaçmaya çalışmıyordu." Ekrandaki resme bakıyor ve başını sallıyor. "Yine de, lanet olsun, ne giymiş böyle?"

Masasında ona katılıyorum ve monitördeki tanıdık şekle bakıyorum. "Evet, çantacı kadın gibi görünmeye başladı. Sanırım bundan keyif alıyor."

Koltuğunda rahatlar. "Seni aradığı numarayı saklamadın, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır, arayanın kimliği yoktu. Zaten bana ulaşmasını için numarasını da istemedim. Hatta işini zorlaştırmak için ertesi gün telefonumu atıp yeni bir tane aldım." Boşuna bir çaba olduğu ortaya çıktı. Gözlerim kısıldı. "Onunla iletişime geçmeyi mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Şu anda olanlarla ilgisi yoksa onunla zaman kaybetmek istemiyorum."

"Ama... onun öyle olduğunu düşünüyorsun." Bu bir soru değil.

Bir omuz silkme daha. "Yakında öğreneceğimize dair bir his var içimde."

On Beşinci Bölüm

B/İnanç

Birkaç saniye daha monitöre bakıyoruz ve sonra bakışlarım en soldakine kayıyor. Ekranın bir tarafında Paul Galveston'un bir resmi, diğer tarafında ise bir görüntü tanıma yazılım programı çalışıyor. Görüntülerin arkasında kod satırları baş döndürücü bir hareketle yükseliyor.

Zavallı Betty dijital parmaklarını kemiğe kadar çalıştırıyor.

Bakışlarım Galveston'a yöneliyor ve içimi saran ürpertiye durduramıyorum. Killian'ın parmakları kolumun altından geçerek bileğimi çevreliyor.

"Hey, bu boku atlatacağız. Tamam mı?"

Başımı sallamama rağmen gözümü ekrandan ayıramıyorum. Silahımı doğrultup tetiğe basma anım, gözlerimin önünde durdurulamaz bir kâbus gibi yükseliyor. Eğitimini aldığım şekilde kafadan vurmalıydım. Neden yapmadım ki?

Çünkü iş o noktaya geldiğinde, ben bir katil değil miydim? Sessizce başımı sallıyorum. Fallhurst'teki silah odasına adım attığım ilk andan itibaren Enstitü, kendimi evimde hissettim. İlk silahımı kucaklamak beni heyecanlandırdı. Güç. Tehlike. Hepsini bloke ettim. Ama şimdi o acı hatıra geri döndü. "Ben korkunç bir insan mıyım, Killian?"

Şaşkınlıkla sarsıldı. "Ne?"

Kollarımı ortama doluyorum ve pencereye doğru uzaklaşıyorum. Ona dönmeden önce tedirgin bakışlarım ufuk çizgisinde geziniyor. Sandalyesinde dönmüş ve beni izliyordu. "Onu vurdum ve kendimi kötü bile hissetmedim."

Güzel gözleri buz parçalarına dönüşüyor. "Sana zarar verme niyetiyle üzerine gelen bir pisliğe karşı kendini savunduğun için neden kendini kötü hissediyorsun ki? Sonunda sana kim zarar verdi?"

Başımı salladım. "Ama onu vurdum. Göğsünden. Kan kaybından ölmesini izledim. Lanet bir çölün ortasındaydık. Nasıl hâlâ hayatta?" Sorularımın mantıksız olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Orospu çocuğu seni bıçakladı. Çok kan kaybetmiştin ve bilincini korumak için mücadele ediyordun. Muhtemelen nişan alamadın. Kendini suçlayamazsın."

Bakışlarım başka yöne kayıyor ama onun yavaşça vücudumda gezindiğini hissediyorum. Bir dakika geçiyor.

"Bana yara izini göster," diyor kalın bir sesle.

Donup kaldım ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne?"

"Hastanede, yaran derin olduğu için kanamayı durdurmakta zorlandıklarını söylediler. Bu yüzden komaya girmişsin. Bunu hiç görmedim. Bana gösterir misin?"

Başımı salladım. "Pek hoş değil." Ve son derece kişisel. Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

"Bende de pek güzel olmayanlar var. Karşılaştıralım," diye şakayla karışık laf attı. Ama ben bunun bir şaka olmadığını biliyorum. Gözlerindeki bakış ölümçül derecede ciddi.

Bu benim gitmem için bir işaret. Yatak odamın güvenliğine geri dönmek. "Önce sen," diye mırıldanıyorum.

Hemen tişörtünü çıkarır, öne doğru eğilir ve sırtının alt kısmındaki bir santim genişliğindeki kabarık yara izini gösterir.

"Bunu biliyorum," diyorum. Hırvatistan'daki ikinci görevinde bir arka sokak kavgasında aldığı sığ bir bıçak yarası. Vücudunu keşfederken birçok kez okşamıştım. O uyurken öptüm.

"Buraya gel," dedi. Ona doğru yürüyorum. Elimi tutuyor ve kafatasının tabanına doğru götürüyor. Parmağımı üç inçlik bir çıkıntıya doğru tutuyor. "Beynimle yakınlaşmak isteyen bir levyenin dikişleri. Minsk'te mahsur kaldığımda kamyonunu çalmaya çalıştığım bir adamdan. Pek mutlu değildi."

Dudaklarım seğiriyor ama gülümsemem tam olarak . "Sen roketlerin daha hızlı gitmesini sağlayan bir çip falan icat eden bir milyardersin. Kamyonu satın almayı düşünmedin mi?"

Omuz silkiyor. "Banka havalesini ya da sahte olduğunu düşündüğü Audemars Piguet saatimi kabul etmedi. O operasyonda nakit para taşımak gerçekten teşvik edilmiyordu, bu yüzden seçeneklerim sınırlıydı. Ya kamyonu çalacaktım ya da üç metre karda en yakın buluşma noktasına kadar on beş mil yürüyecektim. Ben birinci kapıyı seçtim. Kar fırtınasının ortasında bir araca düz kontak yapmakta iyi olmadığım ortaya çıktı."

Parmaklarım yara izini takip ediyor. "Ne zaman oldu?" Cevap vermeden önce tereddüt ediyor. "İki yıl önce."

Yıllar boyunca bunu düşündüm.

operatif ya da değil. Onu başka partnerlerle bile hayal ettim. Başka kadınlarla. Doğrulama konusunda ne hissettiğimden emin değilim.

Sanki aklımı okuyormuş gibi bakışları benimkileri takip ediyor ve yakalıyor. "Kolay, yalnız, iki günlük bir görev olması gerekiyordu. Girip  ıkacaktık, bir ekip üyesinin hızlıca çıkmaları gerektiğinde geride bırakmak zorunda kaldığı bir dizüstü bilgisayar alacaktık. Dizüstü bilgisayardaki veriler çok önemliydi. Değişiklik yapma havasındaydım, ben de gitmeyi teklif ettim."

Bana herhangi bir açıklama borçlu değil. Ama göğsümdeki gerginlik rahatlamazsa ne olayım. Parmaklarım yara izinin ve sıcak kafa derisinin üzerinde geziniyor. Nazık e masaj yapmaya devam ediyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirmekten aldığım haz, durduramadığım hipnotik bir zevk.

Yumruğum kalın bir topağın etrafında yavaşça kenetlendiğinde, nefesinin altından bir ses çıkarıyor.

"Bebeğim, bu şekilde daha fazla dayanamayacağımızı biliyorsun, değil mi?" diyor g rtlaktan gelen, zar zor seçilebilen bir sesle.

"Evet," diye cevap veriyorum. Çünkü dün gece parkta geçirdiğim o andan beri geçen her saniye buna yol açıyordu. Sesini duyduğumda beni dehşete düşüren ilk şey buydu. şimdi de başını eğmek için onu tutarken beni dehşete düşüren şey bu.

Gözlerimiz buluşuyor. Vücudunun  st kısmı  ıplak. Her santimini biliyorum. "Bana daha fazlasını göster."

Başını kesin bir şekilde salladı. "Hayır, sıra sende."

"Sadece bir tane var."

"O zaman bana başka bir şey göster.  stersen bunu en sona bırakabiliriz."

Nefesim kesiliyor. Bu oluyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, tırnaklarımı boynundan aşağıya ve geniş omzuna doğru çekmeden önce kafa derisi boyunca tırmıklamak için zaman ayırıyorum.

Nefesinin altından tıslıyor ve gözleri bir an için kapanıyor, sanki bu teması  z ms yor ve varlığının tüm liflerine işliyor.

Killian'a dokunmaya bayılıyorum. Dokunduğumuzda bana bir şeyler oluyor. Mantığa meydan okuyan kimyasal bir şey. Bu yüzden karşı koymuyorum. Göğsünün üzerinde, etkileyici karın kaslarının yarattığı yarıkların arasında oynamama izin veriyor. Son dört yıldır kendini hiç bırakmadı. En ufak bir şey bile.  nce kasları parmaklarımın altında toplanıyor ve ben aşağı indikçe onun titrediğini hissediyorum.

"Bana işkence etmeyi bırak bebeğim. Bana görmek istediğim şeyi göster," diye homurdanıyor, acil talebi yanağımı ısıtıyor.

Ellerim isteksizce onun bedeninden ayrılıyor. Onun önünde soyunurken böyle hafif bir panik hissetmemeliydim. Ama kendimi ona tamamen açtığım için birden gerildim. Belki de bu sefer geri dönüş olmayacağını biliyorum. Gerçekten sayılmadığını düşünerek kendimizi kandırabileceğimiz kısaltılmış bir seans yok. Ya da belki de bu yeni, daha ince, belki de daha küçük versiyonumdan hoşlanmayacağını düşündüren o küçük şüphe külçesi.

Ama sonra gözlerine bakıyorum ve gördüğüm tek şey içimde kontrolden çıkmış bir ateş gibi yanıyor.

"Şimdi, bebeğim."

Üstümü başımın üzerine çekmeye gidiyorum ama son anda fikrimi değiştiriyorum. Bunun yerine kolumu önce bir askıdan sonra diğerinden geçiriyorum. Pamuğun tenimde kaymasının beni tahrik ettiğini inkar etmiyorum. Parmaklarımı kıvrılmış kumaşa geçiriyorum ve yavaşça göğüslerimin üzerinden aşağı çekiyorum. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp nefesimi tutuyorum ve başımı kaldırıyorum.

Killian'ın eski halimden olduğu kadar bu halimden de tahrik olduğunu anlamam için tek bir bakış yetiyor. "Saçlarını omzunun üzerinden çek, seni düzgünce göreyim," diye emrediyor.

Saçımı omuzlarımın üzerine atmak bile beni tahrik ediyor.

Üst tarafım ona tamamen açık hale geldiğinde sandalyesini daha da yaklaştırıyor ve ellerini kalçalarımın iki yanına yerleştiriyor. Yüzü göğüslerimle aynı hizada ve ateşli gözleri sert pembe meme uçlarımda perçinlenmiş durumda.

"Kahretsin, hatırladığımdan daha da güzeller." "Benim

kızlarım mı?" Titreyerek şaka yapıyorum.

"Güzellerim," diye mırıldanıyor. Ellerini hâlâ masanın üzerinde tutarak öne doğru eğiliyor ve bir meme ucuma hafifçe vuruyor. Bu his vücudumdan aşağıya, doğrudan amıma doğru güç veriyor. Eylemi diğer tepe noktasında tekrarlıyor ve kendimi daha da ıslanmış hissediyorum.

"Tanrım, harikasin. Çok güzelsin." Sesindeki hürmet o kadar derin ve saf ki boğazımdan çaresiz bir inilti çıkarıyor. "Şimdi seni tadacağım. İster misin?"

Nefes alıyorum ve başım hevesli bir şekilde sallanıyor.

Sıcak mavi gözleri göğsümden yüzüme kayıyor, hevesli bakışları her tepkimi emiyor. "Öne eğil bebeğim. Göğüslerini benim için kollarınla sık."

İtaat ederken kalbim çılgınca çarpıyor. Bu isteği benim için yeni bir şey. Eskiden bunları onun için kaplamamı severdi. Şimdi ekstra ağır, ekstra

Son dayanılmaz santimi hareket ettirirken ve dilini sıkı bir yumrudan geçirirken hassas. İkimiz de inliyoruz. Gözlerim sıkıca kapanıyor ve o beni kucklamaya başladığında ateşli bir zevk içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Dili ve meme ucum tek temas noktalarımız ve bu inanılmaz, omurga eriten bir duygu.

"Killian," diye iç geçiriyorum, bana ne yaptığını ifade etmekten kendimi alamıyorum.

"Çok iyi, bebeğim. Hem de çok iyi," diye homurdanıyor meme ucumun etrafında.

Dikkatini diğer muhtaç göğsüme aktarıyor ve onu sertçe ağzına almadan önce aynı çılgın büyüü yaratıyor. Kıçım masanın üzerinde gıcırıyor, amım derinlerde yaygara koparan ağrıya karşı çaresizce rahatlamaya çalışıyor.

Başımı geriye atıyorum, yaptığı şeyin daha fazlasını yapmak için sabırsızlanıyorum. Boğazımdan yükselen çaresiz sesler onda çılgınca bir tepkiyi tetikliyor. Bakımları daha da açgözlü hale geliyor, etimdeki emiş, beni doyururken neredeyse acı verici hale geliyor. İçimden bir inilti yükseliyor ve kalçalarım daha hızlı sallanıyor.

"Masamı mı beceriyorsun, tatlım? Eğer yaptığım şeyi yapmaya devam edersem, her yerine boşalacak mısın?"

Beni utandırmamalı. Birbirimizle, birbirimize yaptığımız şeyler tüm utancı silmeliydi. Ama yine de sıcaklık boynumdan yüzüme doğru akıyor. Çünkü sınırdaymışım gibi hissediyorum. Sanki hınzır dilinin bir darbesi daha beni patlatacakmış gibi.

Biraz geri çekiliyor ve vahşi gözlerle bana bakıyor. "Sana bir soru sordum. Vücudun yanıyor ve çok yaklaştığında yaptığın o hızlı şekilde kalçalarını pompalıyorsun. Muhteşem göğüslerini öpmeye devam edeyim mi? Masama mı yoksa sikime mi boşalmak istersin?" diye soruyor dilini birbirine kenetlenmiş göğüslerimin arasında gezdirirken.

Cevap vermeden önce birkaç kez yutkunmam gerekiyor. "Sikine..."

Uzun ve derin inliyor. "Kahretsin. Bu da yer değiştirmemiz gerektiği anlamına geliyor. Ve... Ben istemiyorum. Henüz değil." Başını yana çeviriyor ve bir meme ucunu sertçe emiyor.

Zevk üzerine tatlı bir ateş yağdırıyor. "Oh Tanrım!" Kalçalarımın arasındaki arzu balonu patlayıp açılmakla tehdit ediyor. Dün kapısının önündeki ağır sevişme, delice ihtiyacımın sınırını zar zor kaldırdı. Tekrar yükseliyor, daha vahşi, daha şiddetli. Beni yok edeceğini biliyorum.

"Lütfen..."

"Acıyor mu, tatlım?" diye fısıldıyor tenime karşı sıcak bir şekilde ve nefesinin sıcak pufu bile beni uçurumun kenarına göndermekle tehdit ediyor.

Çaresiz, kalçalarımı sıkıyorum. "Evet!"

Ayağa kalktı ve beni masasından çekti. Hevesli kollarım ve bacaklarım omuzlarını ve kalçalarını çevreliyor. Ateşli seksim onun sert sikine sarıldığında tökezliyor.

"Tanrım!" Alnı benimkine dayanıyor ve derin bir nefes alıyor. Başını kaldırdığında, yüzü zorlukla bir araya getirilmiş bir kontrol maskesi. "Biraz daha dayan tatlım. Bu sefer lanet bir okul çocuğu gibi duvara yaslanıp boşalmayacağım. O el işini ne kadar sevmiş olsam da, bir dahaki sefere cenneti o daracak, güzel amcığın içinde tadacağım."

"Acele edin. Lütfen. Sana çok ihtiyacım var."

Yüzü, kalbimin derinliklerine işleyen bir duyguyla gevşiyor. "Tanrım, Faith, bunu duymak için o kadar uzun süre bekledim ki." Sesi acı ve sevinçle, özlem ve cehennemle dolu.

Tekrar hareket etmeye başladığında yüzümü boynuna gömüyorum. Gözlerim karıncalanıyor, beni daha da korkutuyor... beni gerçekten ağladığım son zamana geri götürüyor. O anının burada yeri yok ama yine de buradan başka nereye ait olabilir ki, onu yaratan iki insanın arasında, birinin bundan haberi olmasa bile?

Sırrıma sarılırken kalbim sıkışıyor. Bebeğime.

Paul Galveston rahmime bir bıçak sapladığında kaybettiğim değerli çocuğum.

Odada bir ses yankılanıyor. Hırpalanmış. Kederli. Ölüm sancıları çeken yaralı bir hayvan. Ruhumdan geriye kalanlardan koparılmış.

Killian olduğu yerde durur. "Faith? Ne-?"

Utanmadan nemli seksimi ona sürtüyorum. "Durma. Lütfen durma. Yatak, Killian. Bizi yatağa götür."

Aramızda uyarılmamın kokusu patlıyor. Nefesi serbestçe titriyor ve yürümeye devam ediyor. Beni böyle göremez, bu yüzden bulabildiğim tüm soğukkanlılığı kullanıyorum. Yatak odasına ulaştığımız anda parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ağzımı onunkiyle birleştiriyorum. Hevesli bir katılımcıdan daha fazlası, yatağa doğru ilerlerken dudaklarımı yalayıp yutuyor.

İniş pürüzsüz ya da sofistike değildir. Dolanırız, yuvarlanırsınız ve kavga ederiz

Teması kesmemek için. Dişleri beni ısıyor ve tırnaklarım indiği yere batıyor. Hâlâ külot giyiyorum, üstüm belime kadar kıvrılmış ve o hâlâ pantolonunu giyiyor. Soyunmak için ayrılmamız gerekiyor. İkimiz de istemiyoruz.

"Üzgünüm tatlım," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. "Ne...?"

Külotumun yırtılma sesi sorumu cevaplıyor. Öpüşmemize ara vermeden yırtık pırtık saten parçasını üzerimden çekiyor. Kukumun dudakları arasından gelen yumuşak bir hava dalgası içime bir beklenti ürpertisi gönderiyor. Ben üstte olacak şekilde bizi döndürüyor ve dudaklarıma doğru hırlıyor, "Fermuarımı aç bebeğim."

İkinci bir uyarıya ihtiyacım yok. Titreyen ellerim işi istediğimden biraz daha geciktiriyor ama altında boxer ya da külot olmaması işe yarıyor. Aleti kalkıyor, sıcak ve ağır, ellerime doğru muhteşem bir şekilde sertleşiyor. Ben onu kökten uca hevesle pompalarken ikimiz de inliyoruz.

Sonunda ağzını benimkinden ayırıp omuzlarımı kavıyor ve beni kendisinden biraz uzakta tutuyor. İkimiz de ona ne yaptığıma bakıyoruz. "Tanrım, bunu çok iyi yapıyorsun," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Harika hissediyorsun."

"Ve sen delicesine muhteşem görünüyorsun. Ve aç. Beni istiyor musun?" diye soruyor.

"Ölüyorum, Killian. Senin için ölüyorum." "Göster bana," diye karşılık verir.

Onu kalçalarımın arasına itiyorum ve ıslak seksimle uzunluğunu kızdırıyorum. İkimiz de titriyoruz. Gözlerimin içine bakıyor ve kırılma noktasında olduğumuzu kabul ediyoruz.

"İçeri, sevgilim. Beni hemen içine sok," diye yalvarır.

"Evet."

Beni tutuyor, gücü zahmetsizce seksi ve onu göbeğime doğru konumlandırıyorum. Beni serbest bırakıyor ve ben de onu sıkı, sıcak ve omurga eritecek kadar muhteşem bir şekilde kucaklayarak aşağıya batıyorum.

Bir araya gelişimizin simyasını anlatacak kelime yok. Killian'ın kalın aletinin içimdeki morartıcı mükemmelliğini ifade edecek kelime yok. Bu yüzden onları bulmaya zahmet etmiyoruz. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz, nefesimiz kesiliyor, huşu ve heybeti içimize çekiyoruz. Altımda, tepeden tırnağa titriyor. Ellerim yüzünü, çenesini, boynunu çerçeveleyip, sonra dayanamayıp ağzımı onunkine indiriyorum.

Elleri kalçalarını buluyor, beni kilitliyor ve kalçalarını mükemmel bir şekilde döndürerek içime pistonlar yerleştiriyor. İkimiz de utanmaz birer röntgenciyiz, bedenlerimizin birbirlerine yaptıklarını izlemekten ahlaksızca bir zevk alıyoruz. Böylece, kaçınılmaz olarak, kedi ve horozun mükemmel senkronizasyonuna bakmak için tekrar ayrılıyoruz.

"Sana tekrar böyle sahip olmayı, güzel göğüslerin yüzümde zıplarken sikimi alışını izlemeyi hayal ettim." Başını yukarı eğiyor ve bir meme ucunu ağzına alıyor. "Tanrım, ilk fırsatta bu memeleri becereceğim. Sonra yine o muhteşem amcığını yiyeceğim. Ondan sonra, bana işkence ettiğin o sıkı kış benim olacak."

Arzuladığım her şey. "Aklında bir liste varmış gibi konuşuyorsun," diye soluyorum itişler arasında.

"Hiçbir fikrin yok." Sözcükler gergin bir karmaşa, içimdeki vahşi itişlerle noktalanıyor. Her biri nefesimi kesiyor ve içime coşkuyu itiyor. Uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Ve benim için çok erken bitmesinin yasını tutarken, yaklaşan fırtına çok uzun zamandır beklediğim bir fırtına. İliklerime kadar sırsıklam olmak istiyorum. Sonra tamamen kurulandı. "Killian..."

Sesimdeki uyarıyı anladı. Pantolonunu tekmeliyor ve vücudunun bir hareketiyle beni sırt üstü çeviriyor. Kas hafızası devreye giriyor ve kollarını bacaklarımın altından geçirdiği gibi bacaklarımı kaldırıyorum. Kışım yataktan kalkıyor ve bir sonraki hamle içime işliyor, görüş alanımda yıldızlar parlıyor.

"Killian!"

"Tanrım!" Çenesi sıkıca kenetlenmiş ve alnında ter damlaları oluşmuş.

Ayak parmaklarımdan ateş fişkırıyor ve ses tellerimi karıştıran çılgıncı serbest bırakıyorum. Vuruşları şimşek hızına ulaşıyor ve beni yatak başlığına doğru itiyor. Başım tahtaya çarpmaya başladığında, umurumda bile değil.

Ben de geliyorum. Yüce Tanrım, sonrasında hayatta kalabileceğimi sanmıyorum.

"Yapacaksın. Dünyayı sarsacak. Ama yapacaksın, bebeğim. Ve çok iyi olacak. Söz veriyorum."

Kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Onun gergin gülümsemesini görüyorum. Ve sonra gözlerim doluyor. Kısıtlanmamış ve kör edici derecede güçlü bir mutluluk içimde dalgalanıyor. Amım ekstra coşkulu bir güçle kasılıyor.

, Killian geriliyor. "Kahretsin, beni çok sıkı kavırıyorsun! Kahretsin, tutamıyorum

"diye soluyor ve sonra dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissediyorum. "Gözlerini aç, güzelim. Benimle birlikte izlemeni istiyorum."

Gözlerimi açıyorum, sikişimin istekli amımın içine girmesini izliyorum ve orgazmlarım boyunca dalgalanıyorum. Her seferinde daha da sertleşiyor, zevkimiz daha da artıyor. Alt bedeninin gücüyle beni destekliyor, birbirimizi cennete doğru becerirken bizi birbirimize kilitliyor.

Kemiksiz uzuvlar, tutarsız kelimeler ve döl yığının halinde yatağa yığılıyoruz. Beni kollarının arasına alıyor, ben de bitkin ve işe yaramaz bir halde kendimi onun üzerine bırakıyorum.

Elini saçlarımda gezdirdikten bir süre sonra Killian derin bir nefes veriyor. "Tanrım, Faith, bu çok güzeldi."

Kalbimi saran panikle başımı sallıyorum.

Diğer eli sırtımdan aşağı kayıyor. Ve üstümle karşılaşılıyor. Kıkırdıyor. "Bunu çıkarmaya hiç fırsatımız olmadı."

"Hmm."

"Bunu şimdi halledelim."

Bir düşünce seks sarhoşu beynime doğru ilerlemeye çalışıyor. Ama asla başaramadı. Killian beni yastıklara doğru itiyor ve üstümü vücuduma doğru çekiyor. O tıslarken ben zayıf bir şekilde kurtulmaya çalışıyorum.

"Siktir!" Gözlerimi boşuna bir saniye daha kapalı tutuyorum. Çünkü onları açmalı, aşağı bakmalı ve onun neye baktığını görmeliyim.

Buruşuk, kızgın görümlü deri göbeğimin hemen altında. Sadece bir buçuk santim genişliğinde ama derin ve tamamen iyileşmiş olmasına rağmen ne zaman dokunsam kalıcı bir acı hissediyorum. Doktor bunu fantom ağrısı olarak tanımladı. Ben buna yasak olana uzanmanın sonuçlarının suçlu hatırlatıcısı diyorum.

Killian'ın parmakları onu saygıyla okşadığında titreyerek nefes veriyorum. Yüzü sağlıklı, canlı rengini kaybetmiş ve çenesi beton gibi sabitlenmiş. Başını birkaç kez sallıyor, gözle görülür bir şekilde öfkesiyle savaşıyor. "Tanrım, bebeğim, çok üzgünüm."

"Bu... Ben..."

Başını eğip bana hak etmediğim bir kutsama bahşederken asla söyleyemeyeceğim kelimeler kalbimde kilitli kalıyor. "O piçi bulacağız. Söz veriyorum. Onu bulacağız ve ben onu yere sereceğim."

Yemini derin ve ciddidir. Yara izine önce elleriyle sonra da ağzıyla bir kez daha dokunur.

Sonra vücuduma doğru taparcasına ilerliyor.

Ve bu gece ikinci kez gözyaşlarıma engel oluyorum.

On Altıncı Bölüm

İnanç

Muhteşem rüyalar ve uğursuz kâbuslarla bölünmüş bir uykudan uyandığımda Killian'ı üzerime yayılmış, dirsekleri omuzlarımın iki yanında ve elleri göğüslerimi avuçlarken buluyorum. Vücudumdan faydalanan muhteşem, seksi bir şekilde darmadağınık adamın görüntüsünün tadını çıkarmak için endişemi memnuniyetle terk ediyorum.

"Eğleniyor musun?"

Muhteşem mavi gözler benimkilere dikiliyor ve gözlerindeki ışıltı uzun zamandır gördüğüm en güzel şey. Bana sırtıyor ve fikrimi değiştiriyorum. Bu gülümseme kesinlikle en güzel şey.

"Denedim ama dayanamadım. Orada yatarken o kadar zarif görünüyordun ki, tüm esnekliğin ve ağız sulandırıcılığıyla."

Uyanılacak onca şey arasında bu en kötü senaryo olmaktan çok uzak. Bana böyle tapılmayalı uzun zaman olmuştu. Ve bir süreliğine bunun tadını çıkarmak isteyecek kadar zayıfım. Tehlike, saçmalıklar ve sırlar bizi kaçınılmaz bir gerçekliğe zorlamadan önce. "Ne kadar uğraştın?" Dilim yanağımda, soruyorum.

Şehvet dolu sırtışı, dilinin meme uçlarımın üzerinde tembelce dönmesinden sonra ikinci en ateşli sırtışıydı. Ağızını benimkiyle birleştirmek için vücuduma tırmanmadan önce bir dakika daha bakımlarına devam ediyor. Çekilmeden önce birkaç dakika öpüşüyoruz.

"Günaydın," diyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

Sonra kalçalarını ve sıcak çelik çubuğunu uyluğuma doğru sallıyor. "Şimdi anladın mı?"

Nefesim kesiliyor. "Bu vücudumun hangi kısmı için?"

Hâlâ göğüslerimi okşayan eller, akıllara durgunluk veren bir yuvarlanma hareketiyle meme uçlarımı sıkıştırıyor. "Seçim senin. Senin ellerinde oyuncak oldum."

Gülüyorum. "Macunun titanyumdan yapıldığını bilmiyordum."

Ağız göğüslerime geri dönüyor. Yüzündeki emilim kalbim için üçlü bir tehdit. Başını kaldırmadan, "Ben hâlâ seninim, istediğin gibi kullanabilirsin," diye mırıldanıyor.

Tahmin edilebileceği gibi, hızla atan kalbim kendi kendine çarpıyor. Dün gece kaçırduğım her şeyi belli belirsiz not alarak yatak odasına bakıyorum. MIT tişörtü yattığı koltuğun üzerine örtülmüş. Komodininin üzerinde, yanından hiç ayırmadığı saat koleksiyonunun bulunduğu tepsinin yanında, çözme umudumun hiç olmadığı karmaşık bir bulmaca küresi duruyor.

Ve tabii ki elinin altında bir dizüstü bilgisayarı var. Killian dağınık, inek ve sofistike olmaktan vazgeçmedi. Gittikçe daha fazla, onun hiç değişmediğini düşünüyorum.

Ama benim var. Hem de çok. Julia'nın adına intikam almaya gittim. Ve ellerimde kanla, onarılamayacak kadar zarar gördüm. İlk seferinde çekip gitmek kolay olmadı. Bu sefer de kolay olmayacak.

Gözlerini üzerimde bulmak için yeniden odaklanıyorum. Göğüslerime yaptığı şeyi durdurmadı, ama gözleri spekülatifleşiyor, zihninin bir kısmı benimkinde neler olup bittiğini çözmek için seks düşüncelerini atlıyor.

Ellerimi onunkilerin üzerinde birleştiriyorum ve o duraklıyor, bakışları sorguluyor. Konuşmadan, yatak başlığının yarısına gelene kadar dirseklerimin üzerinde geriye kayıyorum. Kabarık yastıklar belimi destekliyor ve ona istediğini sunmak için en uygun pozisyondayım. Ellerimizi ve göğüslerimi yavaşça birbirine kenetliyorum.

"Bu listenizdeki iki numaraydı, değil mi?"

Bir saniyeliğine donup kalıyor. Sonra gözleri ıslıl ıslıl parlamaya başlıyor. Tüm neşe belirtileri yüzünü terk ediyor, ama beni daha geniş daireler çizerek yalamaya devam ediyor, göğüslerimin kürelerini ve aralarındaki vadiyi daha da ıslatıyor.

Yatak başlığının tepesine tutunmak için bırakıyorum ve kendi yoluna gitmesine izin veriyorum. Bir dakika sonra ayağa kalktı ve dizlerini göğüs kafesimin iki yanına dayamak için yavaşça bana doğru ilerledi. Bana bakarken yüzüne düşen uzun, dağınık saçları, kaslı vücudu ve göğüslerimin üzerinde heyecanla sallanan kocaman sikiyle vahşi ve güzel bir canavar. Doldurmak için bakmaya fırsatım olmadı. Eğiliyor ve dilini önce üst dudağımın, sonra da alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Açıldığında içeri kayıyor, beni nefessiz bırakan kirli bir öpücükle dilini benimkinin etrafında kıvırıyor.

İşte o zaman geri çekiliyor ve ağızma karşı mırıldanıyor, "Benim için onları kap bebeğim."

Ellerim göğüslerime düşüyor. Onları bir arada tutuyorum, sıcak, kadife pürüzsüzlüğündeki sikini dar kürelerin arasından kaydırmadan önce kalçalarını geri çekmesini izlerken ciğerlerimdeki hava sıkışıyor. Pek çok cinsel eylemde olduğu gibi

Killian'la tanışmadan önce bu konuda çekincelerim vardı. Bunu yapmanın beni nasıl tatmin edeceğini hiç düşünmemiştim. Gözlerimi birden fazla şekilde açtı.

Aletin tenime sürtünmesinin verdiği seksi hisle inliyorum. Geniş başı boğazımın yumuşak alt tarafına çarpıyor ve tepkisini ölçmek için bakışlarımı kaldırıyorum.

Ağzı açık, her ileri itişinde kalın hava pufları dışarı fırlıyor. Daha yeni başlamıştı ama şimdiden kendini o kadar kaptırmıştı ki yüzü kızarmış, hamleleri onu amacından saptırmak için bir depremin gerekeceğini düşündüren o tanıdık amansız ritme ulaşmıştı.

"Siktir. İnanılmaz görünüyorsun," diye geveliyor, bakışları yüzümden göğüslerime kayıyor ve neredeyse ateşli bir aciliyetle geri dönüyor. Sanki görsel uyaranlara doyamıyormuş gibi.

Göğüslerimi daha sıkı sıkıyorum, etimi onun etrafında daha da sıkı kapatıyorum. "Tanrım, evet!" Daha sert, daha hızlı pompalıyor, taşakları karın kaslarıma çarpıyor.

O kadar harika görünüyor, o kadar iyi hissettiriyor gözümü alamıyorum.

Bir elini yatak başlığına dayıyor ve diğer elini göğüslerimin üzerinde gezdirerek zaten hassas olan meme uçlarımı da tahrik ediyor. Kalçalarımın arasında bir ıslaklık patlıyor ve bu hissi kontrol altına almak için onları birbirine bastırıyorum. Kalçalarım onunkilerle aynı anda dalgalanıyor, amım içimde olmasını dilediğim hayali sakin etrafında sıkılıp gevşiyor.

"Nasıl hissediyorsun bebeğim?" diye soruyor kalın

bir sesle. "Sıcak. Ağrıyor."

"Benimle gelmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hmm...evet."

İki parmağını ağızıma dayıyor. Onları emiyorum ve onun için ıslatıyorum ve onları göğüslerime geri veriyor. İtişlerinin temposunu kaybetmeden, meme uçlarımı sıkmaya ve kızdırmaya başlıyor. İnanılmaz bir şekilde, hisler üst üste yığılıyor, beynimden meme ucuna ve amıma kadar yüzlerce ısı oku beni yakıyor.

Zirveye ulaştığımda vücudumu lezzetli bir ürperti sarıyor. "Killian...oh..."

Meme uçlarımı acı verecek kadar sıkıyor. Küçük çığlıklarım vücudumun kendini bırakması için bir tetikleyici gibi görünüyor. Orgazmım beni gafil avlarken kalçalarım yatakta sarsılıyor.

Bir tıslama ve küfür duyuyorum. Sonra sıcak fişkırımlar göğsümü ve boynumu ıslatıyor. Üstümde, Killian'ın iniltileri sonsuza dek devam ediyor, bana gırtlaktan gelen övgülerle kesiliyor.

Bir kez daha kemiksiz bir karmaşa içindeyim, içime girilmemiş olmasına rağmen tamamen doymuş durumdayım. Üzerimden kalktığına, lezzetli ağırlığının kaybıyla inliyorum, ama mutlu bulanıklığım çok fazla azalmıyor. Onun uzaklaşmasını izliyorum, tonlanmış ve yırtık vücudu gözlerim için bir ziyafet.

Beni temizlemek için kullandığı sıcak, nemli bir havluyla geri dönüyor. İş bitince yatağa giriyor ve beni kendine çekiyor. Uykuya dalıyoruz, sonra uyanıyoruz, tekrar sevişiyoruz ve sonra duş alıyoruz.

Demlenen kahvenin kokusuyla ortaya çıkıyoruz ve midem gurulduyor.

Killian bir kot pantolon giyerken bana sırtıyor. "Mitch'e bize kahvaltı hazırlamasını söyleyeceğim."

Başımı salladım. "Sonra ne olacak?" Artık endişelenmem gereken bir Ceza Kulübü olmadığına göre, oturup pusuda bekleyen kötülüğün ortaya çıkıp beni yakalamasını bekleme düşüncesi beni daha da sinirlendiriyor.

Bana doğru yürüdü ve parmaklarını saçlarımın arasına soktu. Sert başparmakları başımı yukarı kaldırıyor, böylece bakışlarımız birleşiyor. "Bakalım Betty'de ne varmış, sonra bir plan yaparız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet."

Üstümü arıyorum ama görünürde yok. Külotum da yok. Killian'a baktım.

"Ne?" diye sorar.

"Kıyafetlerim nerede?"

"Onları soyunma odamdaki çamaşırvaneye koydum."

Kaşlarımı çattım. "Neden?" Bırakın benim arkamı toplamayı, onun kendi arkasını topladığını bile görmedim. Görevler arasında, Malibu'daki malikanesinde olduğumuz zamanlarda, Debbie, kahyası, ona köle gibi bakardı. Diğer zamanlarda ise onun dağınıklığını toparlamak bana ya da rolümüzün elverdiği ölçüde insan gücüne düşüyordu. Bunu yapmak zorunda kaldığımda, umursamadım. Bu, eski hayatımdan koparamadığım ve koparmak istemediğim küçük bir parçaydı.

Şimdi omuz silkiyor. "Önemli bir değil."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. İç geçiriyor, elimi tutuyor ve beni yataktan çekiyor. Birlikte onun soyunma odasına giriyoruz. Sadece dolapta asılı ve raflarda yığılı olan onun eşyaları değil. Benim giysilerim de onunkilerin yanına özenle yığılmış.

Kollarını bana doladı ve çenesini başımın üzerine koydu. "Benden nefret etme ama senin eşyalarını benimkilerin yanında görmek istedim, eskiden sahip olduğumuz gibi."

Nefesim kesiliyor. "Killian..."

"Bu kadar büyütme bebeğim. Onlar sadece kıyafet," diyor kulağıma.

Kollarında dönüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Onlar sadece kıyafet değil. Ve sen bunu biliyorsun." Kirli oynuyor, pençelerini bana batırıyor.

Pişman görünmüyor. "Artık buradalar. Ve artık benim yatağında uyuyacaksın, bu yüzden mantıklı. Ayrıca Mitch yanlışlıkla senin o muhteşem çıplak kıcını görürse gözlerini oymaktan da kurtulmuş olur."

Şakayı bir kenara atıyor ama bakışları tetikte. Ona karşı koyabilir ve kıyafetlerimin odama geri götürülmesinde ısrar edebilirim ya da bu işin peşini bırakabilirim. Zaten geceyi onun yatağında geçirdim. Her neyle uğraşıyorsak onunla boğuşurken birkaç gece daha geçirmeye niyetliyim. Ayrılma vaktim geldiğinde, zaten kıyafetlerimi yanıma almayacağım. İhtiyacım olacak tek şey sırtımdaki giysiler ve kutum.

Kutunun düşüncesi ve benim için içerdiği her şey, her şeyi bir perspektife oturtuyor. "Tamam, bu raundu sen kazandın," diye kabul ediyorum.

Gözleri ihtiyatla kısıldı. "Bu bana neye mal olacak?"

Arkamı dönüp gündelik kıyafet yığınınına yöneliyorum. Koyu gri, kolsuz, uyluğun ortasına kadar inen bir tunik elbise seçip üzerime geçiriyorum. "Bu gece çatıda bir içki içelim."

"Anlaştık."

Külotumu aramak için çekmeceyi açıyorum ve onun yerine tasarımcı etiketli boxer'ını buluyorum.

"Şurada." Belimdeki eli beni iki dolap ötedeki benzer bir çekmeceye yönlendiriyor. Çekmeceyi açıyor, iç çamaşırı yığınının arasından bir çift seftali rengi dantel külot çıkarıyor ve neredeyse isteksizce bana uzatıyor. "Onları senden çıkarmayı seviyorum ama hiç giymesen de olur."

"Zavallı Mitch'in gözlerini kazara parlatarak başını belaya sokmayalım, olur mu?"

Ağzının bir köşesi kalkıyor. "Touché."

Giymeyi bitiriyorum ve ben saçlarımı fırçalarken Killian gözlerine inanılmaz şeyler yapan pudra mavisini tişörtünü çekiştiriyor. Kendime engel olamıyorum; gözüme çarpana kadar aynadan onu süzüyorum.

"Bana böyle bakmaya devam edersen bebeğim, yatak odasından asla çıkamayız."

Ön kapının zili çalıyor ve bu işi hallediyor. Killian bakar

neredeyse pişman ve biraz da rahatsız. Ama odadan çıktık. Mitch kapıda beklediğinden, ben mutfağa giderken Killian onu içeri almaya gidiyor.

Bir dakika sonra içeri giriyorlar ve koruma-aşçı yamağı, içinde göremediğim başka şeylerin yanı sıra Fransız ekmeği de olan bir market poşeti tutuyor.

"Günaydın hanımefendi."

"Hey, Mitch." Doldurduğum ikinci fincan kahveyi Killian'a uzatıyorum. Gülümseyerek ve gözlerinde tuhaf bir ışıkla kabul ediyor. Eski alışkanlıklarına geri döndüğümü fark ediyorum ve zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum.

"Sana ne yedireyim?" Mitch önlüğü beline bağlarken soruyor.

"Çırpılmış yumurta iyidir."

"Ya da yanında waffle ve üzerinde çilek ve krema olan Benedict usulü yumurta?" Killian öneriyor.

Ondan Mitch'e bakarken salyalarım akıyor. Mutfaka yakışmaması gereken ama garip bir şekilde yakışmayan iri yarı adam başını sallıyor. "On beş dakika içinde hazır olacak."

"Ben de aynısından alayım, teşekkürler,"

der Killian. Yaşlı adam tekrar başını sallar.

Killian koluma giriyor ve mutfaktan çıkıyoruz. Oturma odasına giderken ona bakıyorum. "Mitch'i nerede buldun?"

"Çok pahalı, çok huysuz kiralık arabam KwaZulu-Natal'ın ortasında ücra bir yolda bozuldu. O ve Linc beni buldu. Bu harikaydı çünkü üst üste üçüncü gece arabamda uyumak istemiyordum. Aston Martin'leri kullanmak harika ama otel odası olarak oldukça berbatlar."

"Başka bir görevde miydin?"

"Hayır, başka bir çıkmaz sokak olduğu ortaya çıkan bir ipucunun peşindeydim."

Oturma odasında, iki gün önce üzerinde uyandığım geniş kanepeye yöneliyoruz. Beni bir uca itti ve oturdu. "Hangi kurşun?"

Konuşmadan bana bakıyor ve kahvesini yudumluyor. Nefesim biraz kesiliyor. "Ben mi?"

Bakışları biraz üzgün, biraz da şaşkınlığım karşısında hayal kırıklığına uğramış. "Sana söyledim, aramayı hiç bırakmadım. Bir keresinde Güney Afrika'yı ziyaret etmek istediğinizi söylemiştiniz. Betty'nin ablası Nancy, Güney Afrika'nın

Seninkiyle eşleşti, ben de bakmaya gittim. Siz, daha doğrusu siz olması gereken kadın, Stellenbosch'un hemen dışından bir bağ sahibinin karısı çıktı. Beni birkaç gün kalmam için davet ettiler. Gidecek başka yerim yoktu, ben de tekliflerini kabul ettim. Ülkenin çok güzel bir bölgesi. Bir ara oraya geri dönmeliyiz."

Bu sefer kalbim yakalıyor. Söz veremiyorum, bu yüzden kahvemi içiyorum. Killian bir dakika daha sessiz kalıyor. "Her neyse, Johannesburg'a manzaralı bir yoldan dönmeyi düşündüm. KwaZulu-Natal da çok güzel. Cep telefonunun çekmediği geniş alanlar o kadar değil."

"Mitch ve Linc'in orada ne işi vardı?"

"Bunu benimle paylaşmak istemediler. Ben de sormadım. Ama eve döndüğümde onları kontrol ettim. Eski asker oldukları ortaya çıktı. Görüşmeye devam ettik. Düğünlerine katıldığım da ve ikisinin de işsiz olduğunu öğrendiğimde onlara bu işi teklif ettim."

"Evlendiler mi?"

O sırada Mitch içeri giriyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "İki yıla yaklaşıyoruz."

"Tebrikler."

"Teşekkürler . Yemek hazır."

"Teşekkür ederim. Ve lütfen beni ara..." Duraklıyorum ve içim daralıyor. Uzun zaman önce bir kenara attığım isim boğazımda düğümleniyor. Ama ben buna layık değilim. Killian'ın keskin bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Boş ver."

Mutfağa geri dönüyoruz ve neredeyse sessizlik içinde kahvaltımızı yapıyoruz. Mitch'in aşçılık becerilerine tekrar iltifat ediyorum, Killian'ın bana attığı karanlık bakışı görmezden geliyorum ve bize biraz kahve doldurmak için kalkıyorum. İşimiz bittiğinde ve Mitch gittikten sonra çalışma odasına geçiyoruz.

Killian'ın taşıdığı alet ötmüyor, bu yüzden oraya vardığımızda bir şey bulmayı beklemiyoruz. Yapacak bir şeyim olmadığı ve çok fazla zamanım olduğu için zihnim yine yasak bölgeyi araştırıyor.

Sormamalıyım. Sormamam gerektiğini biliyorum. "Beni başka nerede aradın?" Ağzımdan kaçırdım.

Killian sırtımı cam duvara dayayarak durduğum yere doğru yürüyor. Arkamda ve altımda, New York'ta kuşluk vakti hızla geçiyor.

Burada, zamanın yavaş geçişini kalp atışlarımdan donuk gümbürtüleri gibi deneyimliyorum. Killian'ın elleri belimi çevreliyor, başparmakları göğüslerimin altında tembel kıvrımlarla ileri geri kayıyor. "Kosta Rika, Jaipur, Meksika, Londra.

New Jersey'de iki kez. İrlanda'da iki kez. Ve Kaliforniya'nın her yerinde." "Arkansas'ta değil mi?"

Yüzünün üzerinden bir şey geçiyor. Bir gölge. Bir sır. Onu tanıyorum çünkü o gölge benim içimde de yaşıyor.

"Oradaki hayatın sona ermişti. Bağlarını koparmana yardım etmiştim, hatırladın mı?"

Aldığım nefes acı dolu. "Julia'nın mezarı. O... o... o mu?"

Beni şakağımdan usulca öpüyor. "Bakımlı ve taze çiçekli olması için ödediğimiz paranın on iki yılı var. Ona göz oldum. O iyi."

Gözlerim yaşıyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Teşekkür ederim."

Başını eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Kollarım boynuna dolanıyor. Uzun ve derin öpüşüyoruz. Boynunu kaldırmadan önce hüznün bir kısmının kaybolmasına yetecek kadar.

"Keşke onunla tanışsaydım."

Kalbim kaybettiklerim için sevgi ve üzüntüyle dolup taşıyor. "Seni severdi. Ama muhtemelen Betty'yi çok daha fazla severdi."

Başını öne eğiyor. "Bilgisayarlarla ilgileniyordu."

Başımı sallıyorum, kız kardeşimin anıları, şeytan ona dokunmadan önceki hali aklımdan geçiyor. "Çok zekiymiş, nasıl çalıştıklarını görmek için her zaman bir şeyleri parçalarına ayırır ve tekrar birleştirirdi. Annemle babamı doğum gününde ona bir dizüstü bilgisayar almaları için ikna etmişti... hemen önce..." Acı yeniden artıyor, ama bu kez çok kısa kesilmiş değerli bir hayat düşüncesine eşlik eden iktidarsız öfkeyle birlikte.

Killian'ın elleri çenemi kavırıyor. "Özür dilerim bebeğim, bu konuyu senin için uzatmak istememişim."

Başımı salladım. "Sorun değil. Hatırlatma iyidir." Biraz kaşlarını çatıyor. "Öyle mi?"

"Birkaç şeyle başa çıkmama yardımcı oluyor." "Ne gibi şeyler?" diye soruyor.

Farklı bir anı odak noktasına kayıyor. Üzerinde durmaktan hoşlandığım bir anı değil. Muhtemelen aklım yaptığımın yanlış olduğunu bilse de, kalbimde yanan intikam ateşi yaptığımdan tatmin olmuyor. "Bazen ne yaptığımızı düşündüğümde -Paul ve Raj'ın partisinde ne yaptığımızı-"

Sertleşiyor. "Resmi olarak onaylanmamıştı ama gerekliydi."

Başımı salladım. "Ama bunu düşündüğümde aklıma Julia geliyor. Ve düşünüyorum ki eğer

Keşke bana söyleseydi. Ya da partideki o adama yaptığım gibi, bir şeylerin yanlış olduğunu hissettiğimde içgüdülerimi takip etseydim, o hala hayatta olurdu, biliyor musun?"

"İnanç..."

"Bir adam öldürdüm, Killian. Resmi operasyonumuzun bir parçası bile olmayan birini. Onu kalbinden vurdum. Ve asla arkama bakmadım." Bu benim ilk cinayetimdi, önceden planlanmamıştı ve o zaman bunun beni asla bırakmayacak birçok kabustan biri olacağını biliyordum. Ama tetiği çektiğim anda beni o zamandan beri korkutan bir kabulleniş vardı.

Killian'ın tutuşu sıklaşıyor, içime sıcaklık veriyor. "Kendi iğrenç zevki için bir çocuğa tecavüz ediyordu. Uzaklaşmanın seni daha da berbat edeceğinden emin olacak kadar seni tanıyorum."

"Ama aldığım eğitimin amacı da bu değil miydi? Böyle durumlarda mantıklı kalabilmem için? Ama yapmadım. Her şeyi tehlikeye attım."

"Hayır. Bunu olarak bilmiyorsun."

"Kimliğimizin açığa çıktığından ya da bizi bir tuzağa sürüklediklerinden şüphelendiniz. Ben de bizi çıkarmana izin vermezdim. Ya Ted ve Shane'in sonunda bulunup öldürülmelerinin nedeni buysa?"

Çenesi granit gibi sertleşir. "Kesin şunu. Operasyon planlandığı gibi gitmemiş olabilir ama o pislikleri etkisiz hale getirdik."

"*Geçici olarak.* Paul Galveston hâlâ hayatta. Bu da seks ticaretinin hâlâ devam ettiği anlamına geliyor."

"Bu senin suçun değil."

Onun güvencesi suçluluk duygumu azaltmaya çalışıyor. Ama kaçınılmaz olarak, acı ve umutsuzluk tekrar yükseliyor. Bunu sona erdirebilecek tek atışı kaçırdım. Ve bununla yaşamak zorundayım.

On Yedinci Bölüm

Faith & Killian

Kahire, Dört Yıl Önce

Operasyonumuzun ikinci aşamasının iki saat kaldı.

Hedeflerimizle son karşılaştığımda kusacak kadar hastaydım. Meğer mide bulantım, seks kaçakçılığı çetelerinin başındaki üç adama karşı duyduğum şiddetli tiksintiden daha fazlasıymış.

Dün gece, son hazırlıkları yaparken, nihayet bunun daha fazlası olabileceği aklıma geldi. Hayatımı değiştirecek bir şey. Sanki hayatım zaten yeterince değişmemiş gibi.

O zamandan beri Noel'e otuz kala hesaplamalar yaptım ve mide bulantım ya da gelmeme dönemim için hamile olduğum gerçeğinden başka bir açıklama bulamıyorum. İnternette gizli bir tarih araştırması, yaklaşık yedi hafta geçmiş olabileceğimi gösteriyor.

Merhametli Meryem Ana.

Eğer Tanrı'nın artık beni dinlediğine inansaydım, dua ederdim. Özellikle ne için, bilmiyorum. Ama yine de battaniye gibi bir şey söyledim. Ancak küçük kız kardeşimi sözde güvendiği sürüsünden birinin iğrenç ellerine terk ettiğinden beri Tanrı'yla aramız pek iyi değil.

Bunun için onu affetmedim ve affedeceğimi de sanmıyorum.

Bu yüzden gardımı aşmaya çalışan tanıdık Pazar okulu dua ayetlerini yutuyorum ve Ruger'ımı on yedinci kez kontrol ediyorum. Rahat bir ağırlığı var ve üç inçlik namlusu, çok fazla dikkat çekmeden çantamda oturacak kadar kompakt olmasını sağlıyor.

"Hazır mısın?"

Banyo aynasından Killian'a dönüyorum.

Operasyon ortağım. Sevgilim. Çocuğumun babası. Bu geçiş için yer açacak zamanım olmadı. Hayatım son altı aydır çılgın bir hız trenine dönüşmüşken olmaz. Bu kadar yeniyken olmazdı. Güzel yüzünü inceliyorum, seksi sırtışını analiz ediyorum. Ciddi alfa tarafını ve koruyucu tarafını düşünüyorum. Jilet gibi keskin zekasını ve öldürücü vücudunu.

Onunla ilgili her şey aşık olmak için uygun ve güvenebileceğim biri.

sahada arkamı kollamak için.

Ama babam?

Matt'in tanışmadan önce onun hakkında söylediklerine bakılırsa, kardeşinin bana karşı umursamazca sergilediği cinsiyetçi özelliklerin daha ağır bir dozunu taşıyan bencil bir milyarder pislik bekliyordum. Ya da daha kötüsünü.

Ama şimdi rahmetli olan kocamın söylediklerine bir kova tuzla yaklaşmayı çok erken öğrendim. Ve bu, benimle evlenmesindeki gerçek niyetini öğrenmeden önceydi. Ben onun kampanyasının poster kadınıydım. Fotojenik, yasalara uyan, kiliseye giden, saygın bir orta sınıf aileden gelen ve sadece ölü bir kız kardeşi olan bir vatandaş.

Matt'in yakışıklılığı ve güvenilir havası banliyödeki muhtaç ev kadınlarını ve kolay etkilenen büyükanneleri cezbedti. Ölen kız kardeşime olan derin sevgim ve cinsel suçlular için daha sıkı yasalar için yürüttüğüm kampanya sempati oyları için kapıları açtı.

Onun yanında durdum ve kongre üyeliğini büyük bir farkla kazanmasını izledim.

Ve sonra yalanlar, aşağılamalar ve başkentte uzun süre kalmamalar başladı. Kadın personeliyle olan ilişkilerine dair söylentiler ilk başta can yaktı. Ama sonra, garip bir şekilde, acı geçti. Killian ortaya çıktığında, hiç tahmin etmediğim bir durum tarafından bir kez daha gafil avlanmanın ilk şokunu atlatmışım.

Öfke ve keder Julia'nın yerine benim yolumu çizerken, Matt söz konusu olduğunda soğukkanlı hesaplar ve boşanma belgelerinin katı gerçekliği bana güven veriyordu. Evrakları ona en çok zarar vereceği bir zamanda vermek niyetindeydim. Kız kardeşimin değerli anısını kariyeri için bir basamak olarak kullanmıştı. Ve tıpkı on altı yaşımdayken Heather Jane Fitzgerald'a yaptığım gibi, Matt'e de ihanetinin bedelini ödetecektim.

Ama o daha kötü oldu. Niyetim onu cezalandırmaktı. Ölmesini hiç istemedim. Killian ortaya çıkıp her şeyi tersine çevirmeseydi hâlâ hayatta olacaktı.

"Faith? İyi misin?"

Killian'a odaklanıyorum. Son altı ayda, on sekiz yaşında bekâretimi kaybettiğimden beri kimseyle seks yapmadığım kadar çok kez seviştik. Yine de bu adam hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki. Kendisini hiç sevmediklerini ve büyüdüğünü söylemek dışında ailesi hakkında hiç konuşmadı. Bu da onların her şeyi hak ettiğini düşündüğü anlamına geliyordu.

Sonunda elde ettiler. Harika bir baba olur muydu? Ya da benim davranışlarım aramızı açmadan önce babamın olduğu gibi iyi bir baba mı?

Peki ya ben? Çocuğu olan yeni eğitimli bir ajan? Ve ben bu çocuğu istiyor muyum?

Evet. Bu konudaki eminliğim sarsılmaz.

"Bebeğim, oluyor?" Killian'ın keskin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Her şeyi zihnimin gerisine itiyorum, özellikle de daha sonra uğraşmak üzere daha fazla soru üreten o son canlandırıcı, kesin cevabı.

"Yok bir şey. Özür dilerim. Biraz dalmışım, sonra benim için o tunikten başka bir şey giymediğini hayal ettim."

Gözleri yırtıcı bir açlıkla parıldıyor. "Öyle mi?"

"Hmm, son zamanlarda kıyafetlerimi parçaladığın gibi onu da senden parçalayacağımı hayal ediyorum. Böyle devam edersen yakında yeni bir gardıroba ihtiyacım olacak bu arada."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor. Killian'ın giydiği gibi geleneksel kıyafetler giymeyi ya da en sevdiğim tasarımcıyı tercih etmeyi düşündüm. Hafif kloş etekli siyah Alexander Wang elbisem kazandı.

"Seni en kısa sürede çıplak bırakma ayrıcalığı ve zevki için sana bir düzine yeni gardırop alacağım."

"Bir çıplaklar kampına taşınmamız daha uygun maliyetli olmaz mı?" Yüzünü boynuma bastırırken şaka yapıyorum.

Bir an için bana karşı sertleşiyor ve sonra yavaşça gevşiyor. "Geceye, benden başka birinin seni çıplak görme olasılığı hakkında bile cinayet düşünceleri düşünerek başlamayacağım."

Killian'ın kıskançlığı ve dizginlenemez sahipleniciliği olan kör aletlere hâlâ alışmaya çalışıyorum. Ayrıca üzerimde ilkel bir alfa gibi davranmasının beni utanç verici bir şekilde ıslattığı gerçeğine de alışmaya çalışıyorum.

Kızı on altı yaşına geldiğinde erkekleri caydırmak için dolu bir av tüfeğiyle ön bahçesinde dolaşacak türden bir baba olur muydu?

Tanrım, ne düşünüyorum ben? Henüz resmi bir onay bile almadım, babalık hakkında ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yok ve tehlikeli bir görev için Kahire'deyiz, şu anda ikimizin de reşit olmayan çocukların katıldığı bir seks partisi olduğundan şüphelendiğimiz bir yere gidiyoruz.

Önümüzdeki akşamın düşünceleri kafamı sürükleyecek kadar ayıltıyor beni.

bulutlardan. Killian'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüz hatları da ciddileşiyor.

Elimi tutuyor ve yatak odasından ve villadan çıkarken utanmadan ona yapışıyorum.

İki cipten oluşan bir konvoyla seyahat ediyoruz çünkü onun iğrenç, gösterişli milyarder kimliği her zaman yanımızda olan ekstra güvenlik için mükemmel. Yolculuğumuz bizi çölün derinliklerine götürüyor. Çorak arazide ne kadar uzağa gidersek, ikimiz de o kadar gerginleşiyoruz.

Elli dakika sonra, şüpheli bir şekilde otele benzeyen tesise varıyoruz. Yüksek kapılardaki silahlı korumalar başka bir endişe katmanını tetikliyor. Çantamı biraz daha sıkı tutuyorum ve Killian'ın hem giysilerimizde hem de aracımızda GPS izleyicileri olduğu güvencesi için Tanrı'ya şükrediyorum. Şoförlerimiz ekibin bir parçası ve gerektiğinde ek destek sağlayabilirler. Ancak tüm bunlara rağmen, yanlış gidebilecek her şeyin yanlış gideceğini kabul etmek ve hızla uyum sağlamak üzere eğitildim.

Bir dizi zarif kemerin altından otelin kalbine doğru ilerlerken, tek düşünebildiğim şeyin içimdeki yeni hayat ve onu maruz bıraktığım risk olduğu gerçeğine nasıl uyum sağlayacağımı bilemiyorum.

Aracımız nihayet durduğunda bizi daha asık suratlı silahlı muhafızlar karşılıyor. Yolda birkaç SUV ve arazi tipi cip daha sıralanıyor.

Bir dizi koridordan geçiyoruz ve kendimi odaklanmaya ve manzaranın zihinsel bir görüntüsünü oluşturmaya zorluyorum. Belki de Killian'a bir sonraki ödevimiz için bunun için bir uygulama yarattırmalıyım.

Mozaik döşemeli bir başka koridor bizi keskin giyimli misafirlerle dolu açık bir avluya çıkarıyor. Çoğunlukla erkeklerin olduğunu fark ediyorum, bir başka rahatsızlık ürpertiyle. Kokteyllerini yudumlayan bir avuç kadının yanı sıra, tek kadın eğlence ekibi, çoğunlukla cılız giyimli dansözler.

Paul ve Raj'ın bize doğru geldiğini gördüğümde çıkış noktalarını sayıyordum. "Killian, Faith. Başardınız."

El sıkışılıyor. Paul yanaklarıma öpücük kondurmak için eğildiğinde kaskatı kesilmemeye çalışıyorum.

Killian soğukkanlılıkla, "Yapacağımızı söyledik," diye cevap veriyor, kibirli milyarder kişiliği tamamen yerinde.

Raj geniş bir gülümsemeyle, "Ve varlığınızdaki onur duyuyoruz," diye ekliyor. Konuşmasındaki hafif sürçme ve gözlerindeki kuduz parıltı herhangi bir gösterge ise, çoktan sarhoş olmanın yarısına gelmiş ve muhtemelen kafası da iyi.

Daha önce olduğu gibi, Paul anavatanının kıyafetlerini keskin gri bir

beyaz açık yakalı gömlekli takım elbise. Raj ise beyaz bir gömlek ve beyaz palazzo pantolon giymiş. Birkaç dakika sonra bize katılan Moses ise bu ikisinin karışımı bir kıyafet giyiyor.

Şampanya, havyar ve trüf mantarlı blini ile birlikte sunuluyor. İlk kez, bir lokma bile almadan içiyormuş gibi yapma tekniğini deniyorum. Killian'ı da aynısını yaparken yakaladım.

"Burası bir otel mi?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

Paul bizi lamba ışıklı avluda dolaştırırken başını sallıyor. "Henüz açılmamış. Bir iş arkadaşşıma ait. Programını aksatan birkaç mali sorunla karşılaştı. Burada birkaç parti vermesi için ona para ödeyerek yardım ediyorum. Eğlence için mükemmel bir yer, sence de öyle değil mi? Ayrıcalığı seviyorum."

"Kesinlikle," diye onaylıyorum ama ilgisi Killian'da kalıyor.

"Gelin, sizi gezdireyim. Bu gece nerede kalacağınızı göstereyim."

Killian ve ben bakışlarımızı değiştirdik. "Gece kalmayı beklemiyorduk." Ses tonundan bu sürpriz hamleye katılmadığı anlaşılıyor.

"Saçmalık. Villanıza dönmeniz bir saat sürer. Bizim istediğimiz gibi parti yaptıktan sonra bu tür bir yolculuk tavsiye edilmez."

"İşte bu yüzden şoförlerimiz var," diye yanıtlıyor Killian sıkı bir gülümsemeyle. "Eminim onlar da bu gece izinli olmaktan memnun kalacaklardır. Yoksa sen

Kendisi kadar zengin olmayan herkesi aşağılayan şu milyarder pisliklerden biri mi?" Paul gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle söylüyor.

Kaskatı kesildim.

"Kanepeleri geçene kadar hakaret etmeyi , tamam mı?" Killian'ın sesi soğuk bir çelikle kaplı ve belimdeki kol biraz daha geriliyor.

Paul pişmanlığını ifade eden bir jest yapar. "ama, sadece şaka yapıyordum. Ayrıca, kime bok kim sana söyleyecek ki? Bana sorarsan milyarder olmak sana otomatik olarak bu hakkı vermeli."

Yavaşça nefes alıyorum ve şampanyamı yüzüne fırlatma isteğimden vazgeçiyorum.

"Ama buraya eğlenmeye geldiniz, değil mi? Gerçek eğlence buradaki pisliklerin yarısı evlerine, yataklarına gidene kadar başlamayacak. O yüzden"- Killian'ın koluna bir tokat attı-"siz ikiniz kalıyorsunuz. Tartışma bitmiştir."

Killian'ın yüzünü kaplayan öfke dalgasını görüyorum. Neyse ki

Diğer misafirlerden biraz uzaktayız, bu yüzden kimse onun sessiz öfkesine ya da kendini ne kadar çabuk kontrol altına aldığına tanık olmuyor.

"O pisliğin boğazını parçalamak istiyorum."

"Bunu yaparken sana tezahürat yapmak istiyorum," diyorum nefesimin altında. Killian beni daha yakına çekiyor. "İstersen hemen şimdi gidebiliriz."

Gerçekten istiyorum. Ama Julia öldüğünden beri bunun için savaşıyor muydum? Masum çocuklar için bir çeşit adalet için?

"Hayır, kalamayız. Eğer planladığı şey misafirlerin çoğu gittiğinde gerçekleşecekse, burada kalmalıyız."

"İkimizin de kalmasına gerek yok. Seni villaya geri götürmeleri için ekibi çağırabilirim. Ben kalıp bu işin sonunu göreceğim."

Yine evet demenin cazibesi o kadar güçlü ki, bastırmak için yutkunmak zorunda kalıyorum. "Bunun için imza attım. O piç beni hasta ediyor diye çekip gidemem. Kalıyorum."

Bakışları uzun bir süre benimkileri inceliyor. "Emin misin?" diye soruyor.

"Olmak zorundayım." Buraya bir iş yapmak için geldim. Sonuna kadar gitmeliyim. Julia'nın iyiliği için.

Başını sallıyor. Sonra, Virginia'daki eğitimim sırasında sayısız kez çalıştığımız bir hareketle, vücudunu siper ederek içkisinin yarısını bir sakı bitkisine dökmesini sağlıyorum, o da aynısını benim için yapıyor.

Gecenin yarısında Musa ve işlemeli tunik, fes ve toga pantolon giymiş bir adam bize katıldı. "Bu Mahmoud. Kaldığınız süre boyunca uşağınız olacak." Karanlık bakışları ikimizin arasında geliyor. "Paul size bir tur sözü vermişti ama başka bir işi çıktı, o yüzden ben varım. Gidelim mi?"

Onunla gitmekten başka seçeneğimiz yok. Mülkle ilgili konuşmasını sürdürürken onu engelliyorum. Killian'ın kolunu dürtene kadar neden zahmet ettiklerini merak ediyorum. "Düşünüyorduk da, eğer emlak işine girmek istersen, uçak pisti ve helikopter pistleri yapıldıktan sonra burası bir altın madeni olabilir. Belli tiplerin kendilerini kaymak gibi hissettikleri bir ayrıcalık sunacak kadar uzakta, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Killian omuz silkiyor. "Kesinlikle... bir şey var."

Moses heyecanla başını sallar. "Paul buranın sahibi olan adamla burayı elinden almak için bir anlaşma üzerinde çalışıyor. Nasıl gittiğini sana haber veririm."

"Bunu sen yap." Killian bir an duraksadı. "Nakliye işinde olduğunu sanıyordum?"

Moses yüzünü buruşturur. "Şirket aslında kendi kendini yönetiyor. Ben daha heyecanlı maceralar peşindeyim." Killian'ı tekrar dürtüyor.

Neyse ki küçük bir yüzme havuzunun hemen önündeki özel bir avluya varıyoruz. Fas'taki bir *riada* eşdeğer olan müstakil dairenin kenarlarını dört kare sütun belirliyor. "Bu gecelik ikametgâhınız burası. Harika, değil mi?"

Killian düz çatı balkonunda duran iki muhafıza başıyla selam verir. "Bu silahlı muhafızlar da neyin nesi?"

Moses yüzünü buruşturur. "Geçmişte birkaç davetsiz misafirimiz oldu. Her şeye burnunu sokan, hükümetten gelen orospu çocukları. Muhafızlar bir erken uyarı sistemi."

Kalan tur boyunca doğru sesleri çıkardık. Moses bizi partiye geri götürüyor ve Paul ile sohbet etmeye gidiyor. Galveston bize bakıyor ve iki parmakla selam veriyor. Ve sözde vanilya konuklar gece yarısından hemen sonra ayrılana kadar akşam boyunca bu şekilde devam ediyoruz. Sonra bizi dev ahşap çift kapıya götürdüler.

Tıpkı geçen seferki gibi, Raj kendini zor zapt eder. "Burada gösterişli yeraltı sığınakları yok, Şövalye. Biz sadece kaliteli hammadde ticareti yapıyoruz."

Paul kibirli bir edayla kapıyı açıyor. Bir adım öne çıkarken kalbim korku ve beyhude bir öfkeyle çarpıyor.

Mekan *Binbir Gece Masalları* temasıyla dekore edilmiş. Burası dünyanın başka bir yerinde olsaydı, duvarlara kazınmış ve odanın etrafına dağılmış sanat ve güzellikten etkilenirdim. Ancak masalardaki insan sergisi nefesimi kesiyor ve öğle yemeğimi gündeme getirmekle tehdit ediyor.

Ortaya serilen canlı bedenler tamamen çıplak, çeşitli yerlerinde sergilenen yiyecekler cinsiyetlerini gizlemeye çalışmıyor. Midem şiddetle çalkalanıyor. Killian'ın eli sırtıma dokunuyor.

"Sakin ol bebeğim. Onlar çocuk değil," diye mırıldandı kulağıma.

Nefesim kesiliyor ve kendimi daha yakından bakmaya zorluyorum. Elbette gençler, ama çocuk değil, yirmili yaşların başındalar.

İçim daha rahatlamadan Moses bizi buluyor, parmaklarının arasından bir şişe şampanya daha sarkıyor. "Başlangıç tabaklarımız hakkında ne düşünüyorsunuz?" diyor müstehcen bir sırıtışla.

"Etkileyici ama daha önce görmediğim bir şey değil."

"Kahretsin, memnun etmesi zor bir adamsın. Ana yemeği görene kadar bekle."

Killian etrafa bakıyormuş gibi yapar. "Henüz içime sinen bir şey göremedim."

"Sizin kendi *içsel* kutsal alanınız vardı. Bizim de var."

Yirmi dakika sonra, başka bir odaya götürüldük ve içlerindeki en iğrenç ahlaksızlıkla tanıştırıldık. "Peki, zehrin ne?" Raj soruyor.

Killian kolunu omzuma doluyor ve kibirli bir gülümseme yayıyor. "İyi bir ev sahibi misafirlerini bir şeye davet etmeden önce onların hoşlandıkları ve hoşlanmadıkları şeyleri dikkatlice araştırır. Çok yaklaştın dostum. Gerçekten yaklaştın ama son engelde düştün. Ben dokuz milyar dolar değerindeyim. Bu, ilgi alanlarımı tatmin ederken kameralara yakalanmak uğruna tehlikeye atılacak büyük bir meblağ. Ve evet, bu odada kameralar olduğunu biliyorum."

Moses'ın yüzü düşer ve başını sallar. "Sen paranoyaksın-"

"Hayır, alınmadım. Bu vesileyle, tercih edeceğim.

Siz devam edin ve keyfinize bakın. Biz ."

Beni kapıya doğru yönlendiriyor ama orta yaşlı bir adamın yarı çıplak bir kızı kucağına alıp sürüklediğini görmeden önce değil. Midemi kusma isteğine karşı sıkıyor ve adamın kollarından kızı çekip almak için daha büyük bir dürtüyle savaşıyorum. Killian gözlerini kapıları kapatan gardiyana diyor ve Paul Galveston'ın Killian'ın adını haykırdığını duyunca gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum nefesimin altında şiddetle.

"Her şey yolunda bebeğim. Güven bana." Destekleyici kolu omuzlarımda kalıyor ve bizi döndürüyor.

Onunla tanıştığımızdan beri ilk kez Galveston yansıttığı ukala piçten daha az görünüyor. "Bak Knight, ister inan ister inanma, bu seninle ilgili değildi. Buradaki misafirlerden bazıları dijital hediyelik eşyalarını geri almak istiyor." Omuz silkiyor. "Onları hayal kırıklığına uğratmak istemedik."

"İyi. O yüzden onları hayal kırıklığına uğratma," diye cevap veriyor Killian.

Paul orta parmağını alnına götürür. "Yine de bu gece kal. Mo görüşmek istediğimiz başka iş girişimlerinden bahsetti, değil mi? Seni emlak projesine dahil etmekle gerçekten ilgileniyoruz."

Killian cevap vermeden ona sıkılmış bir bakış atar.

Galveston'ın dudakları kendini tutamadan önce küçük bir küçümsemeyle seğiriyor. "Kalman için sana bir tatlandırıcı teklif edelim."

Killian odaya bakar. "Üzgünüm, iştahım kaçtı." "Kahretsin, zor bir müşterisin, değil mi?"

Omuz silkme.

"Bunu telafi etmek için bana... bize yarına kadar süre verir misin?"

Killian birkaç dakika düşündü. Sonra bana bakıyor. Yüzündeki hiçbir şey gerçek duygularını ele vermiyor ama içinde bir türbülans olduğunu hissediyorum.

"Tamam."

Paul muzaffer bir gülümseme takınır. "İyi adam." Muhafızlardan birine ısıklık çalar. "Sizi konuta kadar geçirecek. Sabah görüşürüz."

Odalarımıza geri dönecek kadar kendimi zor tutuyorum.

Kapıları kapattığımız anda Killian'a döndüm. "Nereden biliyorsun?"

Alt dudağını okşar gibi parmağını ağzına götürüyor ama ben *tut* işaretini alıyorum. Çenesini öfkeyle sıkarak bana doğru yürümeden önce hızla odayı arıyor, tabloların arkasına ve lambaların altına bakıyor. "Çünkü Galveston gibi bok çuvalları bu tür saçmalıklarla büyür. Beni ömür boyu cebinde tutmaktan başka bir şey istemez," diye hırlıyor.

Titrememi durduramıyorum. "Neden yerel yetkilileri aramıyoruz? Tanrım, Killian, şu çocuklar."

Omuzlarımı tutuyor. "Artık çok geç. Eğer şimdi harekete geçerse, kimliğimiz açığa çıkacak. Söz veriyorum, sabah buradan ayrılır ayrılmaz aramayı yapacağım. O odada on çocuk var ama dışarıda daha yüzlercesi var. Operasyonu öylece iptal edemeyiz çünkü sevkiyatın *nereden* geldiğini hâlâ bilmiyoruz. Ve aklımızda bir tarih olsa bile tüm limanları aynı anda izleyemeyiz. Sadece İskenderiye limanını bile büyük miktarda insan gücü gerektirecektir. Yarın daha fazla avantaj elde etmek için tek şansımız olabilir." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Dayan, tamam mı?"

Berbat bir şekilde başımı salladım. İzin isteyip tuvalete gidiyorum ve midemdekileri kusuyorum. Killian'ın tanık olduklarımızdan iğrendiğim için kustuğumu düşündüğünden şüpheleniyorum. Bu kısmen doğru olsa da, hepsinin bu olduğuna inanmasına izin veriyorum.

Ve gece boyunca, kusmak için üçüncü kez kalktığımda, belki de bu casusluk işine uygun olmadığımı kabul ediyorum. Hem de hiç.

Belki de birkaç saat sonra dördüncü kez kusmak için kalktığımda ve en küçük ses hayatımı alt üst ettiğinde kesin bir evete dönüşüyor.

*

Killian

Uykumda ağırlık merkezimin değiştiğini hissediyorum. Bu beni tehlikeye karşı uyarıcı bir casusluk olayı değil. Bir şeylerin yolunda gitmediğini haykıran duygusal bir klakson.

Elbette, dönüp ona uzandığımda Faith yanımda değildi. Panik yapmaya eğilimli değilim. Tehlikeyle soğukkanlı bir şekilde yüzleşmek, neredeyse her zaman diz çökerek tepki vermekten daha iyi bir sonuç doğurur. Ama ayaklarım yere değmeden önce iki dizim de tam sarsıntı modundaydı.

Kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama kalbim aklımın ona anlattıklarını yutmuyor. Birkaç oda ötede neler olup bittiğini her konuştuğumuzda gözlerinde ölümcül bir ışık yanıyor olabilir ama onları tek başına kurtarmaya çalışmak gibi aptalca bir şey yaparak çocukları riske atmaz. Bu görevin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Yine de kıyafetlerimi çekiştirip oturma odasına doğru ilerlerken tüylerim diken diken oluyor. İkimiz de gönülsüzce yatağa girdiğimizde uykunun sözü konusu olmadığını düşünmüştük. Ama bir şekilde uykuyu cebe indirmeyi başardık. En son yarım saat önce uyandığımda, o da yanımdaydı.

Ama şu anda görünürde yok. İçgüdülerim Glock'uma uzanmamı ve kapıyı açıp özel avluya çıkarken onu kalçama yaslamamı sağlıyor.

Havayı rahatsız eden tek ses havuzun yumuşak şırıltısı ve pompanın uğultusu. Havuzun yanından geçerken iki korumanın çatıda olmadığını fark ediyorum. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum, bu yüzden şimdilik aklımın bir köşesine itiyorum.

Özel konutumuzun ön kapısı aralık. Tamam.

Hay sikeyim.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir nefes alıyorum ve ortaya çıkabilecek tüm senaryoları düşünmemeye çalışıyorum. Hiçbiri iyi değil. Faith büyük olasılıkla düşmanlarımızın peşinden tek başına , ama böyle bir gecede böyle bir yerde yürüyüşe de çıkmazdı. Tabii...

Düşüncelerimin üzerine bir kapak kapattım.

Otel. Güney kapısından girdik. Parti doğu kanadında yapıldı. Bizim evimiz batıda.

Doğuya giden koridoru kullanıyorum. Hafif müzik sesi bana partinin hâlâ devam ettiğini söylüyor. Nefretimi yutuyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. İşte o zaman duyuyorum.

İlk silah sesi netti ve beni buz gibi bir dehşete sürükledi. Bir saniye sonra ikinci ve üçüncüsü geliyor. Üçü de arkamdan geldi.

Arkamı dönüp geldiğim yöne doğru koşuyorum, evimizin önünden geçip batı koridoruna iniyorum.

Başka bir avluya daldım. Önümdeki manzarayı kavramam birkaç saniyemi alıyor. Tanımadığım bir adam kendi kanından oluşan bir havuzda yüzüstü yatıyor. Bir saniye sonra beynim devreye girdiğinde Paul Galveston olduğunu teşhis ettiğim bir başka adam da onun yanında yatıyor. O da kanlar içindeydi.

Ve Moses Black onun başında duruyor. Benim inancım.

Hareket etmiyor. Ben izlerken, Moses elindeki şampanya magnumunu başının üzerine kaldırıyor.

"Seni ," diye hırlıyor. "Seni değersiz, lanet sürtük."

Şişeyi sallamaya başladı. Tereddüt etmedim. İlk atışım kafasının arkasına isabet etti. Yere düştü, bir yığın haline gelirken vücudu Galveston'inkini zar zor ıskaladı.

Ona ulaştığımda, iyi bir önlem için göğsüne üç kurşun daha sıkıyorum. Ama benim odak noktam o. İnanç.

Ve kan.

Tanrım. Çok fazla kan vardı. Dizlerim onun yanında yere çarptı. "Faith? Faith! Konuş benimle, bebeğim." Sesim titrek bir karmaşa.

En ufak bir inilti hayatta olduğunu gösteriyor. Gözleri kapalı ama kapakları titriyor. Rahatlamama izin vermiyorum çünkü hiçbir yerin ortasındayız ve... lanet olsun, kan.

"Tanrım, bebeğim, dayan." Onu kaldırıp kucağıma alırken ellerim titriyor. Muhtemelen onu hareket ettirerek kitaptaki tüm lanet olası hataları yapıyorum, ama aklım kan kaybından ölüyor olabileceği gerçeğinden başka bir şeyle meşgul değil. Burada, kollarımda ölüyor.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve dönüyorum, parmağım çoktan tetikte.

"Ateş etmeyin. Benim!"

Shane'in sesini tanıdığım anda ona dönüyorum. "Faith, beni duyabiliyor musun?"

En ufak bir mırıltı ve acı dolu bir inilti. Vücudunu hararetle araştırdığımda kanın en çok karnında yoğunlaştığını gördüm. Tuniğimi yırtıp o bölgeye bastırıyorum.

"Bay Knight? Efendim, gitmemiz gerek!"

"Buraya gel. Karnına baskı yapmaya devam et," diye bağıriyorum Shane'e. Sesim artık daha sakin, dikkatimin her santimi ona odaklanmış durumda.

Ayak sesleri duyuyorum. Yakınlardan bağırişlar. Faith'i vücudumla koruyorum ve silahımı kaldırıyorum.

"Bu bizim ekibimiz, efendim. Bir sonraki avluda bekliyorlar. Araç dışarıda," diyor Shane. "Ama şimdi gitmemiz gerek."

İkinci bir uyarıya ihtiyacım yok. Faith'i dikkatlice kaldırıp kollarımın arasına alıyorum.

Avludan geçip kapılı bir kemerden geçerek toprak bir yola çıkıyoruz. Şoförüm direksiyonun arkasında. Shane, yaşı yüzünden bu göreve gelmesini engellemeye çalıştığım analist, arka kapıyı çekerek açtı. Faith kollarımda sıkıca tutulmuş halde arabaya doluşuyoruz ve şoför gaza basıyor.

Yolcu koltuğundaki ekip üyesi arkasını döner. "Bay Knight, emirleriniz nedir?"

Bakışlarımı Faith'in yüzünden ayırmıyorum. Her göz kırpması, verdiği her nefes akıl sağlığım için çok önemli. "En yakın hastaneyi ara. Onlara yolda olduğumuzu söyle. Kurtarma ekibini ara, olanları rapor et ve mümkün olan en yakın buluşma noktasında bizimle buluşması için içinde bir doktor bulunan bir helikopter göndermelerini söyle. Ve o çocukları oradan çıkarmaları için yetkilileri göndermelerini söyleyin."

Başını salladı ve hemen telefona sarıldı. Helikopter bizi 5 mil ötede yakaladı.

Kahire'deki özel hastanede, sağlık personeli Faith'i benden alıp ameliyata götürüyor. Ve ben hayatımın en uzun saatlerine katlanıyorum. Doktor odaya girdiğinde çılgına dönmeme on adım kalmıştı. Dudaklarından dökülen kelimeleri dinliyorum ama sadece iki tanesi kayda geçiyor.

O yaşıyor.

O yaşıyor.

Sonsuza dek ilk tam nefesimi alıyorum. Onu görmek istemeliyim çünkü

beni uzun, sessiz bir koridorun sonundaki özel bir odaya götürüyor. Ve bir yığın tüp, damar içi iğne ve battaniyenin altında kalbim yatıyor, solgun, nefes alıyor ve güzel.

Komada kaldığı dört gün boyunca farklı, sert planlar yapıyorum. Beşinci gün, doktor iyileşme haberleriyle beni bilgilendiriyor. Önümüzdeki on iki ila yirmi dört saat içinde uyanacağını düşünüyor. Ve yaklaşık bir hafta içinde eve . Onun yanından ayrılıp taş suratlı Eric Biggins'e raporumu vermek ve ajanstan ayrılacağım haberini iletmek üzere otelime dönüyorum.

Yirmi dokuz yaşında ve emekli olmak kulağa mükemmel bir romanın başlangıcı gibi geliyor. Belki de anı kitabımın başlığı bu olur. Hastaneye dönmeden önce daha da fazla plan yapıyorum.

Yatağının kenarına oturup elini tuttuğumda, gözleri kapaklarının arkasında titreşiyor. Uyanık olduğunu hissediyorum. Ama onunla konuştuğumda bana cevap vermiyor. Gözlerini açmıyor.

Henüz gerçeklerle yüzleşmeye hazır değil.

Sorun değil. Dünya kadar vaktimiz var. Doktor beni gidip biraz uyumaya ikna ettiğinde, isteksizce tavsiyesine uyuyorum.

. Hayatımda yaptığım en kötü hareketti.

Çünkü iki blok ötedeki otelde uyuduğum o saatlerde, kalp atışlarımın sebebi hastaneden çıkıp beni geride bıraktı.

On Sekizinci Bölüm

Killian

Beş gün oldu. Betty eyleme geçirilebilir istihbarat konusunda alışılmadık derecede çekingen davranıyor. Ya öyle ya da düşmanlarımız izlerini beklediğimizden daha iyi örttüler, çünkü bulduğu her bilgi -uçuş manifestolarından banka kayıtlarına kadar- dört yıldan eski. Gözetleme konusunda da şansı yaver gitmiyor. Galveston ortadan kaybolmadan önce Dulles Havaalanı'nda kameralara yakalanmasına izin vermiş gibi görünüyor.

Teknolojiden o kadar anladığını düşünmek istemiyorum ama hayatta olduğuna dair gerçek kanıtlar bir hamamböceğinin direncine sahip olduğunu gösteriyor. Buna bir de ailesinin yüklü miktardaki parasını eklersek, dikkatli olmazsak bu adam gerçek sorunlara yol açabilir.

Faith'in bisikletlerle ilgili bir sehpa dergisini karıştırmasını izliyorum - bisikletler, lanet olsun - sonra oturma odasını adımlamak için bırakıyorum. Linc'le daha iyi okuma materyalleri alması konusunda konuşmam gerek. Pencerenin önünde durakladığında güneş ışığı kuzguni saçlarını yakalıyor. Saçları, daha önce çekiştirdiği uzun kollu beyaz gömleğim ve kızarmış dudaklarının birleşimi ona yaramaz bir melek görünümü veriyor. Kanatlarını açmayı hak eden bir melek, benim yaldızlı hapishanemde esir tutulmayı değil. Kendi güvenliği için olsa bile.

Çatı bahçesi cazibesini yitirdi. Bir çatı katında ancak çeyrek mil kadar temiz hava soluyabilirsiniz, o da eskimeden önce. Onu yatağına geri götürme fikriyle oynuyorum. *Bu* asla eskimez.

Ama bir saat önce sevişmeyi bitirdik - hayatı yeniden doğrulayan ama sizi bitkin bırakan o destansı maratonlardan biri. Dört yıldır seks yapmadığında beş dakika gibi.

Tekrar gitmek için can atıyorum ama bebeğimin biraz iyileşmeye ihtiyacı var. İçimdeki ukala piç, yön değiştirirken onun küçük irkilmesini yakaladığımda memnun bir sırıtışı gizliyor. Onun üzerinde bir iz bırakmayı seviyorum, ama içinde bir iz bırakmayı daha çok seviyorum. Attığı her adımda beni hissettiği düşüncesine bayılıyorum.

Ama şu anda onda hissettiğim huzursuzluktan nefret ediyorum. Beklemekten değil.

Betty'de. Dışarıda ne olduğunu merak ederek belirsizliğe atılmaktan değil. Bu başka bir şey. Görünmez bir pelerin gibi giydiği aynı şey. Onu benden koruyan sırlar.

Bu beni kızdırıyor. Ama sırrını ondan zorla alma isteğimi bastırıyorum ve yolunu kesmek için ayağa kalkıyorum. "Benimle film izlemek ister misin?"

Topuklarının üzerinde dönüyor ve ellerini kalçalarına dayayarak bana bakıyor. "Hızlı arabaları ve iki saniyede bir havaya uçan şeyleri izlemeyi seviyorum ama şimdilik bu kadar yeter, teşekkürler."

"Tamam, bu sefer filmi sen seçebilirsin."

"Ve altyazılar boyunca homurdandınız mı?"

"Ben senin amını yalarken sen de bana sakso çekebilirsen, İsveç belgeselleri ile yüksek oktanlı araba soygunu filmleri arasında bir orta yol bulabiliriz."

Gözlerini deviriyor. "Bu ilişkiyi sadece sen kuracaksın."

Elini tutup onu koltuğa doğru sürüklüyorum. Dirseğini kanepenin arkasına yaslıyor ve çenesini koluna dayıyor. Saçları öne düşüyor ve kendime engel olamıyorum; parmaklarımı ipeksi perdenin arasından geçiriyorum.

"Hey, telafi edecek zamanım ve yatıştırmam gereken çok kirli bir zihnim var."

Yeşil gözleri perçemlerinin arasından bana bakıyor. "Bana Kosta Rika'yı anlat," diyor.

Bu istek beklenmedik değildi. Bana Londra'yı, İrlanda'yı ve onu aramak için gittiğim her yeri sordu. Ama Kosta Rika aklıma hatırlamak istemediğim kötü anıları getiriyor. "Seni becermeyi tercih ederim."

Uzun bir süre bana bakıyor. "Orada bir şey oldu," diye mırıldanıyor.

"Gittiğim yerde hep bir şeyler oldu. Ne zaman sensiz gitsem cehennemin derinliklerine düştüm."

Gözlerini kırıştırıyor ve titreyerek nefes alıyor. "Bana Kosta Rika'yı anlat lütfen."

Bakışlarım onun seksi dudaklarına düşüyor. Onu öpmek istiyorum, sorularını unutturacak kadar vahşi ve sert. İsteğimin gücünü hissediyor çünkü alt dudağını ağzına götürüyor. Bu da hoşuma gidiyor.

Ama... Kosta Rika. "Aynı hikaye. Yakın ama puro yok." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Eğer hakkında bir film çekilmesini istersen ve dublörlere ihtiyacın olursa, sana bir düzine doppelgängers bulabilirim. Çok kolay."

"Lütfen, Killian."

Göğsüm sıkışıyor ve bir öfke patlaması da geliyor. "Sen soruyorsun

Sen kendini benden uzak tutarken ben sana ruhumu açıyorum. Bunu yaptığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Yüz hatları biraz geriliyor ama iç çekiyor. "Hayır, istediğini biliyorum."

"Ve...? Tüm alabileceğim bu mu? Bir sorun olduğunu kabul etmeniz mi?"

Bana dik bakmaya çalışıyor. "Şimdilik. Ama yine de bilmek istiyorum."

Mantıksız. Cesur. Açıgözlü. Bunun için onu suçlayamam bile. Ben de onun hakkında aynı hissediyorum.

Ayağa kalkıyorum, pencereye doğru adım atma sırası bende. Derim beni içine alamayacak kadar darılmış gibi hissetme sırası bende. Kahire'ye ve beni hastanede bırakmasına dair anılar son birkaç gündür endişe verici bir sıklıkta tekrarlanıyor. Yara izini her gördüğümde, dudaklarımı neredeyse onu öldürecek olan bir buçuk santimlik yaranın üzerinde her gezdirdiğimde, o geceye ve onu takip eden uzun, karanlık saatlere geri dönüyorum.

Onun için her şeyi değiştirecektim. Hâlâ gözümü kırpmadan yaparım. Ama onun da istemesi lazım. Bizim için tek başıma savaştan bıktım.

Evet. Kosta Rika. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "O zamanın neden en kötüsü olduğundan emin değilim. Sanırım bir insan ancak bu kadar başarısızlığı kaldırabilir. Ama sen olmadığın ortaya çıkınca biraz kafayı yedim. Sadece bir süreliğine unutmak istedim."

Gözleri kararıyor ve biraz geri çekiliyor. "Tamam."

Duruyorum ve tek kaşımı kaldırıyorum. "Tamam mı?"

"Bana kimi becerdiğini söylemene gerek yok ya da-"

Kahkaha çığlığım bana ters ters bakılmasına neden oluyor. "Unutmak için seviştiğimi mi sanıyorsun?" "Bana gülme, Killian."

Yaklaşıyorum, tekrar oturuyorum ve ona bakıyorum. "Yoksa ne olur?" Alay ediyorum çünkü, siktir et, daha fazlasına ihtiyacım var. Bana verdiğinden çok daha fazlasına.

Dizlerinin üzerinde yükseliyor ve bana doğru sürünüyor. Düğmelerin açık bırakılması ve pamuğun teninin üzerinde kayması bana gömleğimin altında çıplak olduğunu hatırlatıyor. Üzerimize giydiğimiz kıyafetler sadece sabahın ortasında buzdolabını yağmalayabilmek içindi. "Yoksa daha sonra bana istediğin her şeyi yapmana izin vermem."

Sözleri doğrudan sikime iletili. Evet. Tamam. Tamam. Yani konu onun amcığı olduğunda ben lanet bir köleyim. Ve vücudunun ve ruhunun diğer her santimi. Ama tüm gereken bu olduğu için biraz kırgınım. İşte bu yüzden tam şu anda onu soyup karnımı doyurmamak için kendimi zor tutuyorum. Boğazındaki nabız atışından ve meme uçlarının sertleşmesinden

onu da istiyor.

Çok kötü oldu.

Başımı koltuğa yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Kosta Rikalı rehberim gecenin belli bir saatinden sonra gidilmemesi gereken yerler konusunda beni uyarmıştı. Ama başarısızlığın tadı ve yarım şişe tekilanın kan dolaşımınızda hızla dolaşması, bu tür uyarıları daha az... ilgili hale getirmenin bir yolunu buluyor."

Sertçe nefes alıyor. "Tanrım, Killian," diye fısıldıyor.

"Gittim. Bir yeraltı kafes dövüşü kulübüne rastladım. O zamanlar dahil olmak iyi bir fikir gibi görünüyordu."

"Hayır..." Sesindeki acıyı duyuyorum ve tersine, bu beni biraz rahatlatıyor.

"Rehberim beni dört saat sonra buldu, eksi beş bin dolar ve en sevdiğim klasik Rolex'im. Yine de iki kırık kaburga, bir kırık diş ve çok sayıda çürük kazanmayı başardım."

"Oh Tanrım."

"Evet. En iyi anlarımdan biri değildi."

Birkaç dakika boyunca konuşmadı. Geçmişi düşünecek havada değilim, bu yüzden ağızımı ve gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Özür dilerim."

Gözlerimi açıyorum. Tanrım, o kederli bakışıyla bile çok güzel. "Öyle misin?"

Başını sallıyor. "Beni bu kadar uzun süre arayacağını ..."

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar gülüyorum çünkü her şey çok saçma, ona olan arzumun kaçınılmazlığı ve onun bunu tam olarak anlayamaması.

Bu sefer ona güldüğüm için bana kızmıyor. Onun yerine bir hareket seziyorum ve sonra nefesini yüzümde hissediyorum. "Özür dilerim," diye tekrar fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var, bebeğim."

"Evet." Yaklaştı. Kokusunu alıyorum. Muhteşem bir kadın, şampuan, parfüm ve içinde bir yerlerde dölümün izinden oluşan ölümcül bir kokteyl.

Dudakları boynuma ve çeneme kelebek kanadı öpücükleri konduruyor.

Acınası bir inleme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyorum. Bir saniye sonra köprücük kemiğimdeki daha sert öpücükler ve tenimdeki yavaş, sıcak bir yalama ciğerlerimdeki havayı dışarı çekiyor. Bir eli karın üzerinde kayıyor, tişörtümü alaycı bir şekilde yukarı çekerken tırnakları ateşten bir iz bırakıyor. Çıkarmasına yardım etmek için pozisyonumu değiştirmiyorum. Bu onun gösterisi. için çalışıyor. Onunla birlikte olabilmek için

Aklım başımda. Ben de ona izin verdim. Boynumun arkasına sıkıştırmak için alt kısmı başımın üzerinden çekmeyi başardı ve tüm önüm ona açıldı.

Bir parmağını boğazımdan pantolonumun kemerine doğru uzatırken nefesi kesiliyor. "Tanrım, çok seksi görünüyorsun."

Sadece onun seksi, boğuk sesi bile beni ateşliyor. "Devam et. Bana başka nelerden hoşlandığını söyle."

İki eli de göğsümde duruyor ve daha da yaklaştığını hissediyorum. Kulağıma nefesini fısıldıyor. "Tırnaklarımı tenine geçirdiğimde bana karşı sarsılman hoşuma gidiyor."

Sözlerini bir gösteriyle takip ediyor ve ben de onu tepeden tırnağa bir spazmla ödüllendiriyorum.

"Teninin tadını seviyorum, sert ve biraz tuzlu." Göğüs ucumun hemen üzerindeki göğüs kaslarıma ağız açık bir öpücük konduruyor.

Vay anasını. Gözlerimi açıp bana ne yaptığını görsel olarak görmek istiyorum ama çoktan taş kesildim, hain sperm damlaları pantolonumu lekelemeye başladı bile. Ellerim kanepeye doğru kıvrılıyor. "Daha fazla."

Dudakları bir santim daha aşağıya, meme ucumun tam üzerine iniyor. "Bu meme uçları çok hassas, değil mi? Benim için çok hevesle büzüşüyorlar."

"Kahretsin... Faith."

Tenimi ıslatıyor, üzerime üflüyor ve sonra dilini istekli etimin üzerinde şımarıkça gezdiriyor. Tüm bedenim acı dolu bir zevkle kasılıyor, karşı koyduğum inilti kontrolümden çıkıyor. Her fırsatta göğüslerine yaptığım gibi o da beni aynı hırsla, açgözlülükle yalıyor.

"Tanrım, bu inanılmaz bir his."

"Tahrik olduğunda sesinin çakıllı ve kısıp çıkmasını seviyorum, sanki kelimeleri zar zor oluşturabiliyormuşsun gibi," diye mırıldanıyor tenime karşı. Kirli ağız daha aşağılara iniyor, öpücükleri daha aç, tehlikeli bir şekilde daha sıcak oluyor.

Kollarım dokunma, sahiplenme ihtiyacıyla titriyor. Ama yaptığı şeyi daha çok seviyorum. Dişleri göbeğimin hemen altındaki bölgeyi kısırdığında ve düğmemi serbest bıraktığında, artık dayanamıyorum. Gözlerim açılıyor ve onun güzel yüzünün, muhteşem saçlarının, vücudumdaki ellerinin çarpıcı görüntüsü içimdeki her şeyi durduruyor.

Lanet olsun, bu kadının bana yaptıklarını asla atlatamayacağım. Siren gözlerini bana doğru kaldırırken parmaklarını kalçalarımın iki yanındaki kemerime batırıyor. Gözleri bana pantolonumu indirmeme yardım etmemi istediğini söylüyor. Ona yardım etmek için kendimi kaldırmıyorum çünkü o küçük ateşi arzuluyorum.

Üç, iki, bir.

İşte oldu. Bir enerji patlamasıyla pantolonumu daha da sert çekerek, aşırı istekli aletimin dışarı fırlamasına yetecek kadar aşağı indiriyor. Keskin nefes alışıyla burun delikleri sıkışıyor ve dudakları açlıkla aralanıyor. Bakışlarını sikimden çekmekte zorlanıyor gibi görünüyor.

"Anlat bana," diye .

Fırtınalı gözler bana doğru kırpışıyor. "Süper seksi bir orta sayfa güzeli gibi görünüyorsun."

Beynimi bu şekilde çalışmaya çağırabilseydim, muhtemelen zekice bir şey söylerdim. Onun yerine: "Orta sayfanız," diye vurgulardım.

Başını bir kez sallıyor. "Benimkini." Çenesi zonklayan sikimi dürtüyor. Yıldızlar gözümün önünden geçiyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum.

Parmakları hâlâ pantolonumun içinde, bacaklarımın arasına çömeliyor, başını eğiyor ve sikimin geniş tepesini ağzına alıyor. Sınırsız zevk içime işlerken sırtım eğiliyor. "Kahretsin, bebeğim, ağzın!"

Sıkı emişinden patlayana kadar beni çekiyor. Taşaklarım bu delicesine pis sesle geriliyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye soruyor dili açıklığıma değerken.

"Ne düşünüyorsun lan?" Sesim işe yaramaz bir gürültü karmaşası. Ama beni duymasına gerek yok. Ağzının sıcak mağarası beni bir kez daha sarıyor ve en tatlı cehenneme geri atıyorum.

Sonunda elleri pantolonumu bırakıp zorlanan taşaklarımı tuttu. Emme, pompalama ve okşamanın mükemmel üçlüsü beni acınacak kadar kısa bir sürede uçurumun kenarına sürüklüyor. Yanlarımda yumruk haline gelen ellerim saçlarına gömülmek üzere havalanıyor. Kalçalarım onun emişini karşılamak için yükseliyor ve boğazının arkasına nazik bir incelikle vuruyorum. İnliyor ve ben lanetliyorum çünkü bu, beni bir şampiyon gibi alması, beni hiç bitmeyen büyüsünün daha da derinlerine çekiyor.

"Tanrım, Faith. O muhteşem ağzını ıslatacağım."

Bakışları kasıklarımdan gözlerime doğru yükseliyor ve cesaretlendiğini görüyorum. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı var. Şu anda benim serbest bırakma vaadimin kölesi olmuş durumda.

"İstiyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet" diye inlemek için ağzını benden zar zor kaldırıyor, sonra beni tekrar derinlemesine emmeye başlıyor. Parmaklarım saçlarında biraz acımasızca geriliyor ve aşağı doğru itiyorum. Tutuşuma karşı çılgınca titriyor.

"Kal," diye .

Pantolonumu bırakıyor ve avuçlarını uyluklarımın iki yanına düz bir şekilde koyuyor. İtaatkâr duruşu, bana verdiği güç, yapacağını bildiği gibi beni tamamen kırıyor. Sert, kalın ve sonsuz boşalıyorum, onun öğürmesini hissediyorum, yutkunmasını izliyorum. O her şeyim. Ve ben onun her şeyi olamayacağımı bilerek birazcık ölüyorum.

Ellerimin saçlarından düştüğünü hayal meyal hatırlıyorum. Bedenime tırmanıp kucağıma oturduğunda, yüzünü omzuma yaslayıp bana sıkıca sarıldığında işe yaramaz bir his yığınınına dönüşüyorum.

"Kosta Rika'da başına gelenler için üzgünüm."

Gözlerim kapanıyor ve ellerim onu sıkıca tutmak için etrafına dolanıyor, ama cevap verecek kelimelerim yok. Yavaşça gerildiğini hissediyorum. Başını kaldırıyor ve yüzümü okuduğunu hissedebiliyorum. Çalkantılı duygularımı saklamıyorum.

Ve başını omzuma koyduğunda, ikimiz de dinamiğimizin tektonik plakalarının değiştiğini biliyoruz. Kısa süreli bir panik yaşıyorum ama bu panik yerini kabullenmeye bırakıyor. Nereye gidiyorsak oraya gidiyoruz. Ve sonuç ne olursa olsun, artık durdurulamaz.

On Dokuzuncu Bölüm

Killian

Ertesi gün, bir öncekinin karbon kopyası olma tehdidini taşıyor. Bu kez kışını sevgiyle saran haki bir şort ve siyah bir tişört giymiş, ayak parmaklarının üzerinde uzanırken saçlarıyla o topuz ve bükme şeyini yapıyor. Pencereden geri döndüğünde tabletinden başımı kaldırıp parmağımı ona doğru uzatıyorum.

"Huzursuzsun," diyorum elimdeki aleti yere bırakarak. "Bir önerim var."

Gözleri biraz kararıyor ve dudaklarını yalamasına rağmen başını sallıyor. "Her gün bütün gün sevişemeyiz, Killian."

"Ne kadar yanıldığını kanıtlamak isterdim ama aklımdaki bu değildi."

Omuzları biraz çöküyor. "Tamam... Ne?"

"Nişancılığını geliştirmek istemiştin." Kız hevesle başını sallıyor. "Evet."

"Harika. Mitch ve Linc on beş dakika içinde burada olacaklar." Gözleri parlıyor. "Dışarı mı çıkıyoruz?"

"Evet, ." Bakışlarım onun uzun, çıplak, güzel bacaklarına düşüyor. Onlara bakan düzinelerce erkek hayal ediyorum. "Üstünü değiştirecek misin?"

Gözlerini deviriyor. "Yazın ortasındayız, Killian."

Kıskançlığımla boğuşuyorum ve bakışlarımı tekrar yukarı çekiyorum. "Sana bakarken yakaladığım her piç kurusuna tam bir pislik olma hakkımı saklı tutuyorum."

Muhteşem ağzı kalkıyor ve yüzünü çene düşmesinden büyüleyici bir hale dönüştürüyor. "Aynen öyle," diye yanıtlıyor.

Müptela beynimin onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman alıyor. Kaşlarımı çatmam bir kahkaha attırdı. Çok özlediğim nadir bir ses.

"Ne yani, erkekler sadece benimle mi ilgileniyor sanıyorsun? İnternete bak. Saçma sapan bir hayran kitlen var. Altı yıl önce kodlama üzerine yaptığın TED konuşması on milyondan fazla izlenmiş ve yorumlar yüzünü kızartacak cinsten."

Yanına gidip parmaklarımı birleştiriyorum. Sormamam gerektiğini biliyorum ama kelimeler yine de dökülüyor. "Benim için interneti hiç kontrol ettin mi?"

Bakışları düşüyor ve başını sallıyor. "Beni bulurdun." Kesinlikle öyle . Atmosfer tekrar bozulma tehdidiyle karşı karşıya.

Ağızına bir öpücük bırakıp onu serbest bırakıyorum. "Acele etsek iyi olur. Gidecek yolumuz var."

Odadan çıkıyor ve gideceğimiz yeri son bir kez daha kontrol ediyorum. Döndüğünde saçları arkadan bağlı, deri şapkası yerinde ve güneş gözlüklerini takmış. Ama ayakları dikkatimi çekiyor. Bacaklarını daha da uzun gösteren koyu renk, gök yüksekliğinde kama tipi ayakkabılar giyiyor. Ve çenesinin eğimi, gerekirse benimle onlar yüzünden tartışmaya hazır olduğunu söylüyor.

Hay sikeyim. Şapkamı ve gözlüklerimi takıyorum ve Betty'ye göz kulak olmak için taşınabilir aleti alıyorum. Çok uzun sürüyor. Biz dönene kadar sonuç vermezse algoritmalarının biraz değiştirilmesi gerekebilir.

Biz apartmandan çıkarken Mitch ve Linc asansörün dışında bekliyorlar. Gözleri Faith'in boynunun üzerinde kaldığında onlara olan saygım bir kat daha artıyor. Eşcinsel olsunlar ya da olmasınlar, onlar kırmızı kanlı insanlar ve onun çıplak bacakları beni uçurumun kenarına sürükleyen bakışları çekecek kadar çılgın.

Zemin kata iniyoruz ve Mitch dışarı çıkarken onu yavaşlatmak için elini tutuyorum. Bir dakika sonra Linc başını sallıyor. Binadan çıkıp sola dönüyoruz.

Faith etrafta cipleri arıyor. Onları göremeyince bana bir bakış fırlattı. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor alçak sesle, hızlı adımlarını bozmadan.

"Bir sonraki blok."

Hakkını yemeyelim, başka soru sormuyor. Ta ki başka bir binaya girip asansörle yukarı çıkana kadar. "Araba kullanmıyoruz."

Başımı salladım. "Hayır. çok fazla kamera ve trafik ışığı var. Riske atmak istemedim."

Kırmızı asansör numaralarına bakıyor. "Ama... burada ne var? Bu binada silah poligonu yok."

"Hayır, ama bizim binamızda olmayan bir şey var. Bir helikopter pisti."

Başını bana doğru çevirdi. "Uçuyor muyuz? Ve tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Uniondale."

Kaşlarını çattı. "Orası kilometrelerce uzakta."

"Bölgede en az gözetim altında olan yer. Ayrıca kısa ve çok fazla dikkat çekmeyecek tek atış poligonuydu."

dikkat."

Her şeyi anlıyor ve başını sallıyor. Çıktığımızda, bakışlarını potansiyel tehlikenin gizlenebileceği tüm giriş ve çıkışları izlerken yakalıyorum. Poligon bize bir seçenek sunacak olsa da, ikimiz de silahlıyız ve onu topuklu ayakkabılarla koşarken gördüğüm için başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ama yine de, bizi çatıya ve helikoptere götürecek merdivenleri tırmanırken tetikte olmaya devam ediyorum.

Pilotum beni Teterboro'dan alan şoförle aynı kişi. Mitch ve Linc gibi onun da sıradanın ötesinde yetenekleri var. Aramızda, kendimizi savunmak için etkileyici bir silah seçkimiz var. Düşmanımız hâlâ gölgelerde saklanıyorsa bunun hiçbir anlamı yok.

Bekle ve gör yaklaşımını bırakıp ışığa doğru adım atmanın zamanı gelmiş olabilir.

Bunu nasıl karşılayacağını merak ederek Faith'üzünü izlemek için dönüyorum. Bakışları yirmi adım ötede duran büyük, pırıl pırıl parlayan metal uçan makinede.

"Tatlım, Sikorsky'ne bakmayı kes." Sesimi özellikle alçaltmıyorum.

Kızarıyor ama çenesi yukarı kalkıyor. "Ama o kadar güzel ki. Mırılayana kadar onu sevmek istiyorum."

Sırıttıyorum. "Ben de izleyebileyim diye neredeyse sana bunu yaptırmak istiyorum. Ama seyircimiz var. O yüzden o güzel kıcını gemiye al."

Büyük uçak, pilot ve yardımcı pilot için önde oturan iki bölüme ayrılmıştır. Arkadaki ses geçirmez ana alanda üç kulüp sandalyesi ve uzun bir bank koltuktan oluşan altı koltuk. Ona arkaya geçmesi için yardım ediyorum, Linc ve Mitch de öndeki pilota katılıyorlar. Mitch yardımcı pilot olarak yerleşti.

Faith bana bankta eşlik etmek yerine kulüp koltuğunu seçiyor. Buna izin veriyorum çünkü istersem hala ona ulaşabiliyorum. Ayrıca, bu şekilde karşısında oturarak, istediğim zaman onun çarpıcı bacaklarına göz atabiliyorum.

Bir dakika sonra havalandığımızda bacaklarını açıp tekrar kapatıyor. "Boynuzlarınız görünüyor, Bay Knight."

"Umarım öyledir. O bacaklar beni deli ediyor."

Tekrar kızarıyor, bu sefer biraz daha derin ve yolculuğu kucağımda, özellikle de sikime binerek geçirmek konusunda nasıl hissedeceğini merak ediyorum.

Düşüncelerimi dile getirmeye fırsat bulamadan sert bir kafa sallama. "Unut bunu, Knight. New York'taki ilk helikopter yolculuğumda dikkatimi dağıtmana izin vermeyeceğim."

Arkama yaslanıyorum ve bileklerimi çapraz yapıyorum. "Manzara buradan çok daha iyi olsa bile mi?"

Bakışları pantolonumda giderek büyüyen şişkinliğe düşüyor ve meme uçları büzülmeye başlıyor. Gergin geçen birkaç saniyenin ardından "Evet," diye sıkıca bastırıyor.

Kendime derin bir kıkırdama izni veriyorum. "Tamam, bebeğim. Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum. Düşündüğün kadar karşı konulmaz değilsin, biliyorsun."

Hafif memnuniyetim bir kalp atışında buharlaşıyor. "Evet, dört yıl aradan sonra bunu anladım."

Gözlerinin önünden bir gölge geçiyor. Bir an için benden hiç ilgilenmediğim manzaraya bakıyor. Onu bekliyorum. Ama geriye dönüp baktığında uzun bir süre konuşmuyor. "Killian..."

"Bir ara bana söylemek zorunda kalacaksın. Şimdi söylemeye ne dersin?"

Boğazı yavaş bir yutkunmayla hareket ediyor. "Haklıydın. O gece Kahire'de o operasyona çıkmamalıydım. Önce seni dinlemeli ve aklımı başıma toplamalıydım. Ya da tamamen geri çekilip o piçlerin icabına başka bir ekibin bakmasına izin vermeliydim."

Çenem bunu inkâr etme ihtiyacına karşı çıkıyor. Ama bunu analiz etmek için uzun zamanım oldu. "Yetki bendeydi. Son karar bana düşüyordu. Seni yanımda istedim, bu yüzden içgüdülerimi görmezden geldim."

Yüzüne garip bir kabulleniş yerleşiyor. "Yani sen de benim hazır olmadığımı düşündün?"

"Bundan önceki her operasyonda başarılı oldun ama geriye dönüp baktığında, evine bu kadar yakın bir operasyona hazır olmadığınızı görüyorsunuz. O zaman değil, hayır."

bir nefes titreyerek çıkıyor. "Tanrım, çok fena sıçtım."

Öne eğildim ve ellerini ellerime aldım. "Hayır, istemedin. O çocukları kurtarmak ve Julia için işleri yoluna koymak istedin. Ben de senin biraz olsun huzur bulmanı istedim, bu yüzden operasyondaki pek çok tehlikeye karşı gözlerimi kapattım. Başlangıç için ekstra destek. Ve şerefsizleri sürekli gözetlemek. Onları izleyen birkaç insansız hava aracı ve birkaç gizli etiket de fena olmazdı. Ama en büyük hata gece kalmaya karar vermektir. Bu benim kararımdır."

Başını sallıyor ve ellerini benimkilerden çekiyor. "Kalma kararını ikimiz de verdik. O çocuğun çılgınlığını duyduğumda seni uyandırmalıydım. Ama silahım vardı. Üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm. "

Yumruklarım sıkılıyor ama bir şey söylemiyorum. İçimden bir his onun

O kabusu tekrar oynamanın katartık rahatlaması.

"Piç kurusu... çocuğu koridorlardan birinde sürüklüyordu. Tanrım, on ya da on bir yaşından büyük olamazdı." Kadın titriyor.

Siktir et diyorum, emniyet kemerini çözüyorum ve onu kollarıma alıyorum. Dokunuşumu ve rahatlığımı kabul etse de kilometrelerce uzakta. Çok uzakta. "Piçin kolu çocuğun boynundaydı ve diğer eli..." Derin bir nefes alır. "Ona gitmesine izin vermesini söyledim. Arapça cevap verdi. Anlamadım ama da gerek yoktu. Sarhoştı ve çocuğu taciz ederken . Gözlerindeki bakış, mutlak korku ve... ahlaksızlık. Yapamadım..."

"Sorun yok, bebeğim."

Kadın başını sallıyor. "Çocuğa bir şeyler söyledi ve onu avluya sürükledi. Çocuk... dehşete düşmüştü, Killian. Beni paramparça etti. Silahı kaldırdım. Adam bunu görünce çocuğu kalkan olarak kullanmaya çalıştı. Sanırım biraz aklımı kaybettim. Sadece tetiği çektim. Çocuğu kurtarmaya çalışıyordum ama saldırganı vurmak bile çok aptalcaydı. Tanrım, ona zarar verebileceğimi düşünmemiştim bile."

". Eğitimin işe yaradı. Hedefin mükemmeldi ve o piçi şahdamarından vurdun."

"Ondan sonra olanlar bulanık, ama Galveston'ı hatırlıyorum... başımda duruyordu. Elinde bir bıçakla..."

Ben uyurken her şeyin ne kadar kötüye gidebileceği düşüncesi omurgamdan aşağı buz gibi kayıyor. "Yeter, Faith. Her saniyesini yeniden yaşamana gerek yok. Mısırlı yetkililer çocukları oradan çıkardılar. Hepsini. Çocuğun adı Sayeed. Bir hafta önce ailesinin evinden çalındı ama senin sayende bugün iyi."

Bir dakikalığına bunu özümsemesine izin verdim. Ama yüzündeki bezgin ifade değişmiyor. "Hastanede uyandığımda..." Duraksıyor ve ben donup kalıyorum çünkü ilk kez bu konudan bahsediyoruz.

"Öyle mi?" Sesim kısık bir vıraklamaya dönüştü.

"Dehşete düşmüştüm. İki insanı soğukkanlılıkla öldürmüştüm. Ve korkunç olan şey, bunu tekrar yapacağımı biliyor olmamdı."

Elimi kolunda , beynim ona yöneltmek istediğim sorularla dolup taşıyor. "Bu neden gittiğini açıklamıyor."

O kadar uzun süre sessiz kalıyor ki cevap vermeyeceğini düşünüyorum. "Yargılarıma güvenmiyordum. Çok az pişmanlık duyarak iki can almıştım.

Böyle bir durumla hayatı tehlikeye atmadan başa çıkmak için eğitildim. Duygusallığın yanlış tarafındaydım."

"Bunun için bir sorgulama süreci vardı. Ve ben de bunu atlatmanıza yardımcı olurdum."

"Ama sen... sen de sorunun bir parçasıydın," diyor içimi dağlayan kasvetli bir sesle.

Tanrım. "Ne?"

Ağır bir şekilde nefes veriyor. "Sen... sen beni... her şeyle boğdun."

Kaskatı kesiliyorum ve nefesimi tam olarak tutamıyorum ama kendimi savunmuyorum. Çünkü savunamam. Saplantımın büyüklüğü beni de şaşırtmıştı. Tek sorun, bunu tüm kalbimle benimsemiş olmamdı. Hem de hemen. O ise bununla savaştı. Ve hala savaşıyor.

"Bunların hiçbirisi için seni suçlamıyorum, Killian. Bunalmış olmak hoşuma gitti."

Haklısın. "Ama seninle ilgilenmem için bana güvenmedin. Önemli olduğunda değil."

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Anlamıyor musun? Yapılması gerektiğinde doğru kararı vermek için kendime güvenmedim."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Meseleyi kendi ellerimle hallettim ve iki kişi öldü. Ben de Galveston'un öldüğünü sanıyordum." Ağzı acıyla buruştu. "Ama bunu bile doğru yapamadım."

"Yani cevabın beni bir "fuck-you" bile almadan terk etmek miydi?"

Alçalmış bakışları daha da kapanıyor. İçgüdülerim sadece kısmi bir açıklama aldığımı söylüyor. "Bu her şey değil, Faith. Değil mi? Başka neler oldu? Galveston sana dokundu mu? Bir şey yaptı mı-?"

Sesi soluğu kesiliyor ve akla hayale gelmeyecek bir ihtimali ortaya attığımı için kendi kıcığını tekmelemek istiyorum.

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum... bıçakla yaptığı şey dışında." Yavaş, sabit bir nefes alır. "Lütfen, Killian, bu kadarı yeterli olsun."

"İzin mi? Neden?"

"Her şeyi berbat ettim. Kötü bir şekilde. Telafi etmek için doğru olduğunu düşündüğüm tek yol ayrılmaktı."

Öfke damarlarımda dolaşıyor. "Yanlış düşünmüşsün. İkimize de cehennemi yaşattın. Bu nasıl doğru bir şey olabilir ki? Peki senin niyetin neydi? Sonsuza dek saklanmak için mi? Kulüpten senin evine gitmek."

tekrar geri dönmek mi? Bu nasıl bir hayat böyle?"

Benden uzaklaşıyor ve kollarını ortasına doluyor. "O zaman ne önerirsin? Hawaii'de bir ada satın alıp hayatımın geri kalanını güneşlenerek ve mai tais içerek mi geçireyim?"

Çenesini elimle yakaladım. "Bu öfke olabilir. Daha fazlasını sakladığını biliyorum. Bana söylemediğin şey ne?"

Ağzı titriyor. "Bunun böyle olması gerektiğini kabullenemez misin?"

"Sikeyim hayır. Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Kendini elimden çekip aldı. "Üzgünüm ama işin özü, artık casus olmak istemiyordum ve beni bundan vazgeçirmenden korkuyordum. Senden uzaklaşmak tek seçeneğimdi."

"İnanç-"

"Öldürülecek bir sonraki kişinin sen olma ihtimalini göze alamazdım!" Dudakları titrek beyaz bir çizgi halinde birbirine bastırılmış.

Kelimeleri duyunca içim daralıyor.

Fallhurst Enstitüsü'nün sahadan sağ salim dönen ajanlarının yüzdesi etkileyiciydi. Katılmayı kabul etmeden önce kontrol ettiğim ilk istatistiklerden biriydi. Ama kayıplar da vardı. Böyle bir işte bu kaçınılmazdır. O yüzden korktuğu risklerin gerçek olduğunu biliyorum.

Yüzüne baktım. Buna inandığını görüyorum.

Ve yine de...

Yirminci Bölüm

Killian

Ben daha fazla araştıramadan helikopter sağa doğru yatıyor. Pencereden dışarı bakıyorum ve gideceğimiz yeri görüyorum. Bina tek katlı, kiremit çatılı, basit bir tabelayla amacını duyuran bir yapı. Önünde park etmiş tek bir kamyonet var ve biz aşağı inerken ön taraftan bir figür çıkıyor.

Faith'e dönüyorum. Onun da dikkati araziye sabitlenmiş durumda. Ama benim dikkatimin farkında olduğunu ve benden kaçtığını biliyorum.

Şimdilik, T şeklindeki arazinin üzerinden uçarken ve binanın yaklaşık yüz metre gerisindeki bir açıklığa inerken beynimi dolduran soruları yutuyorum.

Sessizlik içinde iniyoruz. Mitch ve Linc zıt yönlerde doğru ilerlerken, pilot Rob yakınımızda kalıyor. Gevşek bacaklı duruşu yüksek alarında olduğu gerçeğini gizliyor ve ben de ağaç hattını inceliyorum.

Önce Linc döner. "Her yolunda," diyor.

Yavaşça dönen rotorların altına binanın yan tarafına yöneliyoruz. Kamyon garaj yolunda ilerliyor, kaybolmadan önce arka lambaları tozun içinde bir kez yanıp sönüyor. Mitch anahtarları ön kapıdan çıkarıyor ve kapıyı açık tutuyor. "Akşam altıya kadar burası bize ait." İçeri girdiğimizde barut ve temizlik yağı kokusu havada asılı kalıyor. Uzun tezgâhın arkasındaki yüksek duvarda, av tüfeklerinden hafif makineli tüfeklere kadar geniş bir ateş gücü sergileniyor. Mitch kapıyı kilitleyip anahtarları cebine koyarken, Linc tezgâhın arkasına geçip içinde mühimmat kutuları olan büyük bir tepsi çıkarır. Tezgâhın üzerinde, on farklı tabancalar siyah kadife kumaş üzerine yerleştirilmiştir.

Faith gözlüklerini ve beyzbol şapkasını çıkarıp etrafa bakıyor ve neredeyse tamamen sessizlik olduğunu fark ediyor. "Buranın boş olmasını sen mi ayarladın?"

"O kadar da zor değildi. Görünüşe göre bugün sakın bir gün olacaktı. Sahibi de uygun bir şekilde teşvik edilmişti." İki silah tutuyorum. "Glock mu Smith and Wesson mı?" Eğitim tesisinde geçirdiği süre boyunca her ikisini de kullanmış, ancak daha sonra daha kompakt olan Ruger'e geçmiş.

Bakışları silahlara kayıyor. Yüzünde küçük bir belirsizlik dalgasının dalgalandığını fark ediyorum. Helikopterdeki konuşmamız aramızda alevleniyor. "Daha önce her ne olduysa, Faith, artık bu işin içindeyiz. Hazırlıklı olmak istediğini söylemiştin. O yüzden bir silah seç."

Smith & Wesson'ı işaret ediyor. İki kutu mermiyi almadan önce silahı ona uzatıyorum. Mitch bizi koridorda yürütüyor ve elindeki anahtarları kullanarak başka bir kapıyı açıyor. Duvardaki bir düğmeye basıyor ve gerçek poligonun bulunduğu geniş alan . Atış poligonunu oluşturan bölmeler boyunca ilerlerken yıpranmış halı saha ayak seslerimizi bastırıyor. Faith ortadakini seçiyor, ben de onun yanındakini alıyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı patron?"

Mitch soruyor. "Hayır. Böyle iyiyiz, teşekkürler."

Başını sallıyor ve ayrılmadan önce iki çift koruyucu kulaklık ve gözlük veriyor.

Faith sakın bir şekilde mermileri hazneye dolduruyor ve kendinden emin bir tekmeyle silahı ateşliyor. Ama parmağı emniyeti kapatmak için hareket ettiğinde, titrediğini görüyorum.

Kendi silahımı indirdim ve arkasından yaklaştım. Niyetim, yalnız kaldığımızda sorgulamamın baskısını sürdürmek, göğsüne bu kadar yakın tuttuğu her ne haltsa son parçasını da vermesini sağlamaktı. Ama şu an zamanlama berbat. Bahse girerim, geçen hafta parkta bana silah doğrultmadan önce, en son Kahire'de silah tutmuştur.

Bu kabusla başa çıkmama yardımcı olacak derin bir sorgulamadan şüpheli bir şekilde faydalandım. O yapmadı. Tabii bu konuda da kendini tutmuyorsa.

Kızgınlığımı saklıyorum ve omuzlarına sarılıyorum. "Hey, sorun yok."

Vücudundan bir ürperti daha geçiyor. "Hayır. Değil." Cevap, nabzımın endişeyle atmasına neden olacak kadar kesin.

"Bana neler olduğunu anlat. Ne hissediyorsun?"

Silah elinde sallanıyor ve önündeki tahta levhanın üzerine bırakıyor. "Yakın gelecekte tekrar birine silah doğrultmak zorunda kalacağım düşüncesine katlanamayacağımı. Ellerimde daha da fazla kan olacak."

Parmaklarım gerildi. "Bunun asla olmaması için canla savaşacağım. Ama eğer olması gerekiyorsa, hazırlıklı olmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Dönüyor ve yeşil gözlerini benimkilere kilitliyor. Gözlerinin derinliklerinde meydan okuma ve kızgınlık karışımı bir duygu dolaşıyor. Yüzünde görmek istediğim ifade bu değil ama en azından kasvet azaldı. Bir an sonra çenesi esniyor.

"İyi bir noktaya değindiğinizde bundan nefret ediyorum" diyor.

Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Biliyorum. Bak ne diyeceğim, en çok isabetli atış yapan kişi gecenin geri kalanının nasıl geçeceğini belirleyecek. Anlaştık mı?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bu seviyede bir kış tekmelemeye hazır olduğuna emin misin?"

Bakışlarım bacaklarına düşüyor ve helikopterde söylediği her şey yüzünden duyularım hâlâ körelmiş olsa da, en temel içgüdülerim hâlâ canlı ve tekmeliyor. "O bacakları üzerimde kullanmayı içeriyorsa, vereceğin her cezayı seve seve kabul ederim."

Gözleri yeşilin daha koyu bir tonuna dönüşüyor ve nefes alırken burun delikleri nazikçe açılıyor. Dönüp tekrar silaha uzanmadan önce gözlerinde bir parça minnettarlık yakaladığıma yemin edebilirim.

Kulaklıklarını kulaklarına takıyorum ve geri çekilip kendiminkileri takıyorum. "Eğitimi hatırla. Nefes al."

Başını sallıyor ve silahını istikrarlı bir şekilde kaldırıyor. İlk atış namludan patlar ve hedefin alt kenarını sıyrıp geçer. "Bu sayılmaz," diye tersledi.

Gülmemek için yanağımın içini ısıırıyorum ve onun arkasında kalıyorum. "Seni erteliyor muyum, bebeğim?"

"Sen bilirsin," diyor ama bir atış daha hazırlarken alt dudağını konsantrasyonla dişlerinin arasına sıkıştırıyor. Bu seferki hedefe daha yakın. Bir sonraki daha da iyi.

Evet, paslanmıştı, ama tekrar ayakları üzerinde durmaya başladı. Odama gidip silahımı aldım. Peş peşe üç el ateş ettim, her biri hedefi tam on ikiden vurdu. Sonraki ikisi bir ya da iki santim sola saptı. Ama son mermiler tam ortasından vuruyor.

Hedef bize doğru dönerken bana bakıyor. "Bu aptalca bir bahisti," diye mırıldanıyor.

İçimden gülüyorum. "Beşin en iyisi mi?"

Dudakları büzüldü. Sonra başını sallıyor. "sende."

İlk seti kazandım. Beni ikinci sete davet etti. Onu da kazandım. Ben daha fazla mermi getirirken mola veriyoruz. Bir sudan içiyor.

döndüğümde. Birkaç damla ağzının kenarından kayıyor, göğsüne düşüyor ve göğüslerinin arasında kayboluyor.

GI Jane fantezilerim canlanıyor. Beni net bir şekilde anlıyor ve elindeki şişeyi indirirken titriyor. "Killian... ne-"

"Sana künye alacağım," diye söz veriyorum, sesim tahrikle kalınlaşıyor. "Onları o güzel göğüslerinin arasına takacaksın. Sana savaş botları da alacağım. Şu kalın topuklu, yıpranmış olanlardan. Sadece etiketleri ve botları giyeceksin, saçlarını böyle bağlayacaksın ve o yaramaz perçemlerin gözlerini okşayacak. Ve bir saat boyunca suratıma oturacaksın. İstedğin kadar boşalabilirsin."

Gözle görülür bir titreme vücudunu sarıyor ve sertçe yutkunuyor. "Ve... ondan sonra?"

Yavaşça ona doğru yürüyorum, şişeyi parmaklarının arasından alıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "O uzun saçlarını koluma doluyorum ve seni arkadan beceriyorum... iki deliğinden de... ikimizden biri bayılana kadar."

Arkasındaki duvara yaslandı. Onu belinden yakalayıp yukarı çekiyorum ve mermileri uzatıyorum. "Tekrar gitmeye hazır mısın?"

Gözleri kısıldı. Gülüyorum ve koluma bir yumruk yiyorum. "Sırf bunun için bu rauntta kıcını tekmeleyeceğim."

Ve kazanıyor, ve ondan sonrakini de, bir santim farkla. Ama ben istediğini isteyen bencil bir pislik olduğum için, acımasız çizgimi ortaya çıkardım ve sonraki dört raundu kazandım.

Kulaklıkları ve gözlükleri sıkıntıyla çıkarıyor. "Hâlâ bunun aptalca bir bahis olduğunu söylüyorum."

Eşyalarımı atıp odasına giriyorum, hevesli bakışlarım arzuladığım şeyi arıyor ve buluyor. "Aptal ya da değil, bana bir ödül geleceğine inanıyorum."

Yavaşça omzunun üzerinden bana bakıyor. "Peki bu ne?"

"O şortun içindeki kıcı görmek son dört saattir bana ne yapıyor biliyor musun?" Sesim, pantolonumun içinde büyüyen muhtaç şişkinlik kadar kalın.

Dudakları hızlı ve küçük bir nefesle ayrılıyor. Sesi sikimin etrafını sarıyor ve sıkıca kavriyor. "Sana bir soru sordum. Anladın mı?"

Çenesini kaldırıyor. "Ben zihin okuyucu değilim."

Gülümsüyorum. Nefes alış veriş daha da hızlanıyor. "Belki değil, ama sen bir vücut okuyucususun. Vücudum ne diyor, tatlım?"

Beni tepeden tırnağa inceliyormuş gibi yapıyor, gözleri

Beni yakan yerlerde oyalanıyor. Bakışları tekrar ön tarafa kayıyor. Parmakları serili eşyaların üzerinde geziniyor. "Killian, yapamayız."

Ona doğru bir adım atıyorum ve kasıklarımı şu anki durumumdan sorumlu olan suçluya doğru bastırıyorum. "Bana bu kötü çocuğu içinde istemediğini söyle. Beni öldüren bu çılgın açlığı hissetmediğini söyle."

Kıçını kasıklarına doğru hafifçe itiyor. Ama bu onun sonunu hazırlıyor. "İstiyorum. Ama bunu burada yapamayız."

Bunca direnişten sonra gelen bu basit itiraf neredeyse felaketim olacaktı. Dizlerimi büküyorum ve küreciklerin beni kucaklamaya başladığını hissedene kadar kendimi sıkıca ona yerleştiriyorum. "Bebeğim, benimle taşak geçme. Bunun nasıl olacağını ben belirlerim, unuttun mu? Adil bir şekilde kazandım."

Arsız bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırıyor. "Tamam. Ben seninim. Bana ne istediğini söyle."

Dizlerimin üzerine çöküp şükürler olsun diye bağırmak istiyorum. Ama bunu yaparsam ayakta duramama riskini göze alamam. Doğruluyorum ve parmaklarımın arkasını kollarında gezdiriyorum. "Ellerini olduğu yerde bırak. Gerekirse kenarından tutun ama o raftan çıksınlar ve ben yeniden başlıyorum."

Nefesi kesiliyor. "Neye başlamak?"

Ağzım pürüzsüz elmacık kemiğinin üzerinde fısıldıyor, teninin kokusu o kadar sarhoş edici ki onu yutmak istiyorum. ". Şimdi yüzünü öne dön ve dediğimi yap."

Elleri tahta levhanın kenarını kavırıyor.

Ellerimle ince belini çevreliyorum, tutuşumu sıkılaştırıyorum ve ellerimi kıçını kavramak için aşağı kaydırmadan önce kalçalarımı ona karşı bir saniye sallıyorum. Sıkıldığımda dokunuşum nazik olmaktan çok uzak. Dudaklarından sıcak, küçük bir inilti çıkıyor.

Bacaklarını aralarına diz çökebileceğim kadar açıyorum. Sonra ön tarafa uzanıp şortunun düğmesini açıyorum. Fermuarı çekiştiriyorum ve onu benden uzak tutan rahatsız edici malzeme kalçalarına takılmak üzere düşüyor. Çok dar tangasının görüntüsü beni bir dakikalığına sersemletiyor. "Kahretsin bebeğim, daha önce bunu giydiğini bilmediğim için çok şanslısın."

"Neden?" diye sevimli bir şekilde kekeliyor.

"Çünkü şimdiye kadar giydiğin o küçük dantel parçaları kıçını örtüyordu. Ama dışarı çıkmaya karar verdiğimiz gün, iki parça ip mi giyiyorsun?"

Elimi sertçe sol kık yanağına indiriyorum. Feryat ediyor ve tüm vücudu titriyor. Şaplağıma bir ısırıkla takip ediyorum ve dizleri çöküyor. Bir an sonra kokusu burun deliklerime çarpıyor.

"Siktir, kokunu alabiliyorum." Sağ yanağına şaplak atıyorum ve aynı tepkiyle ödüllendiriliyorum. Amından gelen aynı ısı dalgasıyla. "Tanrım, sen pis küçük bir şeysin, değil mi?" Bir ısırık daha alıyorum. "Öyle değil misin?"

"Evet."

Genişlemiş duruşu baldırlarında durana kadar şortunu aşağı çekiyorum. Ama elimde çalışacak fazlasıyla şey var. Tangasını kalçasının yanaklarının arasından yukarı doğru çekiyorum, ta ki amcığı malzemeye dayanana kadar. Sürtünmeye karşı sallanmaya çalıştığında, ona tekrar şaplak atıyorum.

"Kendini boşaltmana izin yok. Ben iyi ve hazır olana kadar olmaz."

İniltisi yarı protesto, yarı teslimiyet. Tekrar ve tekrar çekiyorum ve daha da ıslanmasını büyük bir açlıkla izliyorum.

"Bana bak."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. Kaküllerinin arasından fırtınalı yeşil gözlerini görmek sikime çelikten bir katman ekliyor. Sırf bu yüzden bile bu kadar sertleşmem nasıl mümkün olabilir?

"Gelmek ister misin?"

Yanakları pembeleşiyor ve başını sallıyor. "Lütfen."

"Yakında dizlerinin üzerindeyken bu kelimeyi tekrarlamayı duymak için sabırsızlanıyorum." Tekrar çekiyorum ve gözleri dalgalanıyor.

Bir sonraki çekiş çok daha sert, onu benden uzak tutan malzemeyi yırtmak için tasarlanmış. Bir çırpıda yol veriyor.

"Oh Tanrım."

Kumaş parçasını çekip arka cebime sokuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ayak bileğine dokununca bir bacağı kaldırıyor. Bacaklarını yeterince ayırarak şortunu çıkarıyorum ve yanaklarını ayırıyorum.

Onun parıldayan amını ve şişmiş klitorisini görmek beni öyle güçlü bir ihtiyaçla ıslatıyor ki, ona bakarken bile bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Tanrım, Faith, muhteşem bir amcığın var."

Daha çok titriyor, muhtemelen kullandığım kaba dilden dolayı. Ya da adını kullandığım için.

"İnanç," diye tekrar test ediyorum.

Bir ürperti daha. Ama itiraz yok. Bu bilgiyi saklıyorum ve onu daha geniş bir şekilde ayırıyorum. Onun güzel göt deliği bana henüz o inanılmaz zevki almadığımı hatırlatıyor. Yakında tadını çıkaracağım başka bir şey. Bir saniye daha dayanamayıp onu geri çekiyorum ve dilimi büzüşmüş etine değdiriyorum.

"Ahhh!"

Tutuşumun altında uyluk kasları çılgınca kasılıyor ve bir sonraki nefesi tıslayarak çıkıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Evet," diye inliyor. Bana karşı geri sallanıyor ve dilimi onun içine daha derine itiyorum. "Çok iyi."

Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim. Hâlâ sfinkterinin etrafında dönerken, orta parmağımı sırlıslıkla amında gezdiriyorum. İnleyene kadar ileri geri.

"Killian...lütfe..."

Bu yalvarış benim için çok fazlaydı. Bir sonraki geçişte parmağımı amının içine kaydardım. Aç kanalı hemen etrafımda kapanıyor. Kalçaları pompalamaya başlıyor, ilk başta arsız küçük vuruşlar. Sonra bir parmak daha eklediğimde temposunu artırıyor. Onu azarlayacak kelimeleri bulamıyorum çünkü dolgun , kavisli sırtının ve ileri geri sallanan saçlarının oluşturduğu resim o kadar sarhoş edici ki aldırmiyorum. Onu daha sert, daha hızlı parmaklıyorum, dilimi kıcının derinliklerine itiyorum.

Nefes alış veriş düzenleniyor, tahtayı kavradığı elleri bembeyaz oluyor. Bu inanılmaz resimde kaçırdığım tek şey, hareketleriyle birlikte zıplayan göğüslerinin görüntüsü. Ama sonra orgazm öncesi küçük bir çığlık atıyor.

"Oh...oh Tanrım, geliyorum," diye nefes nefese kalıyor. "Siktir, evet," diye kısık sesle teşvik ediyorum.

Sanki omurgası amını beynine bağlayan bir ipmiş gibi sırtı daha da bükölüyor. Kasılmaları hızlanmaya başlıyor, parmaklarımı sıkıp bırakıyor. Birçok kez boşaldığını hissettim ama bu hâlâ en inanılmaz şey. Daha fazlası için açgözlülükle parmağımı içine sokuyorum, onu çılgına çeviren o tatlı noktayı arıyorum. İşte orası. Ayak parmaklarının üzerine fırlıyor ve bu sefer daha yüksek sesle çığlık atıyor. Bir an sonra, tatlı özünün parmaklarımı ıslattığını hissediyorum.

Boştaki elim fermuarımı çekmek için kasıklarına doğru uçuyor, şimdi onun içinde olma ihtiyacı içimde acı verici bir şekilde yankılanıyor. Sikimi içine soktuğumda hâlâ muhteşem orgazmının etkisiyle seğiriyor.

Çığlık atıyor ve tekrar boşalmaya başlıyor. Vay anasını. Ellerimi beline kilitliyorum ve hareketsiz duruyorum, beni kölesi yapmaya kararlı bir şekilde sikimi acımasızca sağan kaslara karşı savaşıyorum.

"İnanç. Tanrım, Faith..."

Bana doğru sallanıyor, kıcını kasıklarına çarpıyor. Ve

Çünkü çok ileri gitmiştim, onunla yarı yolda buluştum. Birbirimizin içine giriyoruz, nefeslerimiz yıpranmış ve çaresiz, bizim için gerçek olan tek şey sadece bize ait olan eşsiz mutluluk. Onu sonsuza dek becermek istiyorum, tüm dünya durana kadar. Ama omurgamdan taşaklarıma doğru yükselen vahşi ateş bana zamanımın sınırlı olduğunu söylüyor.

Ama lanet olsun, sahip olduğum her şeyi alıyorum. "Doldur seni... Amının her santimini döllerimle dolduracağım." Bir sonraki hamlede rahminin kenarını hissettiğime yemin edene kadar ona daha sert vuruyorum.

"Evet! Killian..." Benim adım uzun, gergin bir inilti ve taşaklarımı sikime doğru çekiyor.

Son bir beyhude saniye için dişlerimi sıkıyorum. Ve sonra patlıyorum. Başımı arkaya atıyorum ve beni en görkemli uçuşumun derinliklerine çeken tarifsiz zevke yenik düşüyorum. Ama orada uzun süre kalmıyorum. Dünya tersine dönüyor ve ben uçuyorum, onun orgazmı benimkini uzatırken mutluluktan dalga dalga yükseliyorum.

Bacaklarım titriyor ve yol vermekle tehdit ediyor. Vücuduna doğru sarkıyorum ve kollarımı ona sıkıca sarıyorum.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Tanrım, Faith. BEN... BEN..." *Seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum.*

Kelimeler boğazımda kilitli kaldı. Neden, tam olarak bilmiyorum.

Onlardan şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyorum. Gerçeklik, barut kokusu ve nemli halı saha şeklinde geri dönene kadar, tahta levhanın üzerinde eğilmiş ve tükenmiş bir şekilde öylece kalıyoruz.

İstemeye istemeye, ondan ayrılıyorum. Arka cebimden tangasını çıkardım ve elimden geldiğince bizi temizledim. Kokusu hâlâ nemli ve sikim hâlâ onun dölüyle sarılı. Ama umurumda değil. Az önce sikiştığımızı tüm dünya bilse bile umurumda değil. Şortunu yukarı çekip fermuarını çekerken amına hızlı bir öpücük bırakıyorum. Beni son bir titremeye ödüllendiriyor.

Ve sırf yapabildiğim için ağzını uzun ve derin öpüyorum. Başımı kaldırdığımda parmaklarını dudaklarına bastırıyor. "Her seferinde..."

"Ne?"

"Ne zaman daha iyi olamayacağını düşünsem, sen her şeyi harika yapıyorsun," diye mırıldanıyor, sesi biraz şaşkın.

Kelimeler egomu yükseltmek yerine göğsümü çekiştirdiğinde şaşırmıyorum. Bu boktan atış poligonunda onun her arzusunu ayaklarının dibine sermek istiyorum. Bilmiyorum. Ama içimden bir parça

endişe azalır.

Parmak eklemimi yanağına sürüyorum. "Burada kal bebeğim. Söz veriyorum daha verecek çok şeyim var."

Gülümsüyor, ama o gölgeyi tekrar yakalıyorum ve göreceli sakinliğimi bozmadan önce geri dönüyorum.

Silahları topluyorum ve ana kata geri dönüyoruz. Mitch ve Linc kapının yanında, kısık sesle konuşuyorlar. Rob *Guns & Ammo'nun* bir kopyasını karıştırıyordu. Bizi fark edince onu atıyor.

"Yola çıkmaya hazır mısınız, Bay Knight?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve silahları Mitch'e veriyorum, o da onları cam kasalarına yerleştiriyor. Onları kilitlemeleri için bırakıyorum ve Faith'e helikoptere kadar eşlik ediyorum. Beş dakika sonra havalandık.

Bankta yanımda oturuyor, başını omzuma yaslamış. Muhteşem seksten mi yoksa içgüdülerimin bana doygunluk noktasına ulaştığımızı söylemesinden mi emin değilim ama parmaklarımı saçlarının arasına sokup başını nazikçe yukarı çekiyorum.

"Bilmem gerek Faith. Her şeyi."

Ağzının titremesini ve gözlerinin yavaşça yaşlarla dolmasını izliyorum. Bir zamanlar iki Bulgar haydudunu terlemeden yere seren belalı sevgilim ağlıyor.

"Benden nefret edeceksin."

Kalbim . "Hayır. Yapmayacağım." Sesimdeki inanç tamdı. Gözleri büyür.

"Killian-"

"Ben lanet olası bir aziz değilim. Birlikte yaşamayı kolay bulmayacağım bazı şeyler var ama senden *asla* nefret etmeyeceğim."

Dudaklarında titrek bir gülümseme kıvrılıyor ama gözlerine ulaşamıyor. "Genel bir af şu anda harika olurdu."

Çenesini kavırıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. "Gerekirse bunun için çalışacağız. Ama bana söyleyeceksin. Bu gece."

Gözleri yosunun daha koyu bir tonuna dönüşüyor. Bir süre sonra başını sallıyor.

İçimde beni rahatlatan bir şeyler oluyor. Onu kendime doğru itiyorum ve New York Eyaleti'nin yoğun dış mahallelerinin yerini Büyük Elma'nın parlak ışıklarına bırakmasını izliyoruz.

Minyatür Betty cebimden bip sesi çıkardığında inişe beş dakika vardı. Bir an için irkildim, üzerimizde dolaşan diğer tehlikeleri bir anlığına unutmuştum.

Aleti kaldırıp gerekli düğmelere basarken Faith bana karşı geriliyor.
Dik durduğumda yanımdan ayrıldı. "Siktir!"

"Sorun nedir?"

"Betty, Paul Galveston'a yüzde doksan oranında benzediğini tespit etti." Nefesi kesildi. "Nerede?"

"Midtown'daki Algonquin."

"Burada mı? New York'ta mı?"

Başımı sallıyorum ve diğer bilgileri gözden geçiriyorum. Kanım buz gibi oldu.
"Onun hareketlerinin izini sürdü."

"Ve?"

"İki saat önce Yukarı Doğu Yakası'ndaydı."

"Bu her anlama gelebilir. Ya da hiçbir şey." Sesindeki umudu duyuyorum.
Ama korku daha güçlüdür.

Kaydırmaya devam ederken her iki duygu da içimden geçiyor. Son külçe dünyamı serbest düşüşe gönderiyor.

"Ne oldu, Killian?"

Görüntüyü yakınlaştırdım ve ona gösterdim. Onun şaşkın nefesi benim duygularımı yansıtıyor.

"Bu... Fionnella."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Evet."

Daha yakından bakıyor ve benim zaten gördüğüm şeyi fark ediyor. "O...? Aman Tanrım, o bizim... sizin dairenizde," diyor şoktan donuklaşmış bir sesle.

"Evet," diye onaylıyorum.

Aleti yere bıraktığında elleri titriyor. "Ne... onu orada öylece bırakamayız... değil mi?"

"Galveston'un yerini gördüğümde Rob'a rotayı değiştirmesini ve bizi Teterboro'ya uçurmasını söyleyecektim. Uçağım bekliyor. Bu lanet olası piçle aynı şehirde olmadığımız sürece bizi dünyanın herhangi bir yerine uçurabilirim..."

Bakışları alete kayıyor. "Ama yapamayız."

"Hayır. Bu bir tesadüf değil. Bence onu görmeliyiz. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu öğrenmeliyiz."

Yarım saat sonra, karşımızda oturan gülümseyen kadına bakarken çatı katındaki oturma odasında gergin bir sessizlik hakim.

"Eğlenceli olmayan bir haber verdiğim için üzgünüm ama neredeyse

birlikte bir hafta. Balayı bitti çocuklar. İşe dönme vakti geldi."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YANMAK

Yirmi Birinci Bölüm

Killian

Fionnella'nın hiçbir alarmımı tetiklemeden güvenliğini nasıl atlattığı konusunda çok kızgın ve şaşkınım. "Biz senin için çalışmıyoruz. Senin gerçekte kim olduğunu bile bilmiyoruz."

Bakışları çok uzun süredir durduğu Faith'ten bana kayıyor. "Sen benim için hiç çalışmadın, yakışıklı. Bizi birlikte bu kadar harika yapan da buydu."

Faith'in parmakları benimkilere gömülüyor ve Fionnella'ya kızdığını biliyorum. Bu garip kadın hayatımıza girmeden de baş etmemiz gereken yeterince bilinmeyen var zaten. Fionnella'nın güvenliğini ne kadar kolay ihlal ettiği ve bundan hiç de üzgün görünmediği de eklenince, Faith yaşlı kadını yere sermek üzereymiş gibi görünüyor. Muhtemelen ona izin verirdim, eğer bu sevdiğim kadını kilit altına alma hedefimi mahvetmek için gönderilen başka bir boktan an olmasaydı.

"Bize kim olduğunu söyleyecek misin?" Şak diye söyledim.

Bakışları tekrar Faith'e kayıyor ve öylece kalıyor ve gerginliği yaşama sırası bana geliyor. "Kim olduğumu biliyor, değil mi B?" Fionnella söylüyor.

İnanç katılaşır.

Bu kadar saçmalık yeter. "Bu onun adı değil ve sen de bunu biliyorsun. Ve evet, bana kulübe yaptığınız küçük ziyaretten bahsetti," diyorum ona.

Fionnella omuz silkiyor. "Bu mutlu bir tesadüftü. Ancak ondan önce onu aramam öyle değildi. Eğer o zaman sinir krizi geçirmemiş olsaydı, belki de bu karmaşanın içinde olmazdık."

"Dikkat et," diye hırladım.

Nedense bu onun gülümsemesini daha da artırıyor. Bakışları kenetlenmiş ellerimize düşüyor ve memnuniyetle başını sallıyor. "Hâlâ birbiriniz için deli oluyorsunuz. Bu harika bir şey. Gerçi akıllanmanız biraz zaman aldı, değil mi?" Sorusunu tekrar Faith'e yönlendirir. Odada vızıldayan akıntılar sinirlerimden birkaçını daha kızartıyor.

"Bize neden burada olduğunu söyle," Faith'in sesi fısıltı kadar ince ve sinirli. "Paul Galveston."

İkimiz de gerildik. "Peki ya o?"

"O irkin küçük kafasını bataklıktan çıkardığını biliyorsun. Biz de biliyoruz."

"Biz mi? Fallhurst Enstitüsü'nde bizimle mi çalışıyorsunuz?" diye sordum.

Bana gülümsüyor. "Kimin için çalıştığının bir önemi var mı?" Ben cevap veremeden devam etti. "Nedenini merak ediyorsan, çünkü onu sen buldun." Faith'e başını sallıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin onu Faith'e götürmeni bekliyordu. Üç hafta önce Doğu Elli Üçüncü Sokak'ta kamerayla yaşadığı küçük talihsizlikten sonra onu uyarmaya çalıştım."

Boktan bir fırtınanın bize doğru geldiğini bildiğim için yerimde duramayarak ayağa fırlıyorum. "Tanrım, bunu nereden biliyorsun?"

"Fark eder mi? Ben biliyorum. O da biliyor. Bununla başa çıkmamız gerek." "Onun burada, New York'ta olduğunu biliyor musun?"

Fionnella başını sallar. "Evet. Birkaç saat önce öyleydi."

Kaşlarımı attım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu artık New York'ta olmayabileceği anlamına geliyor. Buraya her ne için geldiyse, işi bitmiş olabilir."

"Bu kadar *Murder She Wrote* saçmalığı yeter. Bir şey biliyorsan bize söyle," diye tersledi Faith.

Faith'e gülümser. Jessica Fletcher'ı mükemmel bir şekilde taklit ederek, "Her şeyin zamanı var canım," diye cevap verir.

"Yani Galveston hâlâ New York'ta olabilir de olmayabilir de. Bir şeyler mi planlıyorlar? Raj Phillips ne olacak?" Talep ediyorum.

Kahverengi gözleri, sorularımı geçiştirmeden önce parıldıyor. "Raj'ın icabına bakıldı. O artık bir sorun değil. Artık asıl meselemiz Galveston."

"Neden istiyor... Neden beni arıyor?" Faith sorar.

Fionnella'nın bakışları neredeyse sempatik. Ama bu sert direktliği görmezden gelmek zor. "Kahire'de öldürdüğü adam adı herifin tekiydi. Ama aynı zamanda onu Galveston'ın operasyonunda kilit bir oyuncu yapan kutsal olmayan bir üçlüye sahipti."

"Kimdi o?" Faith sorar.

"Denizcilik bakanıydı. Aynı zamanda anne tarafından Galveston'un uzaktan amcasıydı - benden soyağacı dersi vermemi istemeyin. Ve bir çeşit küçük kraliyet ailesindendi. Galveston'ın nerede ve nasıl

öldü. Her türlü çevrede her türlü dalgalanmaya neden oldu."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

"Kahretsin."

Bana başını salladı. "Evet, yeğeni Paul'den pek memnun değillerdi. Ama bağlantıları sayesinde yargılanmaktan ve hapse girmekten kurtuldu, ama yine de onu serbest bırakacak değillerdi. Bir süre 'ev hapsinde' kaldığı için Galveston'ın radarından çıktı." Sırıtarak tırnak işareti yapıyor. "Geçen yıl onu serbest bırakmaya çalıştılar, ancak babası bizim karşılayabileceğimizden daha büyük bir tatlandırıcı ile devreye girene kadar kalış süresini uzatmak için birkaç torpil yaptık."

"Yani senatör Kahire'de neler olduğunu bilmesine rağmen hâlâ işin içinde mi?" diye sordum.

"Evet, gözbebeklerine kadar."

"O zaman neden onu tutuklamadınız? Neden Galveston'u ABD'ye adımını attığı anda tutuklamadınız?" Talep ediyorum.

"O kadar basit değil. Öyle olsaydı, burada olmazdım."

"Saçmalık. Onu öldürmeye çalıştı." Faith'e başımı salladım. "Onu cinayete teşebbüsle suçlayın."

Fionnella'nın gülümsemesi soluyor ve bana gözlerini deviriyor. "Saf olma. Böyle bir teşhir, ajanstaki hiç kimse tarafından onaylanmayacaktır."

"*Eski ajans*. Artık onlar için çalışmıyoruz," diyorum.

Fionnella kaşlarını kaldırır. "Doğru. Bu yönde söylentiler duydum ama şimdilik bunu bir kenara bırakalım. Faith, öylece çekip gidemezsin. Geçmen gereken protokoller var. Ayrılık sadece sen istedin diye gerçekleşmez."

"Ne isterlerse imzalarım. Zaten orada beş dakikadan az kaldım," diyor Faith.

Fionnella uzun bir süre sessiz kalır. "Ama iyi anlamda bir etki yarattın. En azından Kahire'den önce. Emin misin-?"

"O emin. İkimiz de eminiz," diye araya giriyorum. "Galveston'a geri dönebilir miyiz?"

"Elbette. Onu neden yakalayamadığımızı bilmek ister misin? Çünkü hâlâ operasyonunun inceliklerini bilmiyoruz. Ve hala devam ettiğini doğruladık. Black ve Phillips yolumuzdan çekildiği için ve Kahire'de yaptıklarınız sayesinde eskisinden çok daha küçük bir operasyon. Ama Galveston'un tekrar genişlemesi an meselesi. Özellikle de artık onun-" Kapıdaki zil çalınca durakladı

sesler çıkarıyor ve gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

Endişem daha da artıyor. Mitch ya da Linc önemli olmadıkça araya girmezdi. Ölüm kalım meselesi gibi.

Faith de koltuğunda öne doğru sarsılır. "Killian..."

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Sorun yok, bebeğim."

Fionnella'nın bakışları Faith'ten bana kayıyor. "Ne olursa olsun, güvenliğiniz etkileyici. Dışarıda her kim varsa, eğer onaylanmış listenizde değilse içeri girmekte zorlanacaktır."

Faith ona ters ters bakar. "Senin için şey gülünç, değil mi?"

Fionnella sakince gülümsüyor. "Hayır, her şey değil," diye mırıldanıyor usulca.

Oturma odasından çıkıp kapıya doğru yürürken sesindeki tuhaf nota üzerinde kafa yoruyorum. Kameranın dışarıyı görüntülemesi için bir düğmeye basıyorum. Bu Linc.

Dahili telefona bastım. "Her şey yolunda mı?"

Kameraya küçük bir zarf uzatıyor. "Bu sizin için aşağıda teslim edildi. Kontrol ettik. Yanıcı bileşen içermeyen bir flash bellek. Ama şifrelenmiş, bu yüzden içinde ne olduğunu bilmiyoruz."

"Bunu almalısın."

Fionnella'nın sesiyle irkildim.

O ve Faith benden bir metre uzakta duruyorlar. Tanrım, keşke sinir bozucu kadınları boğmaktan bu kadar hoşlanmasaydım. "Faith'i buradan uzaklaştırana kadar olmaz," diye hırlıyorum ona. İçgüdülerim onun bizim tarafımızda olduğunu söylese de, benden çok Faith'in tarafında olduğunu hissediyorum.

Daha fazla sır.

"Haklısınız. Benim hatam. , B."

O B şeyiyle benimle dalga geçiyor. Bunu biliyorum. Yine de, oturma odasına dönmelerini beklerken dişlerim gıcırıyor ve sonra ön kapıyı açmak için güvenlik önlemlerinden geçiyorum.

Linc zarfı bana uzatırken biraz endişeli görünüyor. "Her şey yolunda mı efendim?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana bir iyilik yap ve pilotlarımı hazırda beklet, olur mu? Mitch'e de kısa süre içinde ayrılmanız gerekebileceğini söyle. Dışarıdaki adamlara da ekstra tetikte olmalarını söyle."

Hızlıca başını sallar ve aceleyle uzaklaşır.

Elimdeki düz beyaz zarfı ters çeviriyorum. Sonra parmağımı kaydırıyorum

kapağın altından geçirip kaldırıyorum. Elime düz siyah bir flash bellek düştü. Yeterince zararsız görünüyor, ama isimsiz teslimatlar hiçbir zaman iyiye işaret değildir. Ne filmlerde ne de gerçek hayatta.

Oturma odasına geri dönerken yakından inceliyorum. Kadınlar pencerenin önünde durmuş, alçak sesle konuşuyorlardı. Ben yaklaşırken Faith duruyor ve geriliyor. Fionnella'nın bakışları bir an daha onun üzerinde duruyor, sonra bana içimin sıkışmasına neden olan o Pazar okulu öğretmeni gülümsemesini gönderiyor.

Ta ki elimdekini görene kadar. İlk kez, nazik ifadesi düştü ve kızgınlıkla boyun eğmişlik arasında bir ifade takındı. "Oh, kahretsın."

"Ne?"

"Bu tanıdık geliyor."

Belleği daha yakından inceliyorum. "Muhtemelen ucuz, yedi dolarlık bir flash bellek olduğu içindir. Her yerde bulabilirsin."

"Ama üzerinde ne olduğunu değil. Eğer çok yanılmıyorsam, ki umarım yanıliyorumdur." Ama sesi pek umutlu gelmiyor.

Faith'e bakıyorum, onun yüzü de benim hissettiğim kadar bitkin. Göğsümün etrafındaki mengene sıkılaşıyor. Onu kovaladığım için pişman değilim ama Tanrım, eğer tüm bunlar benim yüzümden oluyorsa...

Fionnella, "Bunu durarak öğrenemeyiz," diyor. "Bir dizüstü bilgisayarım var-"

"Ben de öyle."

Başını sallıyor. "Benimkini kullan."

"Neden?"

Gülümsemesi bir diriliş denemesi. "Orada ne olduğunu gördüğünde belli bir tepki vereceğine dair içimde bir his var. Dijital ekmek kırıntıları bırakmasan daha iyi olur."

"Lanet olsun, sen hiç açık konuşmaz mısın?" Sorum neredeyse hırıltılı bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Her zaman. Sadece şu anda beni duymak istemiyorsun çünkü değerli güvenliğini kırdığım için kızgınsın. Ve kadınına olan yakınlığımdan dolayı kendini biraz tehdit altında hissediyorsun."

Nefesim kesildi. "Tanrım..."

"Sade olmasını istiyordun. Şimdi ona sahiptin." Elimdeki sürücüye başını salladı. "Zaman kaybediyoruz, evlat."

Dişlerimi sıkarak, "Dizüstü bilgisayarını bana ver," diyebildim.

Kanepeye dönüyor ve büyük, yırtık pırtık bir cüzdanı çekip açıyor. Makine küçük ama benim standartlarıma göre bile son derece etkileyici. Koluna dayıyor, kapağı kaldırıyor ve benim takip edemeyeceğim kadar hızlı vuruşlar yapıyor.

Dizüstü bilgisayarı alıp sürücüyü taktığımda Faith bana doğru yürüyor. Keşke onu gelecek olan şeyden korumanın bir yolu olsaydı. İçgüdülerim bana bunun hoş olmayacağını söylüyor.

Öyle değil.

Kanlı bir yüzün resmi ekranda belirirken Fionnella nefesinin altından küfrediyor. Faith'e bakıyorum, adama bakarken beti benzi .

"Kim o?" diye soruyor.

Resim, bir sandalyeye bağlanmış figürü gösterecek şekilde açılır. Sade ve karanlık odadaki hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Ama tüylerim diken diken oluyor.

Fionnella, "Fallhurst'un ajanlarından biri," diye yanıtlıyor. "Boise, Idaho'da görevde olması gerekiyordu. Ortaya çıkmadı. Bu beş gün önceydi."

Faith bana karşı titriyor. "Oh Tanrım."

Kolumu omuzlarına doladım. Bana doğru kıvrıldığında, noktalar kör edici bir parlıltıyla birleşiyor.

Bakışlarım Fionnella'ya kilitleniyor. "Bir dakika. Ted ve Shane'i bu şekilde öğrendin, değil mi?"

Başını sallıyor. "Evet. İki farklı ülkede öldürülen iki ajan yeterince kötü. İlkinden bu kadar kısa bir süre sonra üçüncüsü-"

"Senin bir benin var," diye ağzından geçirir Faith.

Dudakları büzülüyor ve tekrar başını sallıyor. "İşte bu yüzden Galveston'u öylece alıp en karanlık kara site deliğine atamayız. Ona bilgiyi kimin verdiğini bulana kadar olmaz."

"Çünkü her kim olursa olsun devam edecek..."

Bir silah sesi hoparlörleri keşfi özümseyorduk. Ajan sandalyeden düşüp ölü bir yığın halinde yere yığılırken bakışlarımız ekrana dönüyor.

"Hayır!" Faith'in sesi düzensiz bir

hıçkırığa dönüşür. "Kahretsin," diye

mırıldanıyor Fionnella.

Bir küfür savuruyorum ve bakışlarımı ekranda sabit tutarak bize yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu . Ama hiçbir şey olmuyor. Ama hiçbir şey olmuyor.

Galveston'ın sesine benzeyen ama benzemeyen bir ses süzülürken kamera cesedin üzerinde kalır.

"Üçte üç yaptın, Şövalye." Şaşkın

bakışlarım Fionnella'ya yöneldi.

"Siyah, Phillips, amcası," diye detaylandırıyor.

Nefesim kesildi. Hay sikeyim. Ama bir an sonra içimden küçük bir rahatlama dalgası geçiyor. Eğer bizi eşit görüyorsa, Faith güvende demektir.

Sonraki sözleri rahatlamamı etimdeki asit gibi kemiriyor. "Kendi adıma, kız arkadaşının aksi yöndeki çabalarına rağmen hâlâ hayatta olduğum için pazarlık yapmaya hazırım. Geçmiş geçmişte bırakıp değerli Faith'ini rahat bırakman karşılığında elli milyon dolar."

Bunu ne kadar çabuk gerçekleştirebileceğimi hesaplarken bile içimdeki her şey donuyor.

Faith için 50 milyon dolar. Sevdiğim kadın için. Yüz katını öderim.

Fionnella kaydı *durdurur* ve başını sallar. "Bunu aklından bile geçirme evlat."

Dişlerim gıcırıyor. "Neyse ki bu sana bağlı değil."

"Evet. Öyle."

Gülüyorum. "Bunu nasıl anladın?" "Gerçekten öğrenmek istemezsin."

Ben de bir gülümseme patlattım. Bu kadının küstahlığı. Benim yarı cüsemde ve fazla uykusuz kalmadan onu küçük parçalara ayırabilirim. "Dene beni. Gerçekten," diye yumuşakça teşvik ediyorum.

Gözleri donmuş göller gibi sertleşiyor. "Ona beş yıl önce o gün sevgili kardeşini ziyaret etmek için uğramadığını söyledin mi? Oraya onu araştırmak için gittiğini biliyor mu?"

Yirmi İkinci Bölüm

Killian

Faith nefes nefese kalıyor ve benden uzaklaşıyor. Gözleri dehşet ve giderek artan bir ıstırapla dolu. "Ne?"

Omurgamdan yukarı tırmanan paniği öldürüyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"
Dışlerim çenemi acıtacak kadar sıkılmıştı.

Fionnella beni görmezden geliyor ve Faith'e dönüyor. "Ya sen, *B?* Ona Kahire'de ondan kaçmana yardım edenin ben olduğumu söyledin mi?"

İrkilme sırası bende. Ciğerlerimin bir daha asla çalışmayacağını düşündürecek kadar sert bir yumruk yeme sırası bende.

Ama işkenceciye dönüşen Pazar okulu öğretmenimizin işi bitmedi. "O biliyor mu-?"

"Kesin şunu! Ne halt istiyorsun?"

Faith'in sesindeki çığ talep Fionnella'yı ayıltır. Gözlüklerini yüzünden çekip alıyor ve kolunun köşesiyle dalgınca temizliyor. Yüzünü buruşturup bize baktığında pişmanlık dolu bir ifade takınıyor. "Bakın, özür dilerim. Küçük mutlu baloncuğunuzu mahvetmek istemem. Gerçekten istemiyorum. Ama o pisliğe istediğini vermek çözüm değil. Ayrıca, sır saklamanın sonu asla iyi bitmez, bu yüzden ikinizin bunu halletmenizi öneririm. Görüşürüz."

Bakışlarımı Faith'inkilerden ayırıyorum, gözlerinde gördüğüm şüphe ve ıstırap karşısında kalbim sıkışıyor. Bu bakışın benimkilere de yansıdığını biliyorum.

Çok fazla sır var. İşleri düzeltme şansımız olacak mı? "Ne. Ne. Sen. İstiyor musun?" Sesim onu kesen buz gibi bir bıçak.

Saçmalık.

Fionnella gözlüklerini tekrar takıyor. "Talebe hayır de," diyor hızlıca. "Bırak senin hayal ettiği gibi kibirli, pislik bir milyarder olduğunu düşünsün. Hatta bir adım daha ileri git. Onunla alay et."

"Hangi lanet amaç için?"

"Onu dışarı çekmek için. Çaresiz durumda. Bir hata yapmasını istiyoruz. Köstebeğin kim olduğuna dair ipucu versin."

"Köstebeğini yakalamak için Faith'in güvenliğini riske atmak mı istiyorsun? Sen aklını mı kaçırdın?"

"Killian-"

Faith her ne kadar kabul edilemez bir argüman sunacak olsa da, "Kesinlikle hayır," diye hırlıyorum.

Yine de söylüyor. "Bunu bir düşünün! Galveston gibi adi herifler insan tacirlerinin en kötüsüdür. Ürünlerine bağımlıdırlar. Ona elli milyonu verirsen, operasyonunu yeniden başlatmış olursun. Kahire'de verdiğiinden daha büyük partiler verecek, daha çok çocukla. Diğer tarafa bakmaları için daha fazla insana rüşvet verecek. Beni koruyabilirsin ama sayısız insanı daha cehenneme mahkum etmiş olacaksın."

Fionnella onaylarcasına başını sallıyor. "Onun dediği gibi."

Tanrım. İkiz gerçekleri beni yakalıyor ve kilitliyor. Bunu ne kadar reddetsem de -çünkü Tanrım, neden onu kolayca tehlikeye atayım ki? Muhtemelen bizi bile bitirecek, eğer sırlarımız bunu zaten yapmadıysa.

Ama yine de başımı sallıyorum çünkü Galveston'un ona bir mil yaklaşmasına izin verme fikri düşünülemez.

Fionnella eğilir ve tekrar *oynat* düğmesine basar.

Galveston'ın sesi süzülür. "Sen de şahsen bana borçlusun, Knight. Üç yıl önce Kahire'de yaptığın o küçük numarayı bilmediğimi sanma. Bana paramı vermek için kırk sekiz saatin var."

Ekran kararıyor.

"Ona borçlusun derken ne demek istiyor? Hangi küçük numarayı?" Faith talep ediyor.

Fionnella'ya bakıyorum. Bildiğini hissetmeme rağmen çenesini kapalı tutuyor. Bir kez olsun. Ellerimi bir yere çarpmasınlar diye ceplerime sokuyorum. İtiraflar arasında bu o kadar da kötü değil. "Kahire'deki tesisi olaydan altı ay sonra sahte bir şirket aracılığıyla satın aldım. Ondan birkaç ay sonra da yakıp kül ettim."

Faith'in ağzı açık kalır. "Sen ne?"

Omuz silktim. "Zor olmadı. Bir gaz patlaması olduğu bildirildi. İssız bir yerde. İtfaiyeciler oraya vardığında çoktan gitmişti."

"Peki ya ajan?" Faith sessizliğin içinde soruyor. Sesindeki düzensiz acıyla kalbim sıkışıyor. Bir bakışta dudaklarının ince, beyaz bir çizgiyle kıstığını görüyorum. Bunun için kendini suçluyor.

Fionnella cevap vermiyor.

"Onu öylece bırakacak mısın... her neredeyse?"

"Bu tür şeyler için bir protokol var," diye kaçamak cevap veriyor. "Olacak

halledildi."

Faith daha da solgunlaşıyor.

"Burada işimiz bitti mi?" Şak diye söyledim.

"Mantıksız davranmayacağına dair söz verene kadar olmaz..."

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde tek bir kuruş bile ödemeyeceğime dair söz veriyorum. Bu sana bana uygun ve Faith'i tehlikeden uzak tutacak bir plan yapman için zaman verecektir. Eğer bulamazsan, bütün bahisler kapanır."

Fionnella'nın bundan memnun olmadığını söyleyebilirim ama yapabileceği hiçbir şey yok. Yine de denemekten geri kalmayacağını düşünüyorum. "Adamına pilotlarını hazırda bekletmesini söylemişsin. Burada mı kalıyorsun yoksa bir yere mi gidiyorsun?"

Uniondale'den dönerken düşündüğüm karar kesinleşti. "Güvenliğimi tehlikeye atmış gibi görünüyorsun, bu yüzden burada kalmanın bir anlamı yok. Ayrıca, kasabadan ayrılmak korktuğumuz izlenimini yaratacaktır. Öyle ya da böyle bir plan yapmadan önce bu ikimizin de işine yarayacaktır."

Kaşları çatıldı. "En azından nereye gittiğini söyle."

Neden sorma zahmetine girdiğini sormak istiyorum, nasıl olsa bizi bulacak. Ama onun buradan gitmesini, onunla tartışmaktan daha çok istiyorum.

"Los Angeles'a geri dönüyoruz."

Yüzü sıkı bir maskeye dönüşmüş olan Faith'e bakar. Sonra başını sallar. "Tamam, seninle temasa geçeceğim."

USB belleği de yanına alarak gidiyor. Aldırmıyorum. Her kare ve kelime beynime kazındı. Ben de onu takip etmiyorum. Kendini içeri aldı. Kendini dışarı bırakabilir.

Ayrıca, şu anda karşımda çok daha büyük bir sorun var.

Faith'in pencereye doğru ilerleyişini izliyorum, kolları ortasını sarıyor. "Seninle Los Angeles'a geleceğimi varsayarak acele etmiyor musun?" diye soruyor sırtı bana dönük olarak.

Atlatmamız gereken bir sürü sorun var ama onun güvenliği bunlardan biri değil. Asla da olmayacak. "Tehlikede olduğunu kesin olarak bilmeden önce seni gözümün önünden ayırmayacağımı söylemiştim. Doğruladığımıza göre bu durumun değişeceğini düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir."

Dönüp karanlık, morarmış gözlerle bana bakıyor ve oturma odasından dışarı çıkıyor. Daha yavaş bir tempoyla takip ediyorum. Yatak odasına vardığımda şortunu ve üstünü çıkarmış, banyoya doğru gidiyordu. Bakışlarımı onun güzel, çıplak vücudundan ayıramadan bakıyorum.

Onu banyoya kadar takip ederken ilkel içgüdülerim ön plana çıkıyor.

Kapı aralığına eğilip saçlarını başının üstünde toplamasını izliyorum. Kabine girip duşu açarken beni görmezden geliyor. Tamam. Duşta kavga ediyoruz. Ben de soyunuyorum ve takip ediyorum.

Her zamanki sarhoş edici kokusunun yanı sıra hafif metalik kokuyor. Atış poligonundaki barut kalıntısı. Tanrım, bu sadece birkaç saat önce miydi? Beni en çok arzuladığım yere götüren bahsi oynadığımızdan beri bir ömür geçmiş gibi geliyor. Onun içinde.

Şimdi olmak istediğim yer. "Bebeğim, beni dışarıda bırakma."

Dönüp bakıyor ve gözlerindeki acı beni öldürüyor. "Bilmek istiyorum. Söylediği şey... doğru mu?"

"İnanç-"

Başını iki yana sallar. "Bana Matt'ten bahset. Lütfen. Neden... neden gerçekten Arkansas'a geldin?"

Dişlerimi sıkıyorum. Kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum. Sahip olduğu ama hak etmediği kadın çıplak ve neredeyse kollarımdayken onun hakkında konuşmayı gerçekten istemiyorum. Ama görünüşe göre bunu yapacağız. "Galveston'ı araştırırken adı ortaya çıktı. Söyleyebildiğimiz kadarıyla gerçek kaçakçılıkla ilgisi yoktu, sadece... Adi anlaşmalara karışmıştı. Washington'a girmek için yanıp tutuşuyordu. İçeri girmenin yolunu satın alabileceğini düşünüyordu."

"Yani ne için geldin? Onu gözetlemeye mi?"

Önce tereddüt ettim, sonra . "Evet. Ve baban."

Yüzünün rengi soluyor. Ağzı açık kalıyor ve sallanıyor. Ona uzanıyorum ama ellerini kaldırıyor. "Babam mı?" diye fısıldıyor.

İç çekiyorum. "Onun da adı geçti ama uzun vadede hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı."

Yavaşça başını sallar. "Aman Tanrım. Ailemi gözetlemeye mi geldin?" diyor uyuşmuş bir şekilde. Sonra beni geçmeye çalışıyor.

Onu omuzlarından yakaladım. Ellerimi tekrar çekmeye çalışıyor ama ben daha sıkı tutuyorum.

"Bırak gideyim, Killian."

"Hayır, bunu konuşarak halledeceğiz. Tam burada, hemen şimdi."

Fırtınalı gözler bana bakıyor, şok ve acı . Sonra sönüyor. "O... Matt rastgele bir silahlı saldırıda ölmedi, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. O öldü çünkü kampanyasını

daha sonra yerine getiremeyeceği iyilikler isteyen insanlardan para akladı. Bunlardan biri Galveston'la bağlantılıydı."

Titriyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Aman Tanrım. Neden bana söylemedin?"

"Onu sevmiyordun. Ondan boşanıyordun. Bilmediğim şey Matt'in ölümü için kendini suçladığındı. Geçen haftaya kadar."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani geçen haftadan önce benim, kocasının bir ara sokakta neden vurulduğunu umursamayan kalpsiz bir sürtük olduğumu mu düşünüyordun?"

"Tabii ki hayır. Lafı ağzıma tıkma. Onun böyle bir pisliğe bulaştığını bilmenin ekstra yüküne ihtiyacın olduğunu düşünmedim, özellikle de bizim hakkımızda suçlu hissettiğini bildiğim halde."

Başını sallıyor. "Peki ya ben? Sen de mi beni gözetlemek için oradaydın?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet. Ama senin işin içinde olmadığın anlaşıldı."

"Beni bu yüzden mi işe aldınız? Kocamı gözetlemenize yardım edeyim diye mi?"

"Seni işe aldım çünkü zekiydın. Ve siktir et, çünkü seni Matt'ten uzak tutmak istedim. Seni yanımda istedim."

Sessiz gözyaşları gözlerini dolduruyor. Onları görmek içimi parçalıyor. "Bebeğim... Tanrım, özür dilerim."

İçinden sefil bir hıçkırık kopuyor. Bildiğim tek yolla gözyaşlarını durdurana kadar çaresizlik artıyor. Ağzımı onunkinin üzerine koyarak, acısını içime çekerek. Bana karşı titriyor, iniltileri benimle savaşıırken daha da yükseliyor.

Sikerim böyle işi. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı şiddetle.

Benimle daha sert savaşıyor. Buhar, acı ve suçluluk duygusu etrafımızda yükseliyor. Keskin tırnaklar yanlarıma batıyor. Ağzım hâlâ onunkiyle kaynaşmış haldeyken bir adım öne çıkıp onu duvara yapııştırıyorum. Duştan gelen sel ikimizin de kafasına çarpıyor ve bizi sırlıslam ediyor. Dilimi ağzına sokuyorum, onunkinin benimkine karşı çaresizce kaydığını hissediyorum. İniltili bir protesto daha serbest kalıyor. Tırnaklarım daha sert batıyor. Ellerini üzerime yerleştirmeden ve hatırı sayılır bir güçle itmeden önce meme uçları bir an göğsüme çarpıyor. Üstte ona biraz hareket alanı bırakıyorum ama belden aşağımız birbirine kaynaşmış durumda. Sikim karnına yaslanmıştı ve ben de orada kalmak istiyordum.

"Bırak beni, Killian." Sesi acı ve uyarılmayla düzensizleşmişti. Gülümsüyorum çünkü cevabım kolay. "Asla. Öldüğümde bile."

Başımı eğmeye başladım. O daha sert itiyor. "Hayır. Beni daha iyi becermene izin vermeyeceğim."

Alnımı onunkine dayıyorum ve çaresizce, "Tamam, o zaman bırak da seni anlamsızca sikeyim," diyorum.

Derin ürpertisi içimde yankılanıyor. "Hayır," diyor ama sesi daha zayıf. Daha az acı, daha çok uyarılma.

"Evet," diye vurguluyorum. Elimi esnek kalçasından aşağı, uyluğundan dizine doğru kaydırıyorum. Ve kolumu altından geçirip bacağını yukarı kaldırıyorum.

Niyetimi anladı ve nefesi kesildi. "Killian..." "Lütfen. Beni al. Beni al," diye yalvarıyorum dudaklarına karşı.

Eller hala göğsümde, bitmek tükenmek bilmeyen uzun bir dakika boyunca duruyor. Sonra ayrılıyorlar. Biri başını kaldırıp boynuma dolanıyor ve beni öfkeli öpücüğüyle buluşturmak için aşağı çekiyor.

Diğeri güneye yöneliyor, kasıklarımı geçip ağrıyan sikimin etrafında kıvrılıyor. "Evet," diye inliyorum, onun tutuşunda çaresizim.

"Bunun için yanacağız." "O zaman birlikte yanacağız." "Oh Tanrım."

"Senin için ölüyorum, Faith. Al beni."

Beni acilen, neredeyse öfkeyle pompalıyor. Sonra beni amının karşısına yerleştiriyor ve tacımı ıslak sıcaklığına doğru fırçalıyor. Dizlerimin bağı çözülde. Şimdiden yıldızları görüyorum ve daha onun içinde bile değilim. Bacağını yukarı kaldırıp vücudumu indirirken onu öpüyorum. Ve sonra, onun sikimi alışını izlemekten daha muhteşem bir şey olmadığı için, arkama yaslanıyorum ve onun darlığına kayışımı izliyorum.

Yavaşça. Dayanılmaz derecede sabit, böylece her santimetremi hissediyor. Böylece aklı aramızdaki yanlışlardan doğru olan her şeye kayıyor.

Gözleri dalgalanıp yuvarlanana kadar onu doldurmamı izliyor. Ta ki tüm vücudu bu aşkın güçle sarsılana kadar. "Oh..."

"Bu kadar güzel bir şey nasıl yanlış olabilir, Faith?" Ağzına karşı kısık sesle fısıldıyorum. Çekip tekrar içeri itiyorum ve iniltisi tatlı bir iniltiye dönüşüyor. "Söyle bana."

"Ben... oh Tanrım."

Acının her bir parçası yerini

zihin uyuşturan bir zevk. Ama bu... bu ruhani birliktelik çok daha fazlası. Başı yukarı kalkıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Seni seviyorum, itiraf etmek istiyorum. *Hem de çok*. Ama reddedilme korkusu dilimi tutuyor. Beş yıl önce doğum günü partisine neden gittiğimi öğrenmenin şaşkınlığını yaşıyor. Geleceğimizin nasıl olacağını bilmeden önce ortaya çıkarmamız gereken çok fazla katman var. Ne kadar istesem de bu üç kk kelimeyi karışıma ekleyemem. Henüz değil.

Ben de ona vücudumla anlatıyorum. Diğer bacağını kaldırıyorum, kollarımın üzerinde tutuyorum ve rahminin kenarını hissedene kadar derinlere, daha derinlere itiyorum. Kr edici bir an boyunca orada kalıyorum, titriyorum, çünkü onun içinde kendimi evimde gibi hissediyorum, ama tam orada en tatlı cennet gibi hissediyorum.

Etrafımda sıkıca kenetlenirken karnı titriyor. "Killian... Çok derinsin," diye fısıldıyor kısık bir sesle.

"Elimden gelse daha derine inerdim," diye fısıldıyorum. "Kendimi ruhunun etrafına sarardım."

Bana bakıyor ve gözleri yeniden dolmaya başlıyor. Ağlamasına izin veriyorum, onu kovalayan şeytanların serbest kalmasına izin veriyorum. Boşaldığında omzuma yaslanıp hıçkırıyor. O cennet gibi noktayı tekrar okşarken onu derinden öpüyorum ve içinde kendi yüce salınımımı buluyorum.

Daha sonra, sessizlik içinde, onu yıkamama izin verdi ve sonra ben de kendimi yıkadım. Salarımız nemli ve zar zor kuruyarak yatağa girdik. Onu kendime çekiyorum ve sıkıca sarılıyorum. Tedirgin kalplerimiz garip bir şekilde yatıştırıcı bir uyumla birbirine çarpıyor.

Bir noktada, uykuya dalarız.

Uyandığımızda üstüme kayıyor ve ellerini göğsümde birleştiriyor. Kalçalarını kavrıyorum ve söz verdiğim vuruşu yapıyorum. Yine doruk noktası gözyaşlarıyla sona eriyor. Bana doğru yığıldığında, terli vücudunu bir dakika boyunca okşuyorum ve sonra telefona uzanıyorum.

Sabah New York'tan umamızı ayarladığımda itiraz etmedi.

Dört uzun yıldan sonra, onu eve götürüyorum. Kalıp

kalmayacağı tamamen başka bir konu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

İnanç

"Seni köstebeğe göstermeliyiz. Er ya da geç."

Fionnella'nın sözleri karşısında Killian'ın yüzünü dolduran öfkeyi görüyorum. Malibu'daki eve geldiğinden beri, söylediği her kelime onu yanlış yola itiyor.

Bunların hiçbirisi onun için iyi değil. Beni Galveston'dan korumak onun için bir endişe kaynağı ama sonuçta bu Killian Knight için aşılamaz bir sorun değil. Elinden gelse hatırı sayılır servetinin her kuruşunu beni en ufak bir zarara karşı korumak için harcayacağını biliyorum. Hayır. Bunu, başka hiçbir çocuğun Paul Galveston'ın ellerinde acı çekmeyeceğini bilmenin huzurunu bulabilmem için yapıyor. Bunu kız kardeşimin hatırı için yapıyor.

Kanepeden kalktı ve oturma odasında dolaşmaya başladı. Fionnella'yı arayıp gemide olduğumuzu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Onu bunun için seviyorum. Onu her şey için seviyorum. İyi ve kötü. Ama son sırrımın bizi ayırıp ayırmayacağını bilmiyorum.

Ve öğrenmek için çok korkağım.

İki gece önce New York'taki banyosunda onunla birlikte olanlar benim için her şeyi değiştirdi. İfşaatlar, her şeyin o kadar da korkunç olmayabileceğini ummamı sağladı.

Matt'in benim ve kardeşine duyduğum yasak arzu yüzünden ölmediğini bilmek çok yardımcı oldu. Ama bu yükün yerini, bebeğimizin kaybını Killian'dan saklamak gibi daha ağır bir yük aldı.

Onunla birlikte Kaliforniya'ya döndüğüm için duyduğu memnuniyete rağmen, beni izlerken gözlerindeki gölgeleri görüyorum.

"Bunu yapmanın tek yolu sizi geçici olarak entegre etmek" -Fionnella, Killian Malibu'daki malikanesinin tavandan tabana penceresinden dışarı bakarken dönüp durduğunda aceleyle ekliyor- "tekrar teşkilata dahil etmek. Bunu, uzun zamandır gecikmiş olan bilgilendirmenizi almanız ve ardından resmi çıkış protokolü testlerinize girmeniz kisvesi altında yapacağız. Nereye gideceğinizi bilmediğimiz uzun bir tatile çıkmayı planladığınıza dair birkaç ipucu vereceğiz. Kırk sekiz saat geçti. Galveston artık biliyor ki

parayı ödemeyeceksin. Umarım bu köstebeğin kıcının altında bir ateş yakar."

"Sonra ne olacak?" Killian ısıyor, katlanmış kolları huzursuzluğundan şişkinleşiyor.

Fionnella, Malibu'da kendine ait geniş bir kayalığın üzerinde yer alan uçsuz bucaksız mülke bakıyor. En yakın mülk çeyrek mil ötede ve güvenliğini sağlamak için malikânenin her yerinde akla gelebilecek her türlü önlem alınmış; Mitch ve Linc, vahşi görünümlü paralı askerlerden oluşan şaşırtıcı bir ekibi günün her saati yönetiyor.

"Bu evde tam olarak kolay hedef değilsiniz, bu yüzden buraya bir hamle yapacağınızdan şüpheliyim. Yakında yurtdışına gideceğiniz bilgisini ona verirsek, büyük olasılıkla harekete geçmek için o zamanı seçecektir. Ama iş o noktaya gelmeyecek. Ajansın sistemine dijital ekmek kırıntıları yerleştirmek için biraz daha sofistike bir yol geliştirdik. Bilgi Galveston'a ulaşmadan önce kim olduğunu bulacağız, evlat. Güven bana."

Killian'ın gerginliği bir nebze bile azalmıyor. Koltuktan kalkıyorum ve kollarımı beline dolamak için ona doğru yürüyorum. Beni hemen kendine çekiyor, dudaklarını önce yanağımda sonra da ağzımın kenarında gezdiriyor. Güven verici gülümsemem, dikkatini Fionnella'ya yönlendirmeden önce derin bir nefes almasını sağlıyor.

"Tüm bu saçmalıklar ne zaman başlıyor?" diye soruyor.

Fionnella gülümsüyor ve parmağını antik görünümlü bir tabletin üzerinde gezdiriyor. "Yarın sabah. Sabah dokuzda uzmanlarımızdan biriyle randevunuz var. Birkaç saat orada kalacaksınız. Bir araba sizi alacak."

"Hayır, onu kendim getireceğim," diyor.

Yaşlı kadının dudakları büzülür ama sonra akıllıca başını sallar. İstediklerini elde etmiştir ve konuyu zorlamaması gerektiğini bilmektedir. "Tamam."

Fionnella bana bir bakış fırlattı. Bakışlarımı kaçırmadan önce bir saniye tuttuğum bir bakış. Bana sessizce haykırdığı sorulara cevap vermeye hazır değilim.

Onu kapıya kadar geçiriyoruz ve dışarı çıkıp bir nükleer bombaya dayanabilecekmiş gibi görünen SUV'ye tırmanmadan önce bize göz kamaştırıcı bir gülümseme daha veriyor.

Killian kapıyı arkasından çarparken kendini tutmuyor. "Bundan hoşlanmıyorum," diye nefes alıyor boynuma doğru.

"Biliyorum."

"Değişkenler çok fazla. Güvenliğinizi olasılıklar ve belkiler üzerine kumar oynamaktan nefret ediyorum. Bu on çeşit berbat bir durum."

"Evet."

"Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Tamam."

Bir dakika öyle kaldık. Ta ki elleri belimde sarsılarak sıkılaşıp kademeye kadar. "Siktir, seni helikoptere atıp Van Nuys'a gitmek istiyorum. Sabaha kadar Amazon ormanlarında olabiliriz. Ya da İzlanda'da bir mağarada. Sana İzlanda'da bir mağara alayım mı? Kıyafete ihtiyacın olmaz. Seni sıcak tutsun diye ayı postundan kilimlerle örterim ama altında çıplak kalırsın. Çıplak ve tamamen benim olacaksın," diye mırıldanıyor kulağıma.

İçimden bir ürperti geçiyor. "Bunu düşüneceğim. Ama bunu yaptıktan sonra. Tamam mı?"

"Lanet olsun. Seni hiçbir şeyden mahrum edemem. Bunu biliyorsun."

Parmaklarımı gergin gövdesinde gezdiriyor, içinden geçen ürpertinin tadını çıkarıyorum. "Sanırım yüzmeye gideceğim. Bana katılır mısınız?"

Aklını yarından uzaklaştırmaya çalışıyorum ve o da bunu biliyor. "Duruma göre değişir."

Kâküllerimin arasından ona bakıyorum ve masumca göz kırpyorum.

"Açık mı?" "Kapalı havuzda mı, dışarıda mı?" diye soruyor, sesinde kesin bir boğuklukla. "Sen seç."

Sert mavi gözler yüzümü, göğüslerimi, bacaklarımı tarıyor. "İçeride. Beş dakika sonra orada buluşalım mı?"

Başımı sallıyorum. Beni serbest bırakmak için birkaç dakika daha bekliyor. Cezalandırma Kulübü için mükemmelleştirdiğim seksi bir salınımla uzaklaşıyorum, dikkatinin vücuduma perçinlendiğini biliyorum. Kendimle gurur duymuyorum. Son iki gündür, kaçınılmaz olanı ertelemek ve olanlarla başa çıkmak için sekse bel bağlamıştım. Benim açımdan çaresizlik, onun açısından da endişe içeren bir seks, elbette, ama yine de yüce, yürek burkan bir seks.

Aptalca büyüklükteki, mermer zeminli oturma odasına doğru yürüyorum, bakışlarım okyanusun inanılmaz manzarasını tarıyor.

Bu muhteşem malikaneyi ilk gördüğümde şakayla karışık ona Demir Adam'ın evi demiştim. Killian'ın çocuksu sırıtişisi bana tam da istediğı tepkinin bu olduğunu söyledi. Tony Stark'ın, dahi sevgilimin en sevdiği çizgi roman kahramanı olduğu ortaya çıktı. Anladım.

Geniş, cam bölmeli koridordan aceleyle büyük ana odaya giriyorum.

Yatak odası. California King yatak odası daha önceki faaliyetlerimizden dolayı karmakarışık ve Killian'ın hizmetçisi Debbie'nin bugün izinli olması nedeniyle yarına kadar da öyle kalacak. Giyinme odasına giderken Killian'ın yere atılmış tişörtünü yerden alırken gülümsüyorum, onunla ilgilenmek için yaptığım bu küçük hareket yüreğimi ferahlatıyor.

Kısa sundress elbisemi çıkarıp iç çamaşırı çekmeceme yöneldiğimde, onunla gerçekten ilgilenmenin daha büyük, daha temel eylemi beni biraz nefessiz bırakıyor. Mayo, dört yıl önce burada bıraktığım giysi dolabının bir parçası. Killian'ın geride bıraktığım her şeyi gerçekten sakladığı düşüncesiyle kalbim bir kez daha yerinden çıkacak gibi oluyor.

Mavi bikiniyi seçiyorum çünkü bana Killian'ın gözlerini hatırlatıyor. Ve ayrıca uygunsuz denecek kadar ince olduğu için. İlk giydiğimde, bana sadece özel, kapalı havuzumuzda kullanacağıma dair söz verirdi.

İpleri sabitliyorum, ayaklarımı altı inçlik kırmızı tabanlı platform ayakkabıların içine sokuyorum ve saçlarımı gevşek bir topuzla topluyorum. Ayakkabılar çok kullanışsız ama olsun. Hafif bir parlaticı sürdükten sonra odadan çıkıyorum. Havuza doğru giderken gülümsüyorum ve sonra fark ediyorum ki... *mutluyum*.

Tökezleyerek duruyorum ve titrek bir elimi boğazımda hızla atan nabzımın üzerinde gezdiriyorum. Tanrım.

Ben nasıl bir insanım? Günahlarımı örtmek için seksi kullanıyorum ve bundan mutlu olmaya cüret ediyorum. *Bunun için yanacağız*.

Bunlar iki gün önce Killian'a söylediklerimdi, ama hayır. Sevgilim suçluluk duygusundan uzaktır. Oysa benim ellerim suçluluk duygusu ve kanla sıırıslıklam.

"Beş dakikanız doldu."

Gizli hoparlörlerden odaya iletilen sesle sırıyorum. Elimini bırakıyorum, içimdeki öfkeyi yutuyorum ve odadan çıkıyorum. Daha da muhteşem manzaralara sahip bir başka kavisli koridor beni bir kat aşağıya, mavi çinili havuza inen merdivenlere götürüyor.

Bir şezlonga uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş. Ama rahat duruşu beni yanıltmıyor. Gerginliğini odanın öbür ucundan hissediyorum ve bir an sonra başını çevirdiğinde, keskin bir açlıkla kavruluyorum. Bakışları daha aşağıya indi. Ve dikleşti.

"Lanet olsun." Göğsü hızla genişleyip daralıyor ve onun cesaretinden emin olmasam kalp krizi geçirmek üzere olduğundan korkardım.

Yanına gidip önünde duruyorum ve bakışlarımın çıplak omuzlarının ve gövdesinin genişliğinde gezinmesine izin veriyorum. "Merhaba."

Bakışları bacaklarıma düştüğünde ve gözleri eridiğinde, içime işleyen yasadışı heyecanla savaşıyorum.

"Bana ne yapmaya çalışıyorsun?" diye mırıldanıyor.

Kocaman gülümsemek, onu sevdiğimi söylemek istememe rağmen ona küçük bir gülümseme veriyorum. Henüz yapamam, o her şeyi öğrenene kadar olmaz. "Bunlardan biri benim için mi?" Şezlongunun yanındaki masada duran iki içkiye başımla işaret ediyorum.

Bir kokteyl alıp bana uzatırken eli titriyor. Dudaklarımı kışkırtıcı bir şekilde pipetin etrafına doluyor ve ondan gelen keskin tıslamadan zevk alarak emiyorum.

Uzun bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya bırakıyorum ve dikkatlice topuklu ayakkabılarımdan iniyorum. "Ben serinlemeye gidiyorum. Sen de geliyor musun?"

Yanaklarına canlı bir renk gelirken tekrar küfrediyor. "Git. Ben izlerim."

Başımı sallıyorum ve ayaklarımın üzerinde dönüyorum. Havuza giden sığ basamaklara doğru yürürken vücudumun her santimini incelediğini hissediyorum. Başım suyun üzerinde yüzüyorum ve telaşsız kelebek kulaçlarım beni havuzun bir ucundan diğerine götürüyor. İpeksi, ılık suyun vücudumda yarattığı cennet hissiyle iç çekiyorum.

İkinci turumun yarısında Killian ayağa kalkıyor ve havuzun kenarına doğru ilerliyor. Şortunun içindeki devasa ereksiyonu saklamak için hiç çaba sarf etmiyor ve bacaklarımdaki sürekli yayılan açlık alevleniyor. Üçüncü turu tamamladığımda ilk basamağa oturmuş, bacaklarının yarısı havuza batmış haldeydi.

"Yeter, bebeğim. Buraya gel."

Ona doğru yüzüyorum, en alt basamağa ulaştığımda dört ayak üzerine düşüyorum. Su göğüslerime çarpıyor. Bakışları daha da ısınıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Daha yakına. Lütfen."

Vücudumun üst kısmı suyun dışına çıkana ve ayırık dizlerinin arasına girene kadar yükseliyorum. "Saçlarını serbest bırak," diye kabaca emrediyor.

Ben razı olunca öne uzanıyor ve parmaklarını saçlarımdan geçiriyor. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeysin. Hayatımdaki en değerli şeysin. Bunu bildiğini söyle bana?"

Kalbim bu adama karşı hissettiklerimin derinliğiyle titriyor. İçimdeki her şey bunu haykırmak istiyor. "Oh, Killian."

Titreyen eli boynumda, köprücük kemiğimde, göğüslerimde geziniyor. "Tanrım, sana ihtiyacım var. Hem de çok."

"Bana ne istediğini söyle," diye teklif ediyorum.

Gözleri dramatik bir şekilde kararıyor. "Her şeyi."

Bedenimden daha fazlasını ifade ettiğini ve bunu ona veremeyeceğimi bilsem de başımı sallıyorum. Henüz veremem. Ağzımı onunkine dayayana kadar yaklaşıyorum. Öpücüğü hemen derinleştiriyor, kökleşmiş kontrol ihtiyacı beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Geri çekildiğimde hırlıyor ama dudaklarım boynunda gezindiğinde inliyor. Sonra gövdesinden aşağı iniyor.

Nefes nefese, şortunun kenarına kadar kısıtırıp yalayarak inerken beni izliyor. Güçlü kollarına yaslanıyor ve vücudunu kaldırıyor. Kıyafetlerini çekiştiriyorum ve siki serbest kalıyor. Sıcak, kalın ve ağır, vücudumdan alay etme ihtiyacını yönlendiriyor. Ruhumdan kopan bir arzu iniltisiyle, yumruğumu onun etrafına sarıyorum ve onu ağzımın derinliklerine çekiyorum.

"Evet! İşte bu, bebeğim. Güç sende. Al onu. Hepsini al. Beni nereye götürürsen gideceğim. Nereye istersen. Her zaman."

Söylediği şeyler. Son zamanlarda yüzeyimin hemen altında asılı duran gözyaşları gözlerime akıyor.

Bir damla gözyaşı süzülürken başparmağı hafifçe yanağımı okşuyor. "Ben seninim, Faith."

Onu ağzımın derinliklerine alırken duygularım içime işliyor ve hareketlerimin ona benim de onun olduğumu göstermesine izin veriyorum. Onu aklından çıkarmak için geçmişteki tüm deneyimlerimden yararlanıyorum, bikini üstümü çılgınca yırttığında ve külotumu tutan ipleri ayırdığında durmuyorum. Çıplak kaldığım anda havuza giriyor ve arkamda pozisyon alıyor. Bir nefesle diğer nefes arasında içime giriyor. Çılgılığım suyun üzerinde yankılanıyor, sonra tekrar içimize giriyor.

"Tanrım, benim için çılgılık atmanı duymaya bayılıyorum."

Daha sert vuruyor ve boğazım daha yüksek çılgılığımınla parçalanıyor. Killian beni vahşi bir amaçla beceriyor, onun için ne kadar önemli olduğum mesajını veriyor. Ve ben hepsini alıyorum, kalbimi, bedenimi, zihnimi ve ruhumu. Gözlerimden yaşlar serbestçe dökülüyor. Havlu atma ve bencilce bir yol seçme noktasındayım - suçu itiraf etmeden önce aşkı itiraf etmek - aniden ayağa kalktığında ve neredeyse nefes alamayana kadar beni kollarında zincirlediğinde. Hareket edemiyorum. İçimde zonkluyor, aleti kalbi kadar hızlı atıyor. "Bana bir söz ver. Lütfen. İnanç. Sadece bir söz."

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Olanları beni terk etmek için kullanmayacağını."

Şok beni sırlıslıkla etti. "Killian-"

"Asla başka bir şey istemeyeceğim. Sadece beni bir daha asla terk etmeyeceğini söyle."

Kalbim biraz burkuluyor çünkü kalmamın ya da gitmemin benim elimde olmadığını biliyorum. Bu yüzden ona elimden gelen sözü veriyorum. "Ne kadar istersen o kadar kalacağım."

Onu saran acımasız ürperti, yoğun boşalmasının başlangıcıdır. Ben de onunla birlikte oradayım. Kulağıma güzel sözler mırıldanıyor, ben kendi mutluluğuma yenik düşerken vücuduyla bana tapıyor.

Günün geri kalanını birbirimize sarılarak geçiriyoruz. Beni kaçınılmaz olarak ele geçiren uykuyla savaşıırken, kendi sessiz sözümü veriyorum. Gerekirse onun yanında kalmak için savaşacağım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

İnanç

Fallhurst Enstitüsü Santa Barbara tepelerinde saklı bir yer. En azından dışarıdan bakıldığında sıradan görünecek şekilde tasarlanmış. Dikenli tel çitler ya da insanları araziden uzak durmaları konusunda uyaran silahlı devriyeler yok. Tek, zevkli tabela zararsız bir mavi ve beyaza boyanmış. Resepsiyonda, kulaklık takan ve içeri giren herkese profesyonel bir gülümseme sunan şık giyimli iki resepsiyon görevlisi ve geniş fuayede devriye gezen iki koruma görevlisi silahlarını gizlice taşıyor.

Ama asansöre bindiğiniz anda artık Kansas'ta olmadığınızı anlıyorsunuz.

Killian gümüş bir anahtar kartını bir yuvadan geçirmeden ve asansör kat numaralarının gösterildiği panele bir kod girmeden önce kızılötesi vücut taraması için hareketsiz duruyoruz. Kapılar kapanıyor ve yeryüzünün derinliklerine doğru yumuşak iniş başlıyor. Kaç kat indiğimizi gösteren bir LED ekran yok ve içimi hafif bir klostrofobi duygusu kaplıyor.

Bana doğru bakıyor. Gözleri sıcak ama gülümsemesi gergin. "İyi misin?"

Gerginliğime rağmen gülümsemeye çalışıyorum. "İzlanda'daki mağara şu anda kulağa harika geliyor."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor. "Sadece söyle, bebeğim."

Kalbim patlayacak kadar doluyor. Sonra sırlarımın ağırlığı altında eziliyor. "Üç gün oldu ve bana Kahire'yi sormadın. Fionnella'nın bana yardım etmesine neden izin verdiğimi."

Eli düşer. Vücudu kaskatı kesilir ve yüzünü öne döner. Bir an sonra kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor. "Nedenini bilmek ister misin? Çünkü çok korkuyorum."

Gözlerim açıldı. "Ne? Neden?"

"Çünkü sen tanıdığım en sert insanlardan birisin. Ve eğer beni neden terk ettiğini söylemekte zorlanıyorsan, o zaman bu büyük bir şey. Her şeyle yüzleşebileceğimi sanırdım. Ama itiraf ettiğinde seni kaybetme düşüncesi beni öldürüyor. Bu yüzden kafamı kuma gömmeyi seçiyorum."

Şimdi."

Ağzım açık kalıyor, açıklaması bana o kadar mantıklı geliyor ki ona sarılmak istiyorum. Sonra da bize yaptıklarım için dizlerimin üzerinde af dilemek istiyorum. Bu soğuk, gizli yerde şu anda geri alamadığım şey için. Çünkü asansörün kapısı açılıyor ve uzun boylu, zayıf, keskin ela gözlü bir adam bizi bekliyor. Kıyafetleri bedenine göre büyük ve solgunluğu yirmi üç saat bilgisayar başında kamburlaşmış düşük seviyeli bir analist olduğunu haykırıyor.

"Bay Knight. Bayan Carson. Fallhurst Enstitüsü'ne tekrar hoş geldiniz. Benim adım Scot Scarsdale."

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama cevap olarak başımı sallıyorum.

Sağdaki son kapıya ulaşana kadar iki yanında kapalı kapılar olan arduvaz renkli bir dizi koridorda yürüyoruz. "Değerlendirme danışmanınız içeride sizi bekliyor Bayan Carson. Bay Knight... benimle gelmek ister misiniz?"

"Hayır," diyor.

Scot kaşlarını çatı. "Onunla oraya giremezsin." "O zaman bana bir sandalye getir. Ben burada bekleyeceğim." "Bunun bir protokol olduğunu sanmıyorum."

"Siktir et protokolü. Fionnella Smith burada mı?" Killian gözlerini acımasızca giderek daha rahatsız görünen adama dikerek tersliyor.

Scot'un kaşları . "Kim?"

Haklısın. Tabii ki kimden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri yok.

Killian'ın çenesi gerildi. "Bir sandalye. Tek ihtiyacım olan bu.

Şimdi, Scot." "Amirimle konuşmam gerek-"

Arkamızdaki kapı açıldı. Kızıl saçlı kadın, son derece parlak gri gözleri, uzun kirpikleri ve Killian'ı görüp gülümsediğinde yanaklarında beliren ikiz gamzelerine kadar son derece muhteşem.

"Killian... Bay Knight. Bu beklenmedik bir zevk." Kalem eteği ipek gibi sallanarak yanımdan süzüldü ve selamlamak için elini uzattı.

Killian'ın şaşkın bakışı gülümsemeye dönüşür. "Lisa, burada ne işin var?"

"Bir dava için çağırıldım." Bakışları isteksizce bana kayıyor. "Sanırım sen benim dokuz saatimsin?" diye soruyor mükemmel bir şekilde koparılmış, kalkık bir kaşla.

Başımı sallayışım sarsıntılı ve soğuk. değil. Bana Heather'ı hatırlatıyor.

Sahte sıcaklığı, mükemmel dişleri ve erkek arkadaş çalan vücuduyla Jane Fitzgerald. "Ben Faith Carson. Siz de Bayan Channing olmalısınız."

"*Bayan*. Bekâım," diye ekliyor. Bir yandan da Killian'a bakıyor. Suratına bir yumruk atmak istiyorum. Bir an sonra bakışlarını ağırbaşlı bir şekilde indiriyor. "İçeri gelin lütfen." Beni içeri almak için kenara çekiliyor ve hemen Killian'a dönüyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Sandalye isteğini tekrarlamasını bekliyorum. Onun yerine başını sallıyor. "Scot da tam bana on yedinci seviyeye kadar eşlik etmek üzereydi, değil mi?"

Scot titrek bir parmağını yakasının içinde gezdiriyor. "Uh... Sadece onuncu seviyeye kadar iznim var."

Killian anahtar kartını kaldırır. "Neyse ki öyleyim. Sadece bana doğru yönü göster. Bütün bu koridorlar bana aynı görünüyor."

"Evet, tabii ki. Bunu yapabilirim. Bu taraftan efendim."

Killian başını sallayarak ve gülümseyerek, "Seni tekrar görmek güzel, Lisa," diyor.

"Sen de. Bütün gün burada olacağım. çekinmeyin." Kapısının üstündeki küçük bir ampulü işaret ediyor. "Eğer bu kırmızı yanıyorsa, yanımda biri var demektir. Değilse, kapım sonuna kadar açık demektir."

Eminim öyledir.

"Bunu yapabilirim," diye cevap veriyor. Bana bir saniye bile bakmadan yürüyüp giderken şaşkınlıkla bakıyorum.

Kapıyı arkasından kapatıp bana döndüğünde hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Bayan Carson, lütfen oturun. Notlarıma göre dört yıldır uzaktaymışsınız. Rahatınıza bakın. Atlatmamız gereken çok şey var."

Sonraki üç saat boyunca ajanstaki ilk ve ikinci görevlerimi en ince ayrıntısına kadar inceledi, baskı altındayken verdiğim tepkileri ve yanıtları not aldı.

"Neden not alıyorsun?"

Şaşırmış görünüyor. "Gelecekteki görevlere uygunluğunuzu değerlendirmek için elbette."

Doğru. İş bıraktığımı bilmiyor. "Tamam."

Gülümsemesi hızlı ve sıkı, Killian'a yaptığı gibi yavaş ve baştan çıkarıcı değil. İçime bir kıskançlık oku daha saplandığında yerimde kıpırdanıyorum.

Öğle vakti sorguyu durdurdu. Ofisinden yeterince hızlı ayrılamıyorum. Lisa Channing'in ofisinden çıktığımda Scot tek başınaydı. Bana lobiye kadar eşlik ediyor ve Killian sorgudan çıkarken aceleyle uzaklaşıyor.

yaslandığı sütun ve bana doğru haçlar.

Sessizce dışarı çıktık ve SUV'ye bindik.

"Neden beni orada bıraktınız?" Değerlendirmemin ikinci ve üçüncü saatleri arasında bir yerde bunu kabul etmeyeceğime yemin etmeme rağmen ağzımdan kaçırdım.

Uzanıp elimi tutuyor ve kucağına çekiyor. "Çünkü onun nasıl çalıştığını biliyorum. Aramızda bir şey olduğuna dair en ufak bir işaret, başka bir gün sorulacak sorular anlamına gelirdi."

Kaşlarımı çattım. "Ama bizi zaten bilmiyor mu?"

"Dul'la aramda bir şey olduğunu biliyor. Muhtemelen eninde sonunda anlayacaktır ama seni bu zahmetten kurtarmak istedim. Onunla ve tüm bu lanet yerle işinin bir an önce bitmesini istiyorum. Tamam mı?" Elim kaldırdı ve parmak eklemimi öptü.

Bir açıklama olarak, oldukça iyi. Ve yine de.

Malibu'daki malikanenin kapısından içeri girdiğimizde hâlâ içim kaynıyordu. Akşam yemeği Debbie tarafından hazırlanan nefis quesadillalar ve bir şişe soğuk beyaz şaraptan oluşuyor. Ama iştahım sıfır.

Yarı yolda pes ediyorum ve peçetemi masaya fırlatıyorum. "Ben duş alacağım."

"Arkadaş ister misin?"

Omuz silkiyorum. Yine de bana katılıyor. Elleri ve ağzıyla üzerimde sihir yapıyor. Duştan çıktığımızda ruh halim düzelmmişti.

Ancak ertesi gün de bir o kadar kötü ve bir sonraki gün daha da kötü. Öncelikle, Killian asansör kapıları açılır açılmaz Scot'la birlikte ortadan kaybolduktan sonra Lisa Channing'in ofisine tek başıma gidiyorum.

Oturduğum anda beni Kahire ve özellikle de Killian hakkında sorgulamaya başladı. Ne kadar süredir birlikte olduğumuz hakkında. Her sevişmemizde ne kadar süre seviştiğimize dair soruyu beklerken kapı açılıyor ve son dört saattir sorguladığım kişi içeri giriyor.

Lisa ayağa fırlar, yüzündeki hafif şaşkın ifadeye rağmen gamzeleri ortaya çıkar. "Killian... merhaba... umm, tam olarak bitirmemiştik."

"Gerçekten mi? Özür dilerim, tellerimi karıştırmış olmalıyım. Kapınızın dışındaki ışık kapalıydı."

Gözleri büyüdü. "miydi?" Biraz fazla yaklaştı, kolunu fırçaladı

ışığa bakmak için yanından geçerken ona baktı. "Bu çok garip. Ben kapatmadım."

Omuz silkiyor, bakışları üzerimde.

Lisa ofise geri dönerken, elleri dikkati mal varlığına çeken ince bir hareketle zayıf kalçalarının üzerinde kayıyor. "Doğal bir mola verdiğimizize göre, Bayan Carson, sanırım bugünlük burada bırakacağız."

Ayağa kalktım ve çantamı aldım. "Harika. Yarın için sabırsızlanıyorum." Sesimdeki alaycı tonu zapt etmek zor. Talihsiz bir şey yapmadan önce kapıya doğru yöneliyorum. Masasının üzerinde duran kaktüsü çok acı verici bir yere itmek gibi.

"Görüşürüz Lisa," diyor Killian. "Oh, beni görmeye geldiğini sanıyordum?"

Dişlerimi sıkıyorum ve kendime etmemi söylüyorum. Ama değil. Killian'ı izlemek için döndüm.

"Faith'e üst kata kadar eşlik etmeye geldim."

Lisa'nın bakışları Killian'a kaşlarını kaldırmadan önce bir an için bana yöneliyor. "Siz ikiniz birlikte mi geldiniz?"

Ellerini ceplerine sokuyor. "Evet." Öylece bırakır.

Lisa gülümsemeden önce uzun bir süre ona bakar. "Bir dahaki sefere o zaman."

"Elbette."

Asansöre binene kadar kendimi tutuyorum.

"*Emin misin?*"

Elleri ceplerinden çıkıyor ve beni küçük alanın bir köşesine sıkıştırıyor. "Seni kurtarmaya geldim. Hiç övgüyü hak etmiyor muyum?"

"Hayır," diye çıkıştım. Tanrım, kıskanç olmaktan nefret ediyorum. Kan dolaşıma karışan iğrençlikten nefret ediyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "*Elbette*," diye tekrar tükürdüm. "Sebeplerimi ve ahlakımı sorguluyordu. Ona inanabiliyor musun?"

Başını eğiyor. "Üzgünüm, bebeğim."

çekiliyorum. "Peki, o gerçek bir kızıl mı?"

Gözleri açılmadan önce kaşları birkaç saniye boyunca düğümleniyor. Sonra da gülüyor.

"Siktir git."

Kahkahası derinleşiyor. "Kıskanıyorsun."

"Siktir git."

Gülmeyi kesiyor ve kasıklarını bana doğru itiyor. "Asansörde olmaz,

bebeğim. Yeterince zamanımız yok."

"Tüm bunları komik bulmana sevindim."

"Tanrım, seni arabaya bindirmek için sabırsızlanıyorum." "Arabada hiçbir şey olmayacak."

Orta parmağını şok edici derecede seksi, yavaş bir yalamayla ağzına sokuyor ve hemen külotumu ıslatıyor. Sonra parmağını yüzümün önünde tutuyor. "Bu parmak arabaya bindiğimiz anda amına girecek. Bana sorularını sorarken o daracık amcığını sıkabilirsin."

Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. Birbirimize karşı en gerçek olduğumuz an, tüm saçmalıklardan arındığımız andır. Ve seks bunu yapmanın en etkili yoludur.

"Ya da soruya şimdi cevap verebilirsin?"

Zevk vaat eden elini indiriyor ve benim ruh halim de onunla birlikte düşüyor. "Psikiyatristimi becereceğimi ima ettiğin için bile seni bir güzel pataklamalıyım."

"Çünkü iş arkadaşlarınızla yatmayı kabul etmiyorsunuz?"

"Sen sonsuza dek benim tek istisnam olacaksın. Benim için tek kadın. Bunu daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor?" Ses tonunda bir bıkkınlık var.

"Senin için çok ateşli olduğu belli," diyorum ve konuyu kapatamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Buna ne cevap vermesini beklediğimi bilmiyorum ama asansör zemin kata ulaşıyor ve dışarı çıkıyoruz. Elini belime doluyor, fuayeden geçip kaldırımda rölantide duran limuzine doğru yürürken bize yönelen bakışları umursamıyor. Killian dün trafik yüzünden eve dönüşümüz gecikince bugün araba kullanmamayı tercih etmişti. Onun yerine yolun yarısını helikopterle geçtik ve geri kalanında Mitch bizi götürdü.

Arka tarafa geçiyorum ve ön koltukla aramızdaki bölmenin kalkık olduğunu fark ederek uzak tarafa geçiyorum. Killian peşimden atlıyor ve kapı kapanır kapanmaz beni yakalıyor. Bir saniye sonra koltuğa yayılmıştık. "Nerede kalmıştık?"

"Hiçbir yerde," diye geveledim.

Parmağını büzülmüş alt dudağıma doğru tutuyor. "Aç."

"Hayır."

"Tanrım. İnatçılığın çok tahrik edici, bunu kabul ediyorum. Ama lanet olsun, on beş dakika içinde helikopterde olacağız, bu yüzden belki de

Şimdilik böyle davran ve seni boşaltmama izin ver. Eve gittiğimizde benimle biraz daha kavga edebilirsin."

"Ben-" Elbisemin altına uzanıp külotumu kenara çektiğinde ve parmağını iğrenç derecede ıslak amıma soktuğunda sözlerimin geri kalanı kayboluyor.

Sertçe nefes veriyor ve başı boynuma düşüyor. "Tanrım, ıslanacağını biliyordum," diyor.

"Hayır, yapmadın."

"Bu bedeni tanımadığımı mı sanıyorsun? Sana neyin iç çektiğini ve neyin çılgık attırdığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Parmağını kıvrıyor ve zevk içimde alevleniyor.

"Ahhh..."

"Kıskanç olmanı seviyorum bebeğim, ama bunun aramıza girecek saptırmanı istemiyorum. Anladın mı?"

Dişlerimi sıkıyorum ve sessiz kalıyorum.

Bir parmak daha ekliyor, zevki ikiye katlıyor ama sonra duruyor. "Bir cevaba ihtiyacım var, güzelim. 'Evet, Killian,' yeterli olacaktır."

Kalçalarımı oynatmaya çalıştığımda, vücudunu beni zapt etmek için kullanıyor. Hayal kırıklığına uğramış hırıltıma gülüyor. "Şimdi, Faith. Ve bunu söylerken bana bak."

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve onun kobalt mavileriyle buluşuyorum. Ve daha derin aşka düşüyorum. "Evet, Killian!"

Göz kamaştırıcı gülümsemesi, bana hediye ettiği muhteşem orgazm boyunca benimle kalıyor.

Bu da hafıza bankamda olması gereken iyi bir şey. Çünkü bir günden kısa bir süre sonra dünyam grinin daha koyu bir tonuna dönüştü.

Yirmi Beşinci Bölüm

İnanç

Her şey Killian'ın birkaç saat sonra batıdaki oturma odasına girmesiyle başlıyor, ben de akşamın erken saatlerinde Pasifik'in muhteşem manzarasını seyrediyorum. Yüzüne bir kez baktım ve kalbim çarpmaya başladı.

Kararlı bir şekilde yüzüme bakmadan önce birkaç kez ileri geri adım atıyor. "Kendime sormayacağımı söyledim çünkü açıkçası cevap istediğim gibi olmazsa bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Ama alternatif, yani bilmemek beni öldürüyor."

Nefes veriyorum. Ne soracağına dair güçlü bir kuşku var. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Şüpheli takıntılarla dolu geçmişimize rağmen bu konuda bu kadar uzun süre sessiz kalması beni hayrete düşürüyor.

"Killian, bu-"

"Bilmem gerek Faith. Biz ayrıyken başka biriyle yattın mı?"

"Ayrı değildik. Bitmiştik."

"Saçmalık. Bunun kaçınılmaz olacağını biliyordun. Bitirebilmemizin tek yolu ölmüş olmamız. Şu lanet soruya cevap ver."

"Hayır."

Çenesi sıkıştı. Sertçe. Ellerini saçlarının arasına sokarak odanın sonuna doğru adım atar ve geri döner. "Bunu kabul edemem."

" kalacaksın."

"Neden yapmak zorundayım ki?"

"Çünkü size bir cevap verirsem, o zaman kendi sorumu sorma hakkına sahip olurum."

Bir an donup kalıyor, sonra gergin bir şekilde başını sallıyor. "Bu yeterince adil."

"Nereden biliyorsun? Ne sormak istediğimi bilmiyorsun."

"İstediğin her soruya cevap veririm, Faith. Sadece önce benimkini cevapla."

Bu cevapla teslim edeceğim güç, tam bir dakika boyunca dilimde kalıyor. Ve her saniye daha da solgunlaşıyor. Ben ağzımı açana kadar, Hasta görünüyor. "Fikrimi değiştirdim. Bilmek istemiyorum." "Killian-"

İçinden acı dolu bir nefes titreyerek çıkar. "Sorun değil, Faith. Unut gitsin." Odanın uzak tarafına doğru yürüyor, pencereden dışarı bakarken parmaklarını boynuna geçiriyor. Hiçbir şey görmüyor. Bunu biliyorum çünkü ıstırap dalgaları vücudunu sarsarken gözleri çılgınca ufukta geziniyor.

Ona doğru yürüyorum. Sanki ona dokunmamı istemiyormuş gibi geriliyor. Eğer yapabilseydi, o anda beni fiziksel olarak reddederdi. Ama aramızdaki bağ, iyi ya da kötü, birbirimizi kabul etmek üzerine kurulu. Kendi sorumu ve bunu dile getirecek kadar cesur olursam alacağım cevabı düşünüyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Kollarımı beline doluyor ve alnımı kürek kemiklerinin arasına yaslıyorum. "Ben kimseyle yatmadım," diye mırıldanıyorum.

Vurulmuş gibi tüm vücudu tutuldu. Kollarını indiriyor ve bana doğru dönüyor. Kobalt mavisi gözleri yüzümü tarıyor, her ifademi inceliyor. "Tekrar et. Daha yüksek sesle."

Elimi göğsüne koydum. İnce pamuk tabakasının altında atan kalbini hissediyorum. "Dört yılı aşkın süredir seks yapmadım. Vibratörüm dışında."

Dokunuşumun altında kalbinin teklediğini hissediyorum. Nefes nefese kalıp cama doğru sendeleyerek geri çekilmeden ve beni kollarının arasına almadan önce bir süre daha kıpırdamadan duruyor. "Tanrım, Faith. Kendimi bu duruma sokarken ne düşünüyordum bilmiyorum. Ama Tanrım, teşekkür ederim!" Başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve bana daha sıkı sarıldı. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, kendi korkum artmaya başlıyor.

Öpmeye ve kulağıma minnettarlık sözcükleri mırıldanmaya devam ediyor, iblislerin bıraktığı artık duygular yavaş yavaş bedenini terk ediyor. Ben ise kendi cehennemimin derinliklerine gömülüyorum.

Lisa Channing ve onun küçük şehvet gösterisi benim kendi sorularımı tetikledi. İçimde tutmak için beni öldüren sorular.

Sadece ona sor!

Ağzımı açıyorum ama ses tellerim çalışmayı reddediyor. Belki de onun kadar umurumda değildir. Saçmalık. Umursuyorum. Ama belki de henüz gerek yoktur. Yarın iyi olur.

Ondan uzaklaşıyorum. Çenemi kaldırıyor ve beni bırakmadan önce öpüyor. Geniş, giderek kendini beğenmiş, peynir yiyen bir sırtışla. Arkamı dönüyorum.

keskin bir şekilde.

"Ben... Ben gidip yemeğe bakayım," diye mırıldanıyorum ve acele ediyorum. Debbie beni iki saniye içinde mutfaktan dışarı atacak. Ama en azından içimdeki acımasız ıstırapla başa çıkmak için iki saniyem olacak.

Killian'ın başka biriyle yattığı düşüncesi... Tanrım.

Mutfağa girdiğimde Debbie bana ters ters bakıyor. Tıpkı benim Killian hakkında hissettiklerim gibi, o da mutfağını deli gibi kıskanıyor.

"Sadece biraz suya ihtiyacım var."

Elinde yoktan var ettiği bir şişeyle önümü kesiyor. İçimi çekip şişeyi ondan alıyorum ve bir dizi bağlantı kapısından geçerek sarmaşıklarla dolu bir avluya kaçıyorum. Arkamda onu hissettiğimde kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum. Yavaşça arkamı dönüyorum.

Kapı aralığında uzanıyor, ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini yüzüme dikmiş. "Bana hiç soru sormadın."

Başımı salladım. " yok. Ben iyiyim."

"Saçmalık. Beş dakika önce benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyorsun." İnkâr edemediğim için omuz silktim.

Bana doğru adım attı. "Faith."

Geri . "iyiyim dedim!"

"Otuzbir çektim. Hem de çok. Senin görüntülerine. Senin anına. Ve ilk başta işe yaradı. Ta ki işe yaramayana kadar."

Aman Tanrım. "Gerçekten bilmemeyi tercih ederim-"

"Sonra bunu özel günlere saklayarak kendime daha fazla işkence etmeye karar verdim. Doğum gününde. Tanıştığımız günün yıldönümünde. İlk kez seviştiğimizde. Seni Eyfel Kulesi'nin tepesine çıkardığımda ağladığın zaman. Bunun gibi şeyler. Ben hasta bir piçim, biliyorum." Gülüyor. "Ama en azından bana dört gözle bekleyeceğim bir şey verdi."

Orada ağzım açık bir şekilde durduğumu biliyorum, ama hayatım boyunca, açık deliğimi kapatamıyorum.

"Ama asla başka biri olmadı, tatlım. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Sen benim için tek kişisin. Güzel yüzüne, enfes vücuduna ve tatlı, dar, muhteşem amına bağımlı oldum."

Asla şiir tarihi kitaplarına girmeyecek kelimeler, ama beni gözyaşlarına boğacak kadar etkiliyorlar. Odayı geçip beni kollarının arasına aldığımda hüngür hüngür ağlayan bir enkaza dönmüştüm. Ona yapıştım, mırıldandım

Yüzümün her tarafına öpücükler kondururken tutarsız sözler söylüyor. Elleri de meşgul, vücudumdan aşağı kayarak kıcımlı sıkıca, şehvetle . "Bu inanılmaz kışa gelince, ona her baktığımda aptallaşıyorum," diye itiraf ediyor neredeyse kederli bir sesle.

Gözyaşlarım kahkahaya dönüşüyor. Gülümsüyor ve sonra o da gülüyor. "Şey..." Kasıtlı olarak duraklıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki, ne?" "Ben de senin hakkında biraz aptalım."

Gözleri kararıyor ve yüz hatları yavaşça geriliyor. "Her şeyim mi?" diye soruyor, cevabımın büyüklüğünü ve onun için ne anlama geleceğini anlatan yeni bir gerginlikle.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve dönüşü olmayan yola doğru bir adım daha atıyorum. "Evet, Killian. Hepiniz."

Başımı yukarı kaldırıyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor. Bir sonraki nefesinde burun delikleri sıkışıyor. "Tanrım, Faith. Seninleyken dünyanın ayaklarımın altından kaymasına alışmış olmalıyım, ama ne zaman alıştığımı düşünsem, aklımı daha da kaçırmama neden oluyorsun." Ağzı benimkinden bir fısıltı uzakta olana kadar başını eğiyor. "Bana asla durmayacağına söz ver."

Verilmesi kolay bir sözdür. "Asla durmayacağım."

İkimiz de nefessiz kalana kadar devam eden derin, ateşli bir öpücükle dudaklarımızı mühürlüyor. Ayrıldığımızda alnını benimkine yaslıyor. "Keşke seni bu gece dışarı çıkarabilsem. Özel bir yerde mum ışığında akşam yemeği yemek, ardından dans etmek istiyorum. Ardından aynı derecede özel bir yerde bütün gece sevişmek."

Ona, onunla birlikte olmanın yeterince özel olduğunu söylemek istiyorum ama kendimi biraz sahtekâr gibi hissediyorum, o bütünü hak ederken ben sadece bir parçamı ona açıyorum. Bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve beni tekrar öpmesine izin veriyorum.

Ayrıldığımızda, bir parmağını ağzımın üzerinde gezdiriyor. "Bu iş bittikten sonra seninle tam istediğim gibi bir randevu ayarlayabilir miyim?" diye soruyor.

Gözlerim yaşıyor ve başımı sallarken gülümsemem umutsuzca titriyor. "Çok isterdim. Ama bu arada..." Bir fikir yavaş yavaş filizleniyor ve kalbim bambaşka bir nedenle hızla çarpıyor.

Killian'ın bakışları daralır. "Hmm?"

"İstersen bunun bir versiyonunu burada, evde yapabiliriz?"

"İstersem mi? Elbette isterim."

Boğucu bir gülümseme bıraktım. "Birkaç saate ihtiyacım var."

Bir süre sonra başını sallar. "Debbie'ye akşam yemeğini geciktirmesini söyleyeceğim."

"Hayır, sorun değil. Ben hallederim. Sen git bilgisayarlarınla oyna." "Seninle oynamayı tercih ederim, ama... tamam." Ellerimizi birleştirdi ve bana doğru yürüdü.

Mutfğa. Sonra Debbie ile konuşmak için beni bıraktı.

Hizmetçi, onun bölgesini bir kez işgal etmek için orada olmadığımı anladığında, isteğimi kabul etti. Planladığı Tayland yemeği, Killian'ın favorisi yerine iptal edildi.

"İstakozla birlikte Sauvignon Blanc tercih ediyor. Yanında içmek için bir şişe soğutayım mı?" Debbie gülümseyerek sorar.

"Bu mükemmel olur."

Gülümsemesi genişler. "Bana bırakın. Ben güzel sofr takımlarını çıkarayım. Nereye kurmamı istersiniz? Kuzey terasına mı yoksa güneye mi?"

İsteği birkaç saniye düşündüm. "Güney terası, lütfen." "İyi seçim. Deniz ve yıldızların mükemmel dengeli bir manzarası var. gecenin o saatinde orada."

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor. "Ne yani? Yani ben umutsuz bir romantiğim."

Gülüşüm biraz daha kaygısız, Killian'la bunu atlabileceğimize olan inancım biraz daha derinlere yerleşiyor. "Teşekkürler Debbie. Minnettarım."

Debbie mutfakta koşuşturuyor, yeni bir heyecan hareketlerini hızlandırıyor. "Bir şey değil. Yeni mumlar almak için mağazaya gitmem gerekecek. Elimizdekiler birkaç yıllık..." Bir an duraksıyor ve bana bakarken gülümsemesi soluyor. Yokluğum konusu havayı bozmakla tehdit ederken benim de gülümsemem biraz azalıyor. Ben saklanırken Killian'la yaşamak kolay olmamalıydı. Bir saniye sonra duvarın yanındaki askıya doğru yürüyor ve çantasını alıyor. Arkasını döndüğünde gülümsemesi yerine gelmişti. "Uzun sürmeyecek. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana not bırakman yeterli."

Minnettar bir gülümsemeyle mutfaktan çıkıyorum. Planlarımı düşününce kalbim birkaç kez çarpıyor. İki saat çok fazla bir zaman değil. Buraya geldiğimizde dairemdeki eşyaların taşındığı misafir odaları süitine doğru aceleyle ilerliyorum. Büyük eşyalar isteğim üzerine geride bırakıldı ama Killian'ın aklının nasıl çalıştığını biliyorsam, striptiz direği de eşyalarımın yanında olacak.

Odaya girdiğimde gördüğüm ilk şey bu. Sırıyorum ve sonra onu atlıyorum.

İhtiyacım olan diğer eşyaları bulana kadar saklama kutularını karıştırmak için.

Güney terasına en yakın misafir yatak odasını seçiyorum; burada muhteşem bir yatak, harika bir manzara ve çok az şey var. Geniş yatak çerçevesi, tavanın yarısına kadar uzanan yatak başlığına doğru kıvrılan tek, şık bir meşe parçasından yapılmış. Tasarım, gözü tavanın kendisine çekiyor; burada büyük, dikdörtgen bir ayna görüntümü bana geri yansıtıyor.

Gözlerimde birikmiş heyecanı ve gerginliği yakalıyorum. Yıllar boyunca tuhaf istekleri olan sayısız müşteriyle uğraştım. Yine de bu konuda, Punishment Club'da yaptığım herhangi bir şeyde olduğumdan daha gerginim. Kıyafeti yatağın üzerine serdim ve direği yatağın önüne kurdum. Ana süite dönmek için odadan çıkmadan önce sağlamlığını test etmek için birkaç kez sallanıyorum.

Yavaş bir banyo ve kendimi Killian için hazırlama süreci beni biraz rahatlatıyor. Ama bir saat sonra bornozumu giyip misafir yatak odasına döndüğümde sinirlerim yeniden tepeme çıkıyor. Evdeki her odayı birbirine bağlayan dahili telefon yatağın yanında bulunuyor. Oraya yürüyorum ve çalışma odasının düğmesine basıyorum.

"Killian?"

"Zamanı gelmişti. Aklımı kaçırmak üzereyim," diye homurdanıyor. "Güney terasındaki yatak odasında ne yapıyorsun?"

Sinirlerime rağmen sırtıyorum. "Bu bir sürpriz."

"Şimdi gelmemi istediğin için arıyorsun, değil mi?" diye sabırsızca ısrar ediyor.

"Henüz değil. On beş dakika içinde gelebilir misin?"

Bir sessiz kalıyor ve sabrının zorlandığını biliyorum. "Tamam. Ama iyi olsa iyi olur."

Direğe bir göz attım. "olacak." Parmağımı düğmeden çekiyorum ve son hazırlıkları aceleyle tamamlıyorum.

O kolu çevirip odaya girdiğinde ben yerimi almıştım.

Kapı aralığında donup kalıyor, yüzümden direğe, kıyafetimi gizleyen yere kadar uzanan pelerine bakıyor ve tekrar geri dönüyor. İçeriye birkaç adım daha atıyor. Nefes alış veriş değişiyor, biraz düzensizleşiyor. Gözlerini benden ayırmadan bir şişe eski Krug şampanyası ve iki bardak uzatıyor. "Debbie'nin ikramı," diye mırıldanıyor alçak, çakıllı bir sesle.

Başımı salladım.

Yatağın yanında durur. "Bir bardak ister misin?" diye sorar.

"Henüz değil. Ama devam et ve kendine bir tane doldur."

Derin bir nefes alıyor. Bardakları yere bırakıp şampanya şişesinin folyosuyla ilgilenecek kadar gözlerini benden ayırmadan önce ağız bir an için çalışıyor. O bununla meşgulken, bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

Ben aradıktan sonra hızlı bir duş almış olmalı. Saçları nemli ve ayakları çıplak. Giydiği özel dikim pantolonun kemeri yok ve siyah ipek gömleğinin düğmeleri tamamen açık. Yırtık gövdesinin görüntüsü midemi bulandırıyor.

Mantar patlıyor ve ben sıçıyorum. Bakışlarım onun yüzüne dönüyor ve köpüren sıvıyı bardağa dökerken ağız sımsıkı kapanıyor.

Bana bir bakış . "İstemediğine emin misin?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler." Yatağa doğru başımı sallıyorum. "Rahatına bak."

Önce yatağa, sonra da koyu kırmızı pelerinine bakıyor ve içkiyi bitirmeden önce "Siktir" diye mırıldanıyor.

Bardağı atıyor ve geniş yatağa adım atıyor. Bakışları hâlâ üzerimdeyken, yavaşça yatak başlığından aşağı, yastık yığınının içine doğru kayıyor. "Bundan sağ çıkamayacağım, değil mi?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Gülümsüyorum, hiçbir şey söylemiyorum ve elimdeki kumandanın bir düğmesine basıyorum. Gizli hoparlörlerden alçak, zonklayan bir müzik başlıyor. Başka bir düğme, başımın üzerindeki hariç odadaki aydınlatmayı dağıtıyor.

Killian beni bir şahin gibi izliyor, elleri kalçalarında. "Earned It "in sesi odanın içinde süzülürken, uzaktan kumandayı fırlatıp atıyorum ve pelerinin üzerindeki düğmeye uzanıyorum.

Düştüğü anda, Killian yatağa çakılır. "Tanrım!" Sesi gergin, titrek bir hırıltıdan biraz daha fazlası, ama etkisi doğrudan beni yakıyor. "Kahretsin... Faith, görünüyorsun... Tanrım görünüyorsun..." Killian durur ve başını sallar.

Kıyafetim siyah deri bir bikini ve jartiyer kemerinden oluşuyor. Ama bikiininin altı tanga, kayışlar ise altı inçlik, kırmızı tabanlı stiletolara bağlanıyor. Bikini üstüne gelince, yanlış bir hareketle kızlar dışarı fırlar.

Gözlerindeki kuduz bakış beni çılgına çeviriyor. Ama vermem gereken bir performansım var, bu yüzden siren kırmızısı boyalı dudaklarımı birbirine bastırıyorum,

Ellerimi direğe sararken kendimi topraklamaya çalışıyorum. "Bu GI Jane değil, ama-"

"Sikeyim GI Jane'i," diye hırlıyor kalın kalın. "Bu... Tanrım, bebeğim, çok daha iyi," diye mırıldanıyor.

Ona bir gülümseme sunuyorum. "O zaman arkana yaslan ve keyfini çıkar, Killian."

Bir an için bunu yapmayacağını düşünüyorum. Gözlerindeki bakış bana acele edip beni sahiplenmek istediğini söylüyor. Ama müzik boşa gidiyor, bu yüzden direktten aşağı kayıyorum, topuklarımın üzerine çökerken bacaklarımı genişletiyorum.

Killian bir lanet daha okuyarak yastıkların üzerine düşüyor. Gözleri bir an için üstümdeki aynaya kayıyor, sonra biraz daha vahşi bir şekilde geri dönüyor. Yavaşça tekrar yükseliyorum, sıkıca tutup kendimi geniş bir kavisle sallamadan önce direğin etrafında dönüyorum.

Kıyafetimin arkasını ilk kez görüyor ve bir tıslama kopuyor. Bir eli fermuarının altında titreşen kalın ereksiyona uzanıyor. Pantolonunun üzerinden kendini kavırıyor ve boğuk bir inilti çıkarıyor. Yerçekiminin beni aşağı çekmesine izin vermeden önce bacaklarımı direğin etrafına sararak bir yay daha tamamlıyorum. Kâküllerimin arasından nefes alışının kötüleşmesini, oksijen için mücadele ederken dudaklarının aralanmasını izliyorum.

Sırtımı ona dönerek direktten uzaklaşıyorum, direği tekrar tutmak için eğilmeden önce kalçalarımı saat yönünde ve sonra saat yönünün tersine yavaş bir daire şeklinde döndürüyorum. Bacaklarım birkaç metre aralıkla dikilmişken, bu pozisyon ona kırımın tam görüntüsünü ve seksimin gölgesini veriyor.

Gövdemi daha da aşağı indiriyorum, böylece onu bacaklarımın arasından izleyebiliyorum. Fermuarı yarıya kadar açıktı ve alt dudağı dişlerinin arasına sıkıca sıkışmıştı.

Bir sonraki hamlem için biraz gerginim ama tedirginliğimle savaşıyorum ve Muay Thai'min beni bunu yapacak kadar kondisyonlandırmış olması için dua ediyorum. Ellerimi yere koyuyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum. Kalçalarımı direğin tepesi etrafında makaslamadan önce kısa, kutsanmış bir an için amuda kalkıyorum. Yeterince dengeli hissettiğimde kendimi yukarı çekiyorum ve kollarımı çeliğin etrafına sarıyorum. Kendimden o kadar memnunum ki, kalçalarımı metale doğru sallayarak yapmayı tercih ettiğim sürüşü taklit ediyorum.

"Çok güzel. Tanrım... çok güzel..." Sesi zar zor anlaşılıyor. "Hoşuna gitti mi, Killian?" Alay ediyorum.

"Seni çok sert becereceğim," diye söz veriyor düzensiz bir şekilde.

Sözlerinin sıcaklığı beni daha da ısıtıyor. The penultimate chorus of

şarkı zamanımın tükenmekte olduğu konusunda beni uyarıyor. Hâlâ dalgalanıyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve daha fazla denge için uyluk kaslarımı sıkıyorum ve sonra bikini üstümün iplerini çekmek için direği bırakıyorum. Göğüslerimin serbest kalma hissi o kadar tahrik edici ki onları avuçlayıp inliyorum.

"Tanrım, Faith, ben... dayanamıyorum..."

Ona, sevdiğim adama bakıyorum ve gözlerindeki bakış duygularımın tam kalbine dokunuyor. Telafi etmem gereken çok şey var ve on yıldır ilk kez hak etmediğim ikinci bir şans için dua etmeye çalışıyorum.

İnliyor ve dikkatim yeniden ona odaklanıyor. Kızarmıştı ve siki elindeydi. Küçük bir kurtuluş zamanı.

Müzik sona eriyor. Direği tekrar tutuyorum ve aşağı doğru süzülürken komodeye başımı sallıyorum. "Çekmeceye senin için bir hediye var."

Bir an kımıldamıyor. Sonra çekmeceyi açmak için bir kolunu uzatıyor. Kararsız parmaklar içeri giriyor ve kayganlaştırıcı şişesini tutarak dışarı çıkıyor.

Çalkantılı mavi gözleri benimkileri buluyor ve sertçe yutkunuyor. Sessizlik içinde, tangamın yan bağını çekiştiriyorum ve deriyi vücudumdan çekip çıkarıyorum, beni jartiyer, kolluk ve topuklularla bırakıyorum. Her yerim çıplak ve sahiplenilmek için sabırsızlanıyorum.

Kollarımı kaldırıp başımın üstündeki direği kavriyorum. "Gel ve al, koca adam."

Killian yataktan fırlıyor, pantolonunu tekmeliyor ve bana doğru ilerliyor. Gömleğine uzandığında başımı sallıyorum.

"Üstünde kalsın, lütfen." Uzun saçlarında ve açık gömleğinde karanlık ve çılgınca seksi bir şeyler var. O zaten sınırdadır ama ben onu daha da vahşi istiyorum.

Bana ulaştığında şişeyi ayaklarımın dibine bırakıyor. Sonra göğüslerimi avuçluyor, dilini neredeyse vahşi bir öpücükle ağzıma sokarken tepe noktalarını aceleyle okşuyor. Bir dakika sonra başını kaldırdı. "Bu vücutla bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? O sansasyonel ağızla?"

Bakışlarım onun muhteşem vücudunu takip ederek sert, damarlı sikine ulaşıyor. "Biraz," diye mırıldanıyorum.

Dikkatini göğüslerime vermeden önce beni bir süre daha öpüyor. Onları çiğ ve hassas olana kadar yalıyor ve emiyor. Bacaklarımın arasındaki kayganlık iç uyluklarımı kaplayana kadar. Beni kokluyor

ve küfürler. "Eğer o amcığa yaklaşırsam, mahvolurum. Arkanı dön. Ellerini direğin üzerinde tut. Sakın bırakma."

İtaat ederken ihtiyaç beni sırlıslıkla ediyor. "Evet."

Elleri kalçalarımı kavırıyor ve kış yanaklarım sikini sarana kadar beni geriye doğru çekiyor. Kalçalarını birkaç kez pompalıyor, işkence görmüş mutlulukla inliyor.

"O dar kışın içinde olmak için sabırsızlanıyorum bebeğim."

Duygularımı kontrol altına alma çabasıyla ellerim titriyor. "Acele edin, lütfen."

Şişeye uzanıyor. Bir sonraki anda belime ılık yağ damlıyor. Şişenin tekrar yere düştüğünü duyuyorum, tam eli kayganlaştırıcıyı ihtiyacı olan yere kaydırmadan önce. Başparmağının göt deliğine dokunuşu içime elektrik veriyor.

Vahşi titremem boğazından sert bir ses çıkarıyor. Eli belimden ayrılıp bir göğsümü kavrarken diğeri büzülmüş deliğimi okşamaya devam ediyor. Arka kanalıma baskı uygularken meme ucumu çektiğirmesinin verdiği his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Ama daha büyük bir zevkin gelmekte olduğunu biliyorum.

Başparmağı sıkı halkayı geçiyor ve yanık tüm vücudumu aydınlatıyor. "Argh!"

"Kahretsin, çok darsın," diye homurdanıyor kaygan parmaklarını içime sokup çıkarırken. Diğer eli meme ucumu çalıştırmaya devam ediyor ve orgazmın ilk gümbürtüsünü hissediyorum.

"Tanrım, sırf bu yüzden geleceksin, değil mi?" diye soruyor hak ettiğimden daha fazla huşu dolu bir sesle.

"Killian..."

Yakınıma eğiliyor ve çeneme bir öpücük konduruyor. "O güzel kışınla daha fazla zamana ihtiyacım var yoksa canını yakarım bebeğim. Eğer şimdi boşalmak istiyorsan, durma. Ama ben de bu eylemden bir parça alıyorum."

Bir saniye sonra sikini amıma soktu. Çifte kazığa oturtma hissi orgazmımı benden koparıyor. "Oh...oh Tanrım!"

"Evet!" diye bağılıyor dişlerini sıkarak.

Ben onun etrafında durmadan kasılırken ikimiz de titriyoruz.

"Sana ihtiyacım var bebeğim. Hem de çok. Özür dilerim..." diye fısıldıyor kulağıma.

Amımdan çekiliyor ve sonra geniş kafasını kışımda hissediyorum.

Döllerimden ve kayganlaştırıcıdan dolayı , bu yüzden içime girmesinin yanması

biraz küçültülmüş. Ama sonra daha derine itiyor. Ve bacaklarımdaki hissi kaybediyorum.

"Killian!"

Beni belimden yakalıyor, bir saniyeliğine geri çekiliyor ve sonra daha derine iniyor. Zevk ve acı omurgamda çift kamçı gibi kırılırken çığlık atıyorum.

"Siktir! Çok iyi... çok iyi," diye inliyor.

Her zamankinden daha derin itişler ve güzel tapınma sözleriyle içime girerken çığlıklara ve inlemelere düştüm. girerken elleri mevcut etin her santimini okşuyor. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda, derinlere dalıyor ve duruyor.

"Daha fazla dayanamayacağım bebeğim." Tutarsız bir cevapla inliyorum.

"İzle, Faith. İzlemeni istiyorum."

Aynayı hatırlamak bir anımı alıyor. Yavaşça başımı kaldırıyorum. Üzerimizdeki yansımda onun bakışlarıyla buluşuyorum. Yüce Tanrım, nasıl bir görüntü oluşturuyoruz. Ben, bacaklarımı açmış, direği kavriyorum. Aşkım, vahşi saçları ve vahşi gözleriyle, siki tamamen kıcıma sıkışmış halde bana sahip oluyor. Çökmüş. Güzel. Birlikte.

"Birlikte ne kadar harika olduğumuzu görüyor musun? Bunun gitmesine izin vermemin ne kadar imkânsız olduğunu? Sensiz bir nefes almanın?" diye kabaca soruyor.

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum çünkü ona karşı hissettiklerimle aynı.

Sonsuza kadar gözlerimin içine bakıyor. Sonra başı boynuma düşüyor. "Güzel. Bu çok iyi. Şimdi senin için geleceğim."

Geri çekiliyor ve yarım düzine kez içime geri çarpıyor ve sonra çözülmeye başlıyor. Kendi doruk noktam tekrar vurmadan önce aynada her şeyin ortaya çıkışını izliyorum. Her şey bittiğinde nefes almak için mücadele ediyoruz. Bir şekilde beni kaldırmayı başarıyor ve teması kesmeden benimle birlikte yatağa doğru sendeliyor. "Hayatımın sonuna kadar her pazar bu kıyafeti giyeceğime söz verersen sana ne istersen veririm," diye mırıldanıyor kulağıma.

Şapkalı kalça.

Kahkahalarım bizi yemeğe çağıran dahili telefonun sesiyle aynı zamana denk geliyor. İkimiz de inledik.

"Daha sonrası için kutulamasını söyleyeyim mi?" Killian öneriyor. İsteksizce başımı sallıyorum. "Yapamayız. Benden nefret eder."

"İş sözleşmesine nefret etmesine izin verilmediğini yazacağım.

Sen."

"Hayır."

Bir an için boynuma sarılıyor ve sonra uzanıp dahili telefona basıyor. "Yirmi dakika."

Killian dahili telefonu kapatmadan önce Debbie mutlu bir şekilde "Elbette," diye cevap verir. "Zamanlaması berbat. Cennetteyim ve ayrılmak istemiyorum," der.

şikayet ediyor.

Uzanıp yanağını okşuyorum. "Özür dilerim."

Tekrar iç çekiyor ve ayrılıyor. İkimiz de inliyoruz. Bedenimde, kalbimde ve ruhumda hissettiğim boşluğa alışmam bir an alıyor. Başımı çevirdiğimde Killian beni izliyor.

"Ben de hissediyorum bebeğim," diye mırıldanıyor.

Beni tamamen soymadan önce bir dakika daha böyle yatıyoruz. Hala sessizlik içinde, duşa giriyoruz. Daha önce kullandığım bornozu giyiyorum ve Killian kıyafetlerini tekrar giyiyor.

Söz verdiği gibi, Debbie akşam yemeğini büyümlü kılmak için elinden geleni yapıyor. Risotto mezesi muhteşemdi ve ıstakoz termidor ana yemek kremalı sarımsaklı patates püresi ve salata ile servis edildi. Tıka basa doyana kadar birbirimizi besliyoruz ve ardından Killian'ın en sevdiği dondurmadan bir kase yiyoruz.

Son kadeh şarabımızı içerken suyun üzerindeki ayı ve gökyüzündeki yıldızları izliyoruz. Başımı omzuna yasladığımda, bir kez daha dua etmeye cesaret ediyorum. Bu kez ikinci bir şanstın daha fazlası için. Sevdiğim adamla bir ömür boyu şans için dua ediyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

İnanç

Ama yine Tanrı beni dinlemiyordu. Ama ben bunu çok geç olana kadar fark etmedim. Killian'la geçirdiğim harika gecenin verdiği olgunluk ve zorlukların üstesinden gelebileceğimize olan inancımın ertesi sabah Fallhurst'e adımlarımda bir bahar havası ve davranışlarımda hoşgörüyüyle yelken açıyorum. Lisa Channing bunu yapabilir. Ve bunu yapmaya çalışıyor.

Ona Killian'la bir gece önce ve bu sabah evden çıkmadan önce iki kez seviştiğimizi söylemekten çekiniyorum. Kendimi beğenmiş ve özgüvenli hissediyor olabilirim, ama zavallı kadının yüzüne vurmamak istemiyorum. Şansım yaver giderse, bugünden sonra onu bir daha görmeme gerek kalmayacak, Killian da öyle.

Bu kabus geride kaldıktan sonra geleceğimin açık olduğunu fark ettim. Killian New York'a taşınmak istemediği sürece, büyük ihtimalle Ceza Kulübü ile işim bitti. Axel mutlu olmayacak, ama ne olacak ki...

Bu da başka bir meslek bulmam gerektiği anlamına geliyor. Los Angeles'ta bir gece kulübü daha açacak kadar param var. Ya da açmazsam.

"Bayan Carson..."

Karılık işi kulağa harika geliyor.

"Bayan Carson?"

Ama henüz bana sorulmadı. Ama... Killian beni seviyor. Değil mi?

"Bayan Carson!"

Gözlerimi kırıştıyorum ve Lisa'ya odaklanıyorum. "Lütfen," diyorum gülümseyerek, "bana Faith deyin."

İçimde bir şok şimşeği çaktı. Yıllardır ilk kez kendi adımlarımla söylüyorum. İlk kez içimde bir rahatsızlık hissetmeden bunu kabul ettim. Eskiden olduğum kişi değilim. Ama Killian'ın gözlerinden, kendimi sandığım gibi tam bir canavar da olmadığımı kabul etmeye başlıyorum.

Elbette, birlikte yaşamak zorunda kalacağım şeyler yaptım. Bir can almak, ne kadar aşağılık olursa olsun, ruhumun bir parçasını asla geri alamayacağım şekilde aşındırdı. Matt'e gelince, Killian'la tanışmadan çok önce beni bir kenara attığını kabul ettim. Teknik olarak özgür olmadan önce Killian'arzulamış olmam, yaşamak zorunda kalacağım başka bir şey. Beni korkuyla dolduran tek engel

Sahip olduğum her şeyle korumam gereken tek değerli hayata karşı dikkatsizliğimi itiraf ediyorum.

"...Konuşmak istediğiniz başka bir şey yoksa, sanırım burada işimiz bitti."

Yutkunuyorum, çantamı alıyorum ve sandalyeden kalkıyorum. Killian'ı bulmalı ve ruhumdaki tüm sırları ona anlatmalıyım. Şimdiki zaman gibisi yok. "Hayır, aklıma tek bir şey bile gelmiyor."

Lisa Channing başını sallar ve dosyasını kapatır. "Son raporumu hazırlayıp gelecek hafta teslim edeceğim. Ondan sonra sizinle irtibata geçilecek."

Olmayacağıma eminim ama kimin umurunda. "Harika. Teşekkürler."

"Sizi yukarı çıkarması için birini çağırمامı ister misiniz, yoksa Bay Knight sizi almaya gelecek mi?" Daha önce duyduğum ilgiyi göstermeden onun adını söylüyor.

Ya Killian'la hiç şansı olmadığını kabullenmişti ya da tanık olduğum boşalma, kendimi daha az sağlam bir zeminde hissederken kafamın içindeydi.

Her neyse. Killian'la ilgili herkesi ve her şeyi bir araya getirmek için sabırsızlanıyorum.

Fallhurst Enstitüsü arkamda.

Lisa'nın ofisindeki saate bakıyorum ve sadece bir saattir burada olduğumu fark ediyorum. Killian ve ben daha uzun kalacağımı düşündük, bu yüzden öğlen buluşmak için plan yaptık. Onu arayamıyorum çünkü cep telefonlarının resepsiyondan geçmesine izin verilmiyor.

"Gerek yok. Ben kendim çıkarım," diyorum Lisa'ya.

Beni kapıya kadar götürüyor ama kapıyı açtığımda geri çekiliyor. "Hoşça kalın, Bayan Carson."

Başımı salladım ve odadan çıktım.

Bana doğru yürüyen adam Scot Scarsdale değil. Ama aynı analist ordusundan bir klon. Rozeti açıkça bunu söylüyor, solgun gülümsemesi ve tel çerçeveli gözlükleri de öyle.

"Bayan Carson, Bay Knight gelip sizi kontrol etmemi istedi. Bir süre gelemeyeceğini bilmenizi istiyor."

"Artık işim bitti."

"Tamam, size on yedinci kata kadar eşlik edebilirim ya da yukarı çıkıp resepsiyonda onu bekleyebilirsiniz."

"Beni ona götürebilir misin lütfen?"

"Elbette. Benimle gelmek ister misin?"

Gülümsüyorum, yaklaşan özgürlüğüm beni mutlulukla dolduruyor. "Tabii, yolu göster." Asansöre giriyoruz ve o anahtar kartını

Yuva. Birkaç kat boyunca sessizce yol aldık. "On yedinci katta neler olduğunu bana anlatmaya izin var mı, yoksa beni öldürmek zorunda mı kalacaksın?"

Başını bana çeviriyor ve gözleri bir an için açılıyor. "Hayır, öyle bir şey değil. Yani... öyle... Demek istediğim, on yedinci seviye en üst düzeyde yetki gerektiriyor elbette, ama-"

Uzandım ve elimi koluna koydum. "Hey, sorun yok. Sadece seninle dalga geçiyordum."

"Ah." Bir an için elime bakıyor, kaşları çatılıyor. Elimi bıraktığımda omuz silkiyor. "Ben buna alışkınım."

Kelimelerin acı sertliği, soğuk bir tedirginlikle derimi diken diken ediyor. Sarsılarak durduğumuzda asansörden aceleyle çıkmam için yeterli oluyor.

Daha önce on yedinci seviyeye gitmedim, bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ama endüstriyel boyutta çelik boruların metal labirentinde dönüp durduğu bir yeraltı garajına benzemeyeceğinden eminim. Geniş alana doğru birkaç adım daha atıyorum ve sonra arkamı dönüyorum.

Kanım dondu.

Bana bir silah doğrultuyor, siyah namlusu saf bir tehditle parıldıyor. Şok, dışarı çıkmadan önce asansör panelindeki birkaç düğmeye basmasına yetecek kadar uzun süre beni hareketsiz tutuyor. Kapılar kapanmaya başladığında ileri atılıyorum.

"Dur," diye soğuk bir şekilde emrediyor. "Ben sadece bir analist olabilirim ama bu işi alabilmek için bazı eğitimlerden geçtim. Ateş etmeden önce beni etkisiz hale getirmeye çalışmanı engellemek için aramızda tutmam gereken mesafenin altı fit olduğuna inanıyorum. Kıcımlı tekmeleyebileceğini bildiğimi itiraf etmekten utanmıyorum, ama güven bana, gerekli altı fitten daha fazla yaklaşırsan, ateş ederim. Şimdi arkana dön ve gidelim."

Kalbim titreyerek boru labirentine doğru döndüm. "Nereye gidiyoruz?"

"Şimdilik, tam ."

Ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Yaklaşık iki yüz metre sonra omzumun üzerinden bakıyorum. Onu ulaşabileceğim mesafeden uzak tutan bir metreyi koruyor. "Adın ne senin?"

Başını iki yana sallar. "Yakınlık kurmaya çalışma zahmetine girme. Bunun bir önemi yok. Artık hiçbir şeyin önemi yok."

Sesindeki kesinlik omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti daha gönderiyor.

"Köstebek sensin."

Solgun teni da solgunlaşıyor. "Biliyorsun."

"Evet, ama her ne yaptıysan, işleri düzeltmek için çok geç değil."

Kötü bir kahkaha taklidi olan gıcırtilı bir ses çıkarıyor. "Benim gibi insanlara hapishanede ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Neden? Ne yaptın?"

Başını bir an için eğiyor. Adımlarımı yavaşlatıyorum ama sonra kafasını kaldırıyor ve o da yavaşlıyor, aramızdaki mesafeyi eskisi gibi koruyor.

Parmakları silahı daha sıkı kavırıyor. "Sizi gerçekten vurmak istemiyorum Bayan Carson. Sola dönün lütfen."

Başka bir çelik boru setini takip ediyorum. "Nereye gidiyoruz? En azından bunu bana söyleyebilir misin?"

"Bilmiyorum. Sadece seni ona teslim etmem gerekiyor, hepsi bu."

Kalbim ayaklarıma düştü. "O mu? Paul Galveston mı?" Omzumun üzerinden soruyorum.

Başını sallıyor.

"Onun dediğini yapmak zorunda değilsin. Killian'a yardım et... Bay Knight ve bana. Biz-"

"Bana bak. Bana ne gördüğünü söyle" diyor.

Durup beni esir alana daha yakından bakıyorum. Onunla ilgili her şey umutsuzluk . Umutsuz, sonlu türden. Bunu dile getirecek cesaretim yok çünkü bu benim kaderimi de belirleyecek.

"Aynen öyle," diyor usulca.

Silahını çekti ve ben tekrar hareket etmeye başladım. Yüz metre önümdeki koyu yeşil kapıya doğru.

Diğer tarafında iyi bir şey yatmıyor. Bunu iliklerime kadar biliyorum. On adım kala duruyorum.

"Kapıyı açmanız gerekiyor, Bayan Carson."

Başımı salladım. "Hayır."

"Özür dilerim."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve şimdi çok daha yakın olduğunu görüyorum. Ve elini çoktan kaldırmıştı. Karnına bir tekme atıyorum ve geriye doğru uçuyor. Silah elinden düşüyor ve nefes almak için çırpınırken hırıltılar çıkarıyor. Ama uzun süre yerde kalmıyor. Silahını almak için çabaladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O ayağa kalkarken ben geriye doğru tökezliyorum. Hâlâ nefes nefese ama

Vücudumdaki her hücreyi ürperten bir çaresizlik.

Galveston'ın üzerinde tuttuğu şey her neyse, bunu sonuna kadar götürmek istemesine yetecek kadar güçlü. Beni vurup vurmayacağını görmek için beklemeyeceğim, bu yüzden elimdeki tek seçeneği kullanacağım. Kapının kolunu tutup çekerek açıyorum.

Önümde bir gölge belirliyor, güneş ışığını engelliyor.

"Merhaba güzelim."

Korku içime işliyor. Galveston.

Şok tabancasının geldiğini görmüyorum ama kaburgalarım saplandığını hissediyor ve sinirlerime elektrik verirken çıkardığı mide bulandırıcı cızırtıyı duyuyorum.

Kör edici bir acı görüşümde yıldızlar patlatıyor. Düşüyorum. Düşüyorum. Sonra hiçbir şeyin içine batıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Killian

Lisa Channing'in ofisinin dışındaki ışık kapalı. Ve geçen sefer Faith'i buradan çıkarmak istediğimde yaptığım gibi onu sökmekten ben sorumlu değilim. Koridorda yürürken bu düşünce kan dolaşıma ilk buz damlalarını sızdırıyor.

Yine de... panik ters etki yapar. Işığın kapalı olmasının ve Faith'in hala içeride olmasının mükemmel bir açıklaması olabilir.

Evet, doğru. Lisa Channing konusunda sakinleşmiş olabilir, ancak Lisa ile gereksiz bir dakika geçirmektense ruhsuz koridorlarda yürümeyi tercih edeceğine bahse girerim.

Kapıyı çaldım ve cevap beklemeden kapıyı açtım.

Lisa Channing masasının arkasında oturmuş notlarını yazıyor.

Beni görünce gözleri büyüdü. "Killian! Her şey yolunda mı?"

Çılgın bakışlarım ofiste geziniyor. Faith'i göremeyince içim daha da soğuyor. "Nerede o?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Bayan

Carson?" "Evet. Nerede o?"

"Seansımızı kırk beş dakika önce bitirdik. Gidip seni bulmak için ayrıldık."

Hayır. Tanrım, *hayır!*

Lisa'nın masasına koşup telefonunu aldım. Numarayı tuşlarken parmağım titriyor. "Ben Killian Knight. Bayan Carson yukarıda mı? Tamam. Binayı kilitlemenizi istiyorum. Hemen şimdi. Tamam. Bu. Bu. Bir. Kod. Siktiğimin. Beş!"

Alarm çalmaya başlayınca telefonu kapattım. Sonra tekrar açıp tekrar aradım. "Mitch, Faith burada değil... Evet, hâlâ binada olabilir. Ya da gitmiş olabilir. Seansını kırk beş dakika önce bitirdi." Mitch küfrediyor ve bu alışılmadık ses içimdeki bıçağı daha da derinleştiriyor. "Umarım aşırı tepki veriyordumdur ama senin ve Linc'in bölgeyi aramanızı istiyorum. On dakika içinde tekrar arayacağım."

Telefonu kapatıp Lisa'ya dönüyorum.

Gözleri kocaman. "Kod beş nedir?" diye soruyor.

"Bu sevdiğim kadının tehlikede olduğu anlamına geliyor. Ve eğer ona bir şey olursa, Tanrı'ya yemin ederim ki-"

Benden uzaklaşıyor ve bağırdığımı fark ediyorum. Yumruklarımı sıkıyorum ve kendimi sakinleşmeye zorluyorum. "Özür dilerim. Ama gitmeden önce sana tam olarak ne söylediğini ve kiminle gittiğini söylemeni istiyorum."

"Biz sadece... Ona seansın bittiğini söyledim ve ona eşlik edecek birini bulmamı isteyip istemediğini sordum. Reddetti ve gelip seni kendisinin bulacağını söyledi."

"Onu Scarsdale mi getirdi?"

"Bilmiyorum. Kapıya gitmedim."

Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. "Bilgisayarına ihtiyacım var."

Monitöre bir göz atıyor. "Bu iş gizlidir-"

"Hastalarınızın dosyalarını okumakla ilgilenmiyorum. Aslında sormuyordum da," diyerek masasına doğru ilerliyorum. Neyse ki sandalyesini boşalttı ve yolumdan çekildi. "Faith'i elinde tutan pislik daha fazla uzaklaşmadan onu bulmak istiyorum."

Masanın arkasına atladığım gibi telefonu kaptım. Telefon açılır açılmaz, "Bana Lisa Channing'in ofisinin güvenlik kamerası kayıtlarını getir. İçeriden ve dışarıdan."

Nefes nefese kaldı ama onu görmezden geldim. Fallhurst Enstitüsü'nün onun seanslarını gözetim altında tuttuğunun şok edici keşfi başkalarının ilgilenmesi gereken bir konu. Benim asıl odak noktam Faith'i bulmak.

Analistin sorusuna "Hayır, iş istasyonuna gönderin," diye yanıt veriyorum. Yayın on saniye sonra geliyor. Bir dakika sonra elimde bir yüz vardı. Monitörü Lisa'ya doğru çevirdim. "Kim o?" Talep ediyorum.

Faith'in konuştuğu adama bakar ve başını sallar. "Bilmiyorum." Monitörü geri çekiyorum ve bilgiyi almak için ihtiyacım olan kodu tuşluyorum. Üç dakika sürüyor ama her saniye bir ömür gibi geliyor. İşim bittiğinde ayağa fırlayıp kapıya doğru koşuyorum.

"Killian?"

Kapıyı açarken omzumun üzerinden bakıyorum. "Ne?" Sıkılmış dişlerimin arasından talep ediyorum.

"Umarım onu bulursunuz."

Cevap vermedim. Sadece arkamı döndüm ve koridorda koşmaya başladım.

Umudun burada yeri yok. Sadece Faith'in kollarıma geri dönmesi yeterli olacaktır. Onu kaybedemem. Onu yeni bulmuşken olmaz. Her

New York'taki o park anından bu yana her gün ona baktım ve kendime geçtiğimiz dört yılı nasıl atlattığımı sordum. Basit gerçek şu ki, nasıl olduğunu bilmiyorum.

Ama şimdi bildiğim şey, ruhumu yakıp kavuran şey, bu sefer onu kaybedersem başaramayacağım.

*

Mantıklı beynim bana on yedinci kata, hükümetin düşmanlarımızı gözetlemek için kullanmasına yardım ettiğim tüm havalı, süper gizli aletlerin bulunduğu yere dönmemi söylüyor. Ama içgüdülerim beni resepsiyona, özellikle de biz binadayken cep telefonlarımızın tutulduğu kutuya yönlendiriyor. Faith'inkini ve benimkini aldım, evden asla onsuz çıkmadığım diğer aletleri topladım ve dışarı çıktım.

Binayı kaplayan karışık sinyal alanından dışarı adımımı atar atmaz telefonum çalmaya başlıyor. Kalbimin etrafındaki mengene daha da sıkılıyor. "Galveston."

"Bu beni ikinci kez hayal kırıklığına uğrattın, Şövalye. Umarım herkesin iyiliği için üçüncüsü olmaz."

"Nerede o?"

"O güvende. Gerçekten hayatımı mahvedebileceğini ve bundan paçayı sıyrabileceğini mi sandın?"

"Gerçekten beni istiyorsun. Öyleyse neden gelmiyorsun?"

Gülüyor. "İşte yine aptal olduğumu düşünüyorsun. O gece Kahire'deki partiden çıkıp gitmenize gerçekten izin vermemeliydim. Raj işimizi sabahtan önce bitirmemizi istiyordu. Ben beklememiz gerektiğini söyledim. Bu kararımın dolayısı çok pişmanım."

"Bu Faith'le ilgili, Galveston. Başka kimse-"

"Bu benim söylediğim şeyle ilgili," diye araya giriyor. "Ama tamam, şimdilik kadınının kaderini tartışalım. Çok fazla olasılık var. Onu Orta Doğu'da bir şeyhe satabilirim. Ya da belli bir krallıkta senin İnancın gibi bir kadın için kendilerini paralayacak bir grup kardeş tanıyorum. Bazı saçma nedenlerden dolayı, mallarını biraz kullanılmış severler. Onu zapt etmek için bir iki ilaçla besleyebilirler ama sana garanti ederim ki kısa sürede haremlerine hükmedecektir. Ya da onu küçük parçalara ayırıp bir sonraki yurtdışı seyahatimde köpekbalıklarına yem edebilirim. Her şey sana bağlı. Güç senin elinde, Şövalye. Buna ne dersin?"

Elimdeki alet küçük bir bip sesi çıkarıyor. Bu olaydan beri ilk defa

Kabus başladı, kalbim katı bir korkudan başka bir şeyle çarpıyor. "Onu telefona ver, Galveston."

Dikkatimi aletten çekecek kadar uzun süre tereddüt ediyor. "Yapamam."

Düşüncelerimi bu karanlık yolda takip etmek istemiyorum. Ama bilmem gerek. "Neden olmasın?"

Yine tereddüt eder. "İlişkimize yalanlarla başlamak istemiyorum, o yüzden açık konuşacağım. O baygın."

Acı ve öfke beni yumrukladı. "Ona zarar verdin mi?"

"Sadece küçük bir sarsıntıydı. Sessizce gelmezdi. Ama sizi temin ederim ki hiçbir şey hissetmedi."

Kırmızı bir sis görüşümü kaplıyor ve bilincimi korumak için savaşmak zorunda kalıyorum. "Seni öldüreceğim," diye yemin ediyorum benim olduğunu zar zor anladığım bir sesle.

Kıkırdıyor. "Birbirimize böyle korkunç sözler vermeyelim. Senin kadın zaten bir kez denedi ve başarısız oldu. Göze göz bir tip olsaydım, ona aynı şekilde karşılık verirdim."

Telefonu sıkıca kavriyorum. "Onu zaten bir kez öldürmeye çalıştın, seni pislik. Saçının teline dokunursan seni dünyanın öbür ucuna kadar avlarım."

"Bu kadar zahmete girmenize gerek yok. Şartlarım basit. İnancına karşılık yetmiş beş milyon. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," diye yanıtlıyorum hemen.

"Mükemmel. Bu sefer daha hızlı bir geri dönüş talep edeceğim. Akşam altıya kadar vaktiniz var. Hesap detayları bir dakika içinde telefonunuzda olacak."

Hat kesiliyor ve dünyam küle dönüyor. Sonunda bir motorun dönüş sesi beni cehennemin derinliklerinden çekip çıkarıyor. Linc'in cipi gıcırdayarak dururken kafamı kaldırıyorum. Mitch saniyeler sonra limuzinle yanaşiyor. İkisi de iniyor.

"Üzgünüm efendim. Ondan hiçbir iz görmedik,"

diyor Mitch. "Sorun değil. Onun kimde olduğunu

biliyorum," diye cevap veriyorum sakince.

Karşılıklı bakışıyorlar. "Şu Galveston denen adam mı?" Linc

soruyor. Başımı salladım ve aleti kaldırdım. "Ve onun yerini

biliyorum." "Tamam. Yine de başka birini bulduk."

"Kim?"

Telefonunu kaldırıyor. Faith'in dışarıda konuştuğu adam.

Lisa'nın ofisi. Ama şimdi çok ölü görünüyor. "Bahsettiğiniz köstebek olduğunu düşünüyoruz. Kurşun yarası kendi kendine olmuş gibi görünüyor."

Zihnimden silmeden önce resme bir saniye daha bakıyorum. "Biz gidiyoruz. Yolda enstitüyü ararız. Bununla ilgilenmelerini sağla. Ve Mitch, ekibin geri kalanını harekete geçir. Debbie'ye göz kulak olması için evde bir adam bırak. Helikoptere olabildiğince çok adam bindir. Faith'e taktığım takip cihazı hala hareket ediyor. Evden ayrılmadan önce bizi ara. Size son konumu vereceğim."

Kaputu çevirip cipe tırmanıyorum. Linc yolcu koltuğuna atlıyor. Aygıtı ona veriyorum ve ben gaza basıp Fallhurst Enstitüsü'nün otoparkından hızla çıkarken o da uydu navigasyonuna koordinatları giriyor.

"O olduğuna emin misin?" diye soruyor birkaç dakika sonra. Başımı salladım. "Kıyafetlerine bir takip cihazı yerleştirdim."

Bir dakika daha yeşil noktaya bakar. "Eğer onu böcekler için süpürürse -"

"Güven bana, biliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. Çok gerçek Beni Faith'e bağlayan tek yaşam çizgisini kaybetme ihtimalim her kalp atışında zonkluyor.

Linc telefonunu çıkarıp ajansı arayarak ölen ajanın yerini bildirirken yola ve aramızdaki yirmi yedi mile odaklanmaya çalışıyorum.

Kapattığı anda telefonum çaldı. "Evet?"

"Bir gelişme olduğunu görüyorum." Bu Fionnella Smith.

"Evet. Planın başarısız oldu. Olağanüstü bir şekilde. Köstebeğin Faith'i ele geçirmeyi başardı. Ve şimdi Galveston onu aldı."

"Lanet olsun. Dinle evlat, ben-"

"Hayır. Bunu duymak istemiyorum. Senin yöntemi denedik. İşe yaramadı. Konuşacak başka bir şeyimiz yok." Telefonu kapattım ve direksiyonu sıkıca kavradım.

"Onu geri getireceğiz," diye mırıldanıyor Linc.

"Evet, öyle yapacağız." Birkaç mil daha sessizlik içinde yol aldık.

Linc koordinatları telefonuna girerken "Hareket etmeyi bıraktılar," diyor.

Bakışlarım noktaya düşüyor. "Nerede bu?"

"Adrese göre, Santa Ynez Dağları'nın güneyindeki eski bir belediye havaalanına bağlı olan terk edilmiş bir grup bina. Ve..."

"Ne?" Hırladım.

"Hâlâ işleyen bir uçak pisti var."

Midem sıvıya dönüyor. Ama yine de ayağımı gaza daha sert basıyorum. Araç ileri doğru fırlıyor. Linc bir eliyle başının üstündeki çubuğu kavrarken diğer eliyle Mitch'in numarasını çeviriyor.

Kulaklarımdaki uğultudan Mitch'e adresi ilettiğini ve on dokuz dakika içinde orada olacağımızı söylediğini duyuyorum. Zamanı üç dakika kısaltıyorum ve öğleden hemen önce dikenli tel kapılardan geçiyoruz. Bölgeyi tararken aracı yavaşlatıyorum.

Tüm binalar ve ekipmanlar yılların çürümüşlüğüyle kaplanmış. Pistin sonunda duran küçük uçak hariç.

Henüz havalanmadı ve yeşil nokta dokunma mesafesinde. İçimden ikiz rahatlama akıntıları geçiyor. Ancak cipin uçağa doğru hızla ilerlediğini gördüğümde bu his kayboluyor.

Tüm gizlilik çabalarımı bir kenara bırakıp gaza basıyorum. Jeep ile aramızda iki büyük hangar ve yarım mil var. Çok uzak. Tanrım, çok uzakta.

Böyle küçük bir uçakla Galveston saniyeler içinde havalanabilirdi.

"Kahretsin." Linc silahını çeker ama kucağında tutar.

"Eğer onu kazara vurursan, seni öldürürüm."

Başını salladı. "Bunun farkındayım efendim. Yine de bu biraz zor olacak."

Çenemi sıkıp cipin son beygir gücüne kadar sağıyorum. Galveston'ın cipten atlayışını ve Faith'i peşinden uçağa doğru sürükleyişini izlerken hâlâ yeterli gelmiyor.

Arkadan üç adam atlıyor ve saldırı tüfeklerini bize doğrultuyorlar. "Efendim," diye mırıldandı Linc.

Ayağımı gazdan çekmedim.

"Efendim, durmanız gerekiyor."

"Beni vurmazlar. Eğer vururlarsa, Galveston parasını alamaz."

"Anlıyorum. Ama-"

Mümkün olan son anda frene basıyorum ve cipin tamponundan birkaç metre ötede çığlık atarak duruyorum. Kapımı açıp dışarı çıktığımda tüfekler havaya kalktı.

Galveston bir kolunu Faith'in omzuna ve silahını kafasına doğrultmuş halde döner.

Tanrım.

"Sana güvenemeyeceğimi biliyordum," diye alay ediyor.

Onu görmezden geliyorum. Bakışlarım Faith'in üzerinde geziniyor, içimdeki ürperti dalga dalga yayılıyor. "Bebeğim, iyi misin?"

Başını sallıyor ama gözlerindeki acıyı görüyorum. Daha yakından bakıyorum ve şakağındaki derin çürüğü görüyorum. Yumruklarım iki yanımda sıkılıyor.

"Onunla gitmiyorsun, Galveston. Bugün değıl. Asla."

Gülüyor. "Beni nasıl durduracaksın? Sayıca ve silahça üstünsün. Parayı hemen bana transfer et, sonra onu geri alabilirsin. Yoksa kafasına bir kurşun sıkarım."

Linc'in telefonuyla usulca konuştuğunu duyuyorum ama bakışlarımı ileriye dikmeye devam ediyorum. Bir dakika sonra o da dışarı çıktı.

Galveston ve adamlarına doğru bir adım daha atıyorum. "Ona zarar verirsen bugün ölürsün. Onu bırakırsan o uçağı binmene ve kalkmana izin verebilirim. Sana vereceğim tek garanti bunlar."

"Siktir git, Knight."

Omuz silkiyorum. "Çabuk karar ver; zamanın azalıyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ufukta hızla büyüyen beneğı başımı sallıyorum ama saldırı tüfekli adamlara sesleniyorum.

"Helikopterdeki adamlar bize doğru geliyorlar. Adamım Linc onlara pisti kapatmaları ve uçağınızın kalkmasına izin vermemeleri talimatını verdi. Galveston kadınıma kaçırmınıza yardım etmeniz için size ne kadar ödüyor bilmiyorum ama işte anlaşmamız. Silahlarınızı hemen bırakıp benim tarafıma geçerseniz her birinize yüz bin dolar ödeyeceğim."

Adamlar hızlı ve ürkek bakışlar atarlar. Sonra tahmin edilebilir bir açğızluluk yüz hatlarını aydınlatır.

Galveston'ın ağızı açık kalır. "Ne oluyor lan? Dinleme-"

"Adı Killian Knight. Muhtemelen onu tanımıyorsun ama araştırmak sadece bir dakikanı alır," diye ekliyor Faith. Sonra bana küçük bir gülümseme gönderiyor. "O harika bir adam."

Başımı salladım. "Ben oynayacak birkaç doları olan harika bir adamım. Yüz bin dolar. Soru sormak yok. Tek istediğim kızımı sağı salım geri almak. Söyle onlara, Linc."

"Evet. Günlerce yanacak parası var. Tek istediği kız arkadaşını geri almak."
Yaklaşan rotorların sesi giderek . "Hanginiz pilot?" Bağırıyorum.

En sağdaki adam çenesini bana doğru salladı.

"Buraya ilk sen gelirsen sana iki katını öderim."

Helikopter, içindeki altı adamı ve kullandıkları silahları görebilecekleri kadar alçaktan uçmaktadır. Galveston'ın adamları pilot tüfeğini bırakmadan önce beş saniye daha tereddüt eder. Diğer ikisi hemen onu takip eder.

"Sizi lanet olası orospu çocukları," diye hırlıyor Galveston.

Silahı pilotuna doğrultur. Faith hemen dirseğini onun karnına saplıyor. Silahı ateş alıyor ama kurşunun nereye isabet ettiğini görmek için dönmüyorum çünkü Galveston'ın silahını ona doğru yöneltmesini izlerken kalbim duruyor.

Ama ileri atılırken Linc'in lanetini ve acı tıslamasını duyuyorum. Pantolonumun içine sıkıştırdığım silaha uzandım. Dizlerimin üzerine çöküp nişan alıyorum ve Faith'in dönüp Galveston'ı taşaklarından vurmasıyla aynı anda ateş ediyorum. Omzundan kan fışkırırken iki büküm oluyor ve mücevherlerini tutuyor.

Yere düşen bir adama tekme atmayı pek sevmem ama Faith adamın kafasına bir roundhouse indirip onu asfalta yuvarladığında tezahürat yapmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bu da bana vurduğun için, seni orospu çocuğu!"

Şu anda ona şok verdiği gerçeğiyle başa çıkamam. Eğer yaparsam, muhtemelen onu tekrar vururum. Onu kollarıma almadan önce silahını pistin yarısına tekmeleyecek kadar duruyorum.

". Tanrım, güvendesin."

Kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Birimiz titriyor. Diğeri titriyor. Umurumda değil. O yaşıyor.

Arkamızda bir yere helikopter iniyor. Dakikalar sonra, yerel kolluk kuvvetleri geldiğinde sirenler havada yankılanıyor. Tüm bunlar olurken ona daha sıkı sarılıyorum ve o da omzuma yaslanıp ağlıyor.

"Her şey bitti," diye mırıldanıyor.

"Evet." Onu kollarıma aldım ve helikoptere doğru yola çıktım. Kelepçeli bir Galveston'un üzerine diz çökmüş birkaç polisin yanından geçiyoruz. Omzu ince bir bandajla sarılmış ama hâlâ kanıyor.

Faith'in Kahire'de attığı kurşunun onu sağ omzundan, benimkinin ise sol omzumdan vurduğunu bilmekte biraz ahenkli bir adalet var. Yine de son tavsiyemi iletmek için duruyorum.

Ben gülümserken o bana ters ters bakıyor.

"Tebrikler, az önce benim evcil hayvan projem oldun. Hayatının sonuna kadar hapiste kalmanı sağlamak için hatırı sayılır miktarda para harcayacağım. Şartlı tahliye edilmeye çalıştığını duyarsam, hapishaneden taşakların sağlam çıkmamanı sağlamak için birkaç dazlak tutacağım."

Ben uzaklaşırken daha da soluyor ama çenesini kapalı tutuyor. "Onu yakaladığımıza inanamıyorum," diye mırıldandı Faith.

Onu daha sıkı kavriyorum. "İnan buna. Seni lanet olası pençelerine almıştı. Bu çabucak unutacağım bir şey değil."

"Tanrım, özür dilerim."

İçimdeki son öfke izlerine karşı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Uygun güvenlik protokollerini daha sonra tartışırız. Seni eve götürdükten ve önümüzdeki ayı seni kollarımda tutarak geçirdikten sonra."

Helikoptere adımımı atarken boynumdaki ipler geriliyor. Bıçaklar dönmeye başlıyor.

"Sadece bir uyarı, bebeğim. Linc bizimle geliyor. Vuruldu."

Sıkıntı gözlerini karartıyor. "Aman Tanrım."

"Galveston'ın kurşunu onu sıyırdı ama iyileşecek. Mitch'in iyileşirken onu nasıl bekleyeceğini planlamaya başladı bile."

Linc helikoptere bindiğinde, gözyaşları daha sert düşer.

Malibu'ya kadar ona sarıldım. Yol boyunca bir yerde gözyaşları durdu ama gözleri gölgeli kaldı. Onu soyup yıkadığımda hiç konuşmuyor. Onunla sevişirken gözyaşları yeniden başlıyor.

Ve o kollarımda uykuya dalarken, sorunlarımızın sona erdiğini düşündüğümde biraz acele etmiş olabileceğim hissini silemiyorum.

Öyle olmadıkları ortaya çıktı. Ertesi sabah söylenen yedi küçük kelimeyle cehenneme geri döndüm.

"Sana Kahire'den bahsetmeliyim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

İnanç

Cesaretimi kaybetmeden önce kelimeleri ağzımdan kaçırıyorum.

Başını sallar. "Hayır. . Yeterince şey yaşadık-"

Ondan uzaklaşıp yataktan kalktığımda ve kıyafetlerimi giydiğimde konuşmayı kesiyor. Bir süre sonra o da giyiniyor ama bakışları benden hiç ayrılmıyor. Beni oturma odasına kadar takip ediyor. Ben kanepeye oturuyorum ama o ayakta duruyor, ellerini kalçalarına dayamış.

"Uyandığımda başucumda oturuyordu. Fionnella. Bana yardım etmek için orada olduğunu söyledi, ne şekilde istersem. Ama yaptığım şeye geri dönmek isteyip istemediğimi iyice düşünmem gerektiğini söyledi. Seninle birlikte."

Yüzünde öfke kıvılcımları belirir. "Ne oluyor lan?"

"O haklıydı. Ben her zaman bir ilgi alanı seçip, onu içten ve dıştan tanıyana kadar her şeyini ona adayan bir insan oldum. Ajan olmayı başardım çünkü seninle birlikte olmak ve insan tacirlerini durdurmak istiyordum. Kendim için ve kız kardeşimin anısına. Bunları elimden alırsanız hiçbir işe yaramazdım."

"İşe yaramaz değildin. Bazen biraz pervasızdın ama asla işe yaramaz değildin."

Nefes veriyorum. "Belki değil ama duygularımın beni diğer her şeye karşı kör etmesine izin verdim. Ve o rolde seninle birlikte olmak bir sürü duyguyu harekete geçirdi. Çılgılığı duyduğumda seni uyandırmadım çünkü yaralanmandan korktum. Ya da daha kötüsünden. Ama gerçek bir ortak bunu yapardı. Bunun için oradaydık, birbirimize destek olmak için. Yaptığın iş, bunun tekrar olma ihtimali, riske atılamayacak kadar fazlaydı..."

Ellerini ağzına ve çenesine sürterek tam bir dakika boyunca volta atıyor. Sonra başını sallar. "Demek gittin. Tamam. Henüz tam olarak kabullenemedim ama bir gün üstesinden geleceğim." Bana doğru ilerlemeye başladı. "Hayatımıza devam edebilir miyiz-"

"Dahası da var," geveledim.

Tekrar donuyor, biraz soluyor ve ensesini tutuyor. "Tamam. Hadi-"

"Bay Knight?" Debbie oturma odasına adım atar.

Başını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Um... bir ziyaretçiniz var."

Gözleri kısıldı. Kim olduğunu bilmek için daha fazla bilgiye ihtiyacımız yok. , bir dakika sonra içeri girdi.

"Tanrım. Kötü zamanlamanın tanımını sen olmalısın," diye tersliyor Killian.

Fionnella gülümser. "Kötü Penny Smith. Eskiden lakabım buydu."

"Saçmalık. Senin adın Fionnella Smith bile değil."

Ona alaycı bir bakış gönderiyor. "Benim hakkımda bilgi edinmeye çalışırken Betty'yi çok mu yoruyordun?"

Killian omuz silkiyor, yüzü hâlâ sert, hafif solgun bir maske. "İşimizin bittiğini söylediğimde kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Saat daha sabahın dokuzu ve ben bugünlük boktan haber kotamı doldurdum. Duyduğuma göre kısmen senin sayende."

Fionnella'nın ve bir an sonra da Killian'ın bakışlarını hissediyorum ama hareket edemiyorum, düşünemiyorum. Kahretsin, zar zor nefes alabiliyorum. Çünkü yalnız gelmediği ortaya çıktı. En azından bana değil. Elindeki kutu dikkatimin her santimini emiyor, beni içten dışa donduruyor.

"Sen zaten zor olanı . sadece birkaç boşluğu daha doldurarak her şeyi bir kez ve sonsuza dek açıklığa kavuşturmak istedim."

"Arayabilirdin."

"Bunun neresi eğlenceli? Köstebek kumar sorunu olan orta düzey bir analistti. Galveston da bunu teşvik etmiş. Ve Galveston'ın beslediği ve internetten gerçek hayata geçirdiği çocuk pornografisi eğilimi. Bu arada gerektiğinde şantaj yapmak için her şeyi kayda almayı da ihmal etmemiş."

"Tanrım, Fallhurst'ün inceleme sürecinden nasıl geçti?" Killian talep ediyor.

"İnsanların kafalarına koyduklarında neleri saklayabildiklerine şaşıracaksınız. o."

İrkildim çünkü yorumun bana yönelik olduğunu biliyordum. "Bu mı?" I İçimdeki her şey odanın öbür ucuna koşup değerli kutumu ondan almak isterken kendimi sormaya zorluyorum.

"Galveston ceza indirimi umuduyla bülbül gibi şakıyor. Seks çetesinin sonsuza dek kapatılmasını garanti altına alacak bir isim listesi hazırlıyoruz."

Julia'nın ölümünden beri kalbimden parça koptu.

haberi duyunca rahatladım. Kardeşim için her zaman yas tutacağım, ama en azından onun adına bazı yanlışları düzelttiğimi bilerek kalbimi rahatlatabilirim.

Killian çömelmeden önce yarım dakika kadar volta attı. "Yani burada işimiz bitti mi?" Soruyu omzunun üzerinden atıyor ama şaşkın bakışları üzerimde kalıyor.

Fionnella bir an tereddüt eder. "Evet."

Bana doğru geldiğini hissediyorum. Gözlerim Killian'a yalvarıyor. Görüyor ama anlamıyor. Ta ki Fionnella kutuyu kucağıma koyup omzumu okşayana kadar.

"Vakit geldi, sevgili kızım. Hayatının geri kalanında kaçmaya devam etmek istemiyorsan, zamanı geldi."

Odayı ve evi terk etti. Kalbim atmaya bıraktı. Bundan eminim. Ya da belki de istediğim her şeyin gözlerimin önünde patlamasının gürültüsünden duyamıyorum.

Killian önümde çömeliyor, kendi nefesi vücudunun bir yerinde kilitli. O biliyor. Tam olarak ne olduğunu değil ama biliyor.

Issız bir maviye dönen gözler yüzümden kucağıma doğru gidip tekrar geri geldi. "Kutunun içinde ne olduğunu söyle bana, Faith."

Sesimin işe yaraması için birkaç deneme yapmam gerekti.

"Özür dilerim..." Ağzı sıkışır ve bekler.

"Sana söylediğim her neden doğrudu. Ama... bu benim için her şeyi perçinledi." "Bundan *daha fazla* bahsetmiştin. Değil mi?" diye kabaca sorar.

Başımı salladım.

Elleri benimkilerin üzerinde neredeyse acı verici bir şekilde geriliyor. Sonra ayağa fırlıyor, kutuyu kucağımdan alıyor ve açıyor. Bir süre baktı. Tek bir resmi ipek yatağından kaldırıyor. Kutu düştüğünde onu kaldırmıyor. Ben de almadım.

"Bunu biz yaptık..." Sesi kasvetli, kendisinin acınacak derecede soluk bir taklidi.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Sonograma bakıyor. Başını sallar ve inler. "Tanrım, Faith. Bana nasıl söylemezsin? Bunu birlikte yarattık."

Kalbim ikiye bölündü. "Onu biz yarattık ama ben kaybettim. Onu tehlikeye attım ve karnımdan sökülüp alındı çünkü bir canavarla tek başıma başa çıkabileceğimi düşündüm."

"Tanrım..." diye tekrarlar. Resim elinde titriyor. "Yapmalısın

bana söyledin," diye homurdanıyor.

"Hayır, bu yükü taşımayı hak etmedin. Anlamıyor musun? Beni paramparça etti ve hamile olduğumu sadece bir gündür biliyordum. Bana iyi olup olmadığımı sorduğunda sana söyleseydim... villadan ayrılmadan hemen önce, belki her şey farklı olabilirdi. Bunun yerine... her şey darmadağın oldu ve ben iki kişinin acı çekmesi yerine yükü taşıyan tek kişi olmayı seçtim."

"Peki ya işin diğer tarafı? Peki ya iki insanın *iyileşmesi* kırık ve ayrı olmak yerine birlikte mi?"

"Nasıl iyileşebilirim? Böyle bir şeyden nasıl geri dönebilirim? Eğitimimi unuttum ve savunmasızlığımı Galveston'a telgrafla bildirdim. Ben *gösterene* kadar hamile olduğumu bilmiyordu. Elimi karnıma koydum ve ona hamile olduğumu işaret ettim. O da gördü ve bebeğimize saldırdı!"

İçinden kopan ses o kadar vahşice ki hava buza dönüşüyor. Benden sendeleyerek uzaklaşıyor, sandalyeye düşüyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

"Bilmiyorum, ama bunun üzerine birbirimizi kaybetmek? Buna değer miydi?"

Çaresizlik içinde başımı sallıyorum. "İlk başta birlikte olmamız gerektiğini düşünmemiştim-"

"Saçmalık!" Kafasını kaldırdı ve gözleri duygularının değişkenliğiyle vahşi ve kırmızı çerçevesiydi. "Bunu söylediğini duymaktan bıktım usandım. Bu, acının içinde debelenmek için arkasına saklandığın bir bahane ve buna bir son vermelisin."

Kızgın. Aslında akkor halinde. "Zamanlama biraz yanlış, kabul ediyorum, ama seninle on iki ya da yüz yirmi yaşındayken tanışsaydım yine de seni arzularım. Ben senin için yaratılmışım! Bunu görmüyor musun?"

Çenemi kapalı tutuyorum. Taze ıstırabımızın içinde debeleniyoruz, nefeslerimiz sadece ciğerlerimizi ayakta tutmak için kesiliyor.

Sonra yavaşça elini ve içinde tuttuğu resmi indiriyor. "Ne ilerlemiştin?"

"Yaklaşık on hafta."

Sertçe yutkunuyor. "Bu bir... seks miydi..."

"Bunu söylemek için çok erkendi. Ama ... onun bir kız olduğunu hissediyorum." "Bu nereden geldi? Neden Fionnella'da vardı?"

"Ben... Ben onu kulüpte bıraktım. Ceza odamda. Axel'den benim için saklamasını istemiştim. Bana getirmesi için Fionnella'ya vermiş olmalı."

"Yani bebekten haberi vardı." Sesinde kalın bir acı damarı var.

Başımı salladım. "Uyandığım an bebeği sordum. O da oradaydı. Bana doktorların bebeği kurtaramadığını ama bana bir... resim kurtardıklarını söyledi."

İtirafım ruhuma iyi gelmedi. Her santimim paramparça oldu. Ve en büyük korkum, Killian'ın da acı çekeceği, yüzünün her yerinde yazıyor.

Resmi bırakmadan ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor. Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Tutuyorum çünkü tutmamam mümkün değil.

Beni yatak odamızdan geçirip giyinme odasına götürüyor. Fotoğrafi elimden bırakmadan eşyalarımı karıştırıyor ve siyah kot, beyaz bir bluz ve en sevdiğim deri ceketimi çıkarıyor. Onları bana doğru itiyor. Elbisemi çekip çıkarıyorum ve ben kıyafetleri giyerken o da odanın kendi tarafına gidip benzer kıyafetleri giyiyor.

İkimiz de botlarımızı giydik ve onu odadan çıkarken takip ettim. Oturma odasından geçip merdivenlerden aşağıya, altı araba, üç SUV ve iki motosikletin bulunduğu yarı yeraltı otoparkının bulunduğu üçüncü kata iniyoruz.

Pırıl pırıl bir rafa doğru yürüyor, iki kask indiriyor ve özel yapım Ducati Diavel'e doğru yürüyor. Ona ulaştığımda sessizce bana bir kask uzatıyor. Aldım ve taktım. Beni kaldırıp ikinci koltuğa oturtuyor, sonra da bacağını sallayarak önüme oturuyor.

Resmi ceketinin içine, kalbinin yanına koyuyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Bekle." Komut sert ve alçak sesle.

Sesindeki vahşi acıdan, güçlü bir motosiklete binmekten korktuğumdan daha çok korkuyorum. Eğitimim sırasında en fazla bir scooter'a binebildim. Ama ona güveniyorum. Bu yüzden öne doğru eğilip kollarımı ona doladım. Motoru çalıştırmadan önce bir an karnını sıktı. Ve bir dakika sonra garajdan çıkıp araba yolundan aşağı atlıyoruz.

Kaliforniya kıyı şeridi son derece güzeldir. Akşamüstü güneşi muhteşem. Motosikletten düşüp korkunç bir şekilde öleceğimi hayal ettikten tam üç dakika sonra tam bir dönüşüm yaşıyorum. Onun kıvrımlarına ayna tutuyorum ve sanki tek bir kişiymişiz gibi hissediyorum. Ama okyanus çapında bir

Aramızdaki uçurum. Bir düzineden fazla kez gözlerim yaşla doluyor ve Killian'ın acısı beni perişan ediyor. Bir düzine kez göz kırparak onları uzaklaştırıyorum ve bir sonraki nefesimden daha çok sevdiğim adama sarılıyorum. Bir saat boyunca hiç durmadan ve konuşmadan yol aldık.

Sonunda durduğumuzda, rüzgarın etrafımızda savurduğu ve görünürde kimsenin olmadığı çorak bir kayalıktaız.

Kaskını çıkarıyor ve onun da duygularıyla savaştığını görüyorum. Ağzını açıyor ama önce ben konuşuyorum.

"Özür dilerim, Killian. Çok üzgünüm. Tanışma şeklimiz... Seni hak etmediğimi düşündüm. Bu yüzden senden vazgeçmek zorunda kaldığımda, bu beni öldürdü ama yapmam gerekenin bu olduğunu hissettim. Ama..."

Miğferi tutan eli uyluklarına düşer. "Ama?"

"Gitmene izin vermek istemiyorum. Senin için savaşmak istiyorum. Ne yapmam gerekiyorsa söyle, yapayım. Seni istiyorum, Killian. Her gün, her gece ve ikisi arasında. Seni seviyorum. Hem de çok. Seni seviyorum."

Nefesi kesilir ve kaskını düşürür. Eğilir ve ellerini dizlerine dayar. Nefes alıp verirken gözlerini sıkıca kapattı.

Doğrulduğunda gözleri ıslaktı. "Bir bebek daha yapacağız," diyor duygu yüklü bir sesle.

Beklediğim şey kesinlikle bu değildi. "Ne?"

"Beni duydun amına koyayım. Bir bebek daha yapacağız. Tıpkı sana benzeyen, sağlıklı, güzel bir kız bebek doğuracaksın. Dünyadaki en muhteşem şey olacak. Ve biz mutlu olacağız. Lanet olası hikayenin sonu!"

Çenem yere çarptı. Ben tamamen şaşkına dönmüşken bana doğru yaklaştı ve beni ayağımdan çekti.

"Seni seviyorum. Sen benim her şeyimsin. Seni asla bırakmayacağım ve sen, sevgili Tanrım, beni asla terk etmeyeceğine dair şu anda bana söz vereceksin."

"Söz veriyorum. Milyonlarca kez, söz veriyorum. Seni seviyorum. Beni affet."

"Seni affediyorum. Ve ben de seni seviyorum." Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, sarılıyoruz ve ağlıyoruz.

Toprakta yuvarlanır ve kendimizi yeniden buluruz.

Alacakaranlık etrafımızı sardığında başımı kaldırıyorum ve onun parlak mavi gözlerine bakıyorum. "Eğer sen de istersen bebeğe hemen başlamaya hazırım."

Ve tam orada, o rüzgarlı kayalıkta hayatımıza başlıyoruz.

Teşekkür

Bu yazma yolculuğunu baş döndürücü kılan olağan şüphelilere teşekkürlerimi sunarım:

Minx Kız Kardeşlerim, kim olduğunuzu biliyorsunuz. İhtiyacım olduğunda aklımı başımda tutuyorsunuz ve çıldırmam gerektiğinde bana mutlulukla katılıyorsunuz!

Menajerim Helen Breitwieser'e, bu seriye olan müthiş desteğiniz ve hevesiniz için!

Editörüm Alex Logan'a, bu hikâyeyi olabileceğinin en iyisi haline getirmek için göstermiş olduğu parlak anlayış için. Çok teşekkür ederim.

Hikayelerimi özveriyle paylaşan tüm blog yazarlarına, eleştirmenlere, Goodreads okuyucularına, Facebook Gruplarına ve Twitter ve Instagram takipçilerine, hepinizi çok seviyorum. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Son olarak, harika kocama ve çocuklarıma. Bana gösterdiğiniz sevgi ve desteğin her bir anı için ve yaptığım işe duyduğunuz şevk için derinliklerinden teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Yazar Hakkında

Zara Cox neredeyse yirmi beş yıldır yazıyor ama seksi, cesur hikayeler yazma aşkını yakın ailesi (her neyse sekiz yaş üstü!) dışındaki herkesle paylaşmaya dokuz yıl önce karar verdi. Bu seri, Zara'nın erotik-romantizm-yazma yolculuğundaki bir sonraki adımıdır ve düşüncelerinizi duymayı çok ister. Onu ziyaret edin @

[WEB SİTESİ](#)| [FACEBOOK SAYFASI](#)| [TWITTER](#)| [GOODREADS](#)| [SOKAK EKİBİ](#)| [HABER BÜLTENİNE KATILIN](#)

Ayrıca Zara Cox tarafından

Güzel Yalancı Kara
Koyun
Wicked S.O.B. (kısa öykü)
Kibirli Piç

OKUMAYI SEVIYORUM
RO.SIANCE.>

Birbirimize aşığız
piatkus
Entice

An irresistible eBook-first list from
the pioneers of romantic fiction at
wvmxpmŁkusenG zo.uk

To receive the latest news,
reviews & competitions direct to your inbox,
sign up to our romance newsletter at
www.piatkusbooks.net/newsletters

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı

İthaf

BİRİNCİ

BÖLÜM

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Bölüm

Bölüm Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Yedinci

Sekizinci

İKİNCİ BÖLÜM: YEDEKLEME

Onuncu Bölüm On

Birinci On İkinci On

Üçüncü On Dört

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Yirmi

On Beş On Altı On

Yedi On Sekiz On

Dokuz

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: YANIK

Bölüm Yirmi Bir Yirmi

İki Yirmi Yirmi Bölüm

Bölüm Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Altı Üç Dört

Beş

Yirmi Bölüm Yedinci
Yirmi Sekizinci Bölüm
Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Zara Cox

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

